

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД ПЕНРИК И ШАМАНЪТ

Част 2 от „Пенрик и Дездемона“

Превод от английски: Милена Илиева, 2018

chitanka.info

1.

Богове пет, колко големи изглеждаха лешоядите отблизо. Птицата кривна светлата си глава върху жилестия си врат и изгледа Инглис като късоглед старчок, сякаш не можеше да реши дали той е враг или... закуска, предвид изсветляващото влажно небе над тях. Взе да крачи насам-натам със смешните си качулати крака, после вдигна единия — увенчан с дълги и остри нокти, — докато обмисляше дилемата си. Закривеният жълт клюн сякаш се прицели. Инглис отвори пресъхналата си уста и издаде остро съскане като огън в ковашка пещ, когато натиснеш духалата. Птицата отскочи назад и разпери големите си кафяви криле като злодей в пиеса, който размахва плаща си миг преди да отправи предизвикателство към съдбата.

Съдбата, види се, беше хванала Инглис в плитчини. Изхвърлила го беше на брега. Той задраска по твърдата земя — кожената му ръкавица се беше втвърдила от студа, — но загреба единствено сняг. Още не беше достатъчно светло да прецени дали има много кръв по бялата покривка. Стръмната долчинка, която беше изкатерил снощи, беше част от залив на завет от ветровете, ледът и скалите приличаха на мозайка от бели и черни ивици, а чворестите дръвчета впиваха корени в негостоприемната земя като нокти на хищник. Главата го болеше зверски. Чувал бе, че когато замръзваш, студът притъпява усещанията, но приклещеният му крак продължаваше да пулсира. Напрегна се за последно, но не успя да го издърпа. Паднал беше под такъв ъгъл спрямо стръмнината, че нямаше сили да се надигне и да се отгласне като хората.

Лешоядът взе да подскача отново. Какво чакаше? Подкрепления? Двамата се наблюдаваха с подозрение известно време.

Чу се кучешки лай. Приближаваше се сякаш. Не обикновен лай, а дълбоки звуци, излизащи от гръд с размерите на буре. После към първия лай се присъедини втори, по-писклив, после и трети. Лешоядът плесна силно с криле и се издигна във въздуха. Уж се оттегли, но не съвсем — кацна на едно дърво с голи клони наблизко да наблюдава

отвисоко кучетата. А те май бяха плод на халюцинация, реши Инглис, защото тук със сигурност не можеше да има Велик звяр... Само че кучето с дълбокия лай беше с размерите и формата на вълк, а и вълкът в кръвта на Инглис запя призивно. Животното потръпна в кучешки екстаз, близна го по лицето, търколи се в снега и размаха лапи във въздуха, после скочи пак да го близне, докато другите две обикаляха в кръгове около него, виеха и скимтяха.

„Мислиш ме за своя бог? Няма богове тук...“

Гласове.

— Какво е това?

— Нещо умряло май. Стрела, тъпо животно такава! Не се търкаляй в него, че ще увониш хижата, та знае ли се... и няма да ти е за пръв път...

— Чакай бе. Човек е.

— От нашите ли е?

Неясни силуети се движеха около него. Някой издърпа кучето настрана, но то изръмжа застрашително, освободи се и пак взе да души Инглис.

— Не. Пътник някакъв.

— И какво прави толкова далече от пътя през прохода?

— Знам ли. Глупак.

— Тръгнал е в това време и сам в тъмното? Явно е решил да се самоубие по трудния начин. Направо си е просел Копелето да го отнесе.

— Дали да не свалим трупа му в Уипуруил? Може да има награда или нещо такава.

Замислена пауза.

— Едва ли. Пък и какъв смисъл има? Да си вземем наградата сега и да си спестим труда. Дай да го съблечем, пък птиците ще му осигурят небесно погребение. За него ще е все едно.

— Ами да, крайно време е и ние да получим подарък за деня на бога.

„Аха, подкрепленията на лешояда пристигнаха.“

Задърпаха дрехите му.

— Хубав плат. Добри ботуши... помогни ми да вдигнем тези камъни, за да смъкнем и другия.

— Като гледам, май ще се наложи да отрежем смазания.

Кое, крака или ботуша? Не, нямаше да срежат ботуша, защото искаха да го вземат. Значи крака...

— Ботуши за езда. Къде е конят тогава? Сигурно е хвърлил ездача си и е избягал.

— Дали да не го потърсим? В дисагите сигурно има разни полезни неща.

— Не го е яздил по този стръмен склон, водил го е за юздата. Може да се е подхлъзнал... тъпа работа, да се катери с тези ботуши. — Пауза. — Не го виждам в ниското.

— Може и той да е умрял, ако... Махни се от него бе, Стрела, тъпо куче такава!

Ръце на колана му.

— Хей, намерих кесия!... Уф, мамка му. Няма много в нея.

— Виж колко е хубава дръжката на ножа. С камъчета. Дали са истински скъпоценни камъни?

Сумтене.

— По-скоро стъкло от Мартенмост.

Взеха да дърпат канията. Очите на Инглис се отвориха. Той посегна надълбоко, откри последните си резерви и запрати гласа си като копие:

— **Не ми пипайте ножа.**

Онези отскочиха ужасени.

— На Копелето зъбите, ама той е жив!

По-малките кучета полудяха, разляяха се истерично и двамата мъже се видяха принудени да ги разритат, за да ги отдалечат от него. Голямото куче легна по корем, свило уши, скимтеше и ближеше лицето и врата му с коленопреклонна сервилност. Но ръцете, опитали се да извадят ножа му, не посегнаха да довършат кражбата. „Светотатството.“ Способностите му, горчиво си помисли той, явно не го бяха напуснали окончателно, плюс надеждата, вярата и куража.

— Бащата и Майката. И какво ще правим *сега*?

Съвсем същият въпрос го преследваше вече петстотин мили. Инглис остърга последната утайка от истина, останала в него, и успя да каже:

— **Заведете ме у дома.**

Стори му се, че плаче, но вече не го интересуваше кой ще го види. Може и сивкавата зора да беше лъжовна, защото светът наоколо

ОТНОВО ПОТЪМНЯ.

2.

— Скучно ми е — проплака Дездемона. — Скучно, скучно, скучно!

Пенрик — веднага щом си върна контрола върху устните, ги изви в усмивка към страницата, по която се придвижваше перото му — каза:

— Убий някоя бълха.

— Убихме всички бълхи в двореца преди седмици. И всички въшки също.

— И всички тук без съмнение са ти благодарни — измърмори Пен. — Или биха били, ако знаеха, че го дължат на теб. — Още в началото на връзката си със своя демон, който му беше дал силите, но не и познанията на храмов магьосник, Пен се беше научил колко е важно да бъде *дискретен* относно приложението на магиите. Изписа следващите три думи на дартакийски, после вдигна поглед към лесовнишкия оригинал и си преведе наум следващия ред, но не го записа, преди да е проверил още веднъж дали това е точният ред, а не горният или долният. Съсипал беше не една и две страници поради невнимание.

Стисна решително устни да смълчи Дездемона, докато запише сложната медицинска фраза, после разкърши рамене и се протегна.

— Скоро ще дойде и твоята част — каза спокойно. — Още три реда и приключвам със страницата. Ще ти хареса.

— Първите стотина пъти беше що-годе интересно. После стана противно почти колкото *глистите*.

Навремето Дездемона бе съжителствала с една храмова лекарка-магьосница от ордена на Майката, която се бе занимавала основно с медицина и лечителски изкуства. Всъщност в дългия списък на ездачките ѝ имаше две такива жени. Точно на тях дължеше отличните си познания по дартакийски език, които беше предала и на Пен, както и опита си в медицинското приложение на магията, област, в която Пенрик... напредваше бавно.

— Няма да те карам да лекуваш хората от глисти.

— Накара ни да убием гадинките, дето ядат лепилото на книгите.

Пенрик подреди още едно изречение в главата си и остана глух за брътвежите на Дездемона, докато не го записа черно на бяло. Е, тя всъщност не се опитваше да му пречи, защото вече бе научила от опит, че колкото и забавно да е това — от демонска гледна точка пораждаше хаос, следователно беше забавно, — резултатът само удължава агонията ѝ, защото щом сгрешеше, Пен започваше страницата отначало.

Изчака го да вдигне глава и каза:

— Поне попитай принцесата-архисвещена дали няма друга куриерска работа за нас.

— Дез, вали *сняг*. — Пен погледна към прозореца на кабинета си — малко помещение, но поне не го делеше с никого, — на четвъртия етаж в двореца. Качественото стъкло пропускаше светлината, но не и отвратителното време. В не толкова далечната му младост в имението Джуралд, семейния му дом в подножието на великата планина, която граничеше с Кантоните на север, често го пращаха в снега навън, на лов или да провери капаните. Да седи вътре с одеяло на коленете и да не вдига нищо по-тежко от перо беше *много* по-приятно, нищо че малките мускулчета на очите и ръката му явно се уморяваха също като големите.

„Последен ред.“ Изправи гръб и прочете страницата внимателно два пъти, сравнявайки я с оригиналния текст. Дартакийският беше *по-натруфен* от лесовнишкия, пък макар и по-логичен от структурна гледна точка. После стана да вземе следващата дървена печатна плоча.

Измислил беше това улеснение, докато учеше в семинарията на Копелето към великия университет в Розиндом. Бедните студенти трябваше да вземат назаем и да споделят безобразно скъпите си учебници, което редовно водеше до караници, на два пъти до юмручни боеве и веднъж до нападение с нож. Свади, в които Пен никога не би се замесил, защото би било нечестно, а и след като се разчу, че е магьосник, пък макар и необучен, малцина от състудентите му дръзваха да го предизвикат...

— ... втори път — довърши самодоволно Дез.

Напоследък тя все по-често и успешно четеше мислите му. „Въпрос на практика, предполагам.“ Процесът, уви, не беше реципрочен и това го дразнеше донякъде, макар че той пък, от своя страна, се беше научил да долавя настроенията ѝ — „толкова много, много настроения...“, — а тихата реч беше овладял почти до съвършенство и почти без да полага усилия. Когато бяха сами, ѝ позволяваше да приказва на воля през устата му, защото това, по някаква причина, се отразяваше благотворно на настроението ѝ. Виж, когато *не* бяха сами, да си говорят по този начин беше лоша идея, защото всички реплики излизаха с неговия глас, което смущаваше слушателите, а предвид колко цапната в устата беше Дездемона, често се случваше някой да се засегне от думите ѝ.

Изтегли следващата дървена плочка от купчината в края на работната си маса и внимателно нагласи новата страница върху нея, с лицето надолу. По навик, както когато сядаше да се храни, Пен благослови труда си със свещения знак на боговете — докосна челото си за Дъщерята на пролетта, устните — за Копелето, пъпа — за Майката на лятото, слабините — за Бащата на зимата, а накрая разпери ръка върху сърцето си за Сина на есента. А после почука два пъти с палец по устните си за късмет. Седна с изправен гръб и каза:

— Готова ли си, Дез?

— Вече не ти трябва за това — изсумтя Дездемона, но все пак се настрои за задачата.

Пен прокара ръка над плочата. От нея се вдигна неприятна миризма на гниещо дърво и на изгоряло, заедно с дим и пара, смесени в едно. Ръката му се затопли, което се отрази благоприятно на схванатите му пръсти. Калиграфски изписаната страница потъмня и се превърна в пепел.

Пен взе четката да махне пепелта. Върху дървената повърхност на плочата имаше съвършен релефен отпечатък на страницата, готов за дворцовия печатар, който да отпечата с негова помощ колкото си иска копия — от няколко десетки до стотици. Обикновен резбар би се трудил над тази страница повече от седмица и никога не би постигнал таква съвършенство. Пен можеше да създаде десет плочи дневно. Процесът можеше да се съкрати допълнително, ако измислеше как да направи магията и с чужди ръкописи, а не само със своите, така че да не преписва предварително.

Номерът беше написаната на ръка страница да се унищожи, така че редът и безредието да се занулят. Горната магия, тази, която създаваше неща, беше скъпа; долната, която разрушаваше, беше евтина. Какво се случваше след това с плочата, щом попаднеше в ръцете на обикновени хора, не се отразяваше на тези демонични сметки. Пен можеше да прави това *по цял ден*.

Принцесата-архисвещена се беше зарадвала на новото му умение, когато Пен ѝ го демонстрира за пръв път, и сега го използваше редовно за официалните си документи. Извън това му беше разрешено да се занимава със своята си задача, която беше взел присърце — да размножи двата тома на просветена Рухия върху магьосничеството и медицината в достатъчно копия, за да стигнат до библиотеките на ордена на Копелето в Лесовите и Кантоните, а после в Дартака и Ибра. (А защо не в Адрия и далечна Седония? При тази мисъл Дез проточи едно стенание.) Пен беше прибавил и кратък епилог, който описваше неговата нова техника. С гордост го беше нарекъл „Допълнение на просветен Пенрик от Мартенмост, магьосник“ и се надяваше така да ускори допълнително разпространението на двутомника. Дължеше на Рухия този жив мемориал, задето го беше дарила със своя демон в часа на смъртта си, пък макар и по-скоро по случайност.

Е, по случайност що се отнася до него, нея и нейния демон. Не беше толкова сигурен за намеренията на белия бог, комуто беше служила тя и комуто служеше и той в момента. Макар че поне засега богът не се бъркаше по никакъв начин в живота му.

Някой почука на вратата.

— Влез — извика Пен.

Момиче от дворцовите пажове в синята туника на посветена към ордена на Дъщерята откряна вратата и надникна предпазливо. После отскочи и взе да маха с ръка пред лицето си, сбърчила нос от зловонните пари, които придружаваха магическото гравирание.

— Просветен Пенрик, сър. Принцесата-архисвещена ви вика в личния си кабинет.

— Сега ли?

— Да, просветен Пенрик.

Пенрик ѝ махна, че е разбрал.

— Добре. Идвам след мъничко.

Момичето побягна, а Пен стана и почна да подрежда нещата си.

„Урааа! — развика се Дез. — Нещо ново? Ще излезем навън? На въздух?...“

— По-скоро поредната досадна задача. — Пен излезе, затвори вратата и тръгна по коридора.

Принцесата-архисвещена на кралския свободен град Мартенмост по закон и отколешна традиция се назначаваше от далечния Свещен крал на Лесовете. Градската харта, подписана от самодържеца, и лоялността, която Мартенмост му дължеше, го правеха кралски; разстоянието го правеше свободен. Така поне си мислеше Пен. Ако не се брояха едно-две прекъсвания, които бяха съвременен поправен с помощта на стратегически женитби, подкупи и няколко въоръжени сблъсъка, върховният дом на кин Еленовшип беше държал трона през последните няколко поколения. Настоящата управителка на Мартенмост първоначално била дъщеря на Свещения крал, а после, с течение на времето, се бе оказала сестра на следващия и леля на последващия.

Принцеса-архисвещена Люен кин Еленовшип беше слабичка и умна жена на шейсетина години, която вече три десетилетия изпълняваше задълженията си към храма в това малко и на практика суверенно кралство с твърдата ръка на пестелива стопанка. Когато потропа на вратата на личния ѝ кабинет, който се намираще един етаж под неговия и в съседство с дворцовите канцеларии, Пен я завари облечена с петочветната свещена роба на високия ѝ храмов ранг. Явно или отиваше, или се връщаше от някоя официална церемония. Както обикновено, при нея беше секретарката ѝ, жена на същата възраст и със също толкова остър ум, облечена в коприните, финия лен и меката вълна, подходящи за дворцовия комплекс.

Имаше още един човек в кабинета — непознат мъж с не толкова изискано облекло. Над средния ръст, с широки плещи и в добра форма. Някъде на трийсетина години. Кестенява коса, сиви очи. Лицето и ръцете му бяха червени и със следи от измръзване. Беше се бръснал наскоро, но не се беше къпал, поне ако се съдеше по миризмата на мръсно. Ботуши за езда, чисти. Последното се стори странно на Пен. Сигурно би взел непознатия за куриер, ако не беше отличителното

сиво палто с медните копчета, което надничаше изпод отметнатия черен плащ.

„Какво прави тук лесовнишка Сива сойка?“

Мъжът също го изглежда, после изгуби интерес. Пенрик се приближи да целуне пръстена на архисвещената, която протегна разсеяно ръка към изцапаните му с мастило пръсти, и попита:

— Как мога да ви услужа, ваша милост?

— Ще ти кажа. Седни, Пенрик — И кимна към стената, където имаше няколко столчета за онези гости и молители, на които принцесата гледаше с добро око. Останалите държеше прави. Сивата сойка вече беше получил столче, секретарката — също. Принцесата-архисвещена седеше в своя стол с богата дърворезба, който приличаше по-скоро на трон — приликата едва ли беше случайна, отдавна беше решил Пен, — и пак само на нея се полагаше възглавничка. Молителите не бяха насърчавани да се помайват излишно в личния ѝ кабинет, не защото принцесата се беше възгордяла, а защото винаги имаше други молители, които си чакаха реда.

Люен продължи спокойно:

— Как върви последният ти превод?

— Добре, ваша милост. Още две седмици работа без *прекъсвания*... — Пенрик се постара да натърти на думата, при което Дездемона се изкиска безмълвно, — и би трябвало да потегли към света по стъпките на останалите. Вече обмислям изданието на ибрийски. Ще ми е полезно, ако има начин да осигурим съвременни медицински текстове на този език, за справки. Уточних терминологията на лесовнишки и дартакийски с помощта на Хелвия и Амберейн, но Аулия от Бражар не е била лекарка. А и знанията ѝ по принцип са остарели.

Непознатият сви ръката си в юмрук върху коляното си. Явно започваше да губи търпение.

— Ваша милост... — откъсна се от устните му. Не каза друго обаче — и да имаше възражения, любезността му надделя, или пък още не беше получил исканото от принцесата-архисвещена и предпочиташе да не я дразни.

— А — каза тя. — Позволи ми да ти представя старши дознател Освил, агент от ордена на Бащата в Изтокдом. Твърди, че е дошъл тук по работа, мисията му включва преследване, което е било усложнено

от някои много специфични фактори, и в тази връзка искрено моли да му осигури помощта на магьосник.

Старши дознател беше средна позиция в йерархията на храмовите следователи. По-високо от обикновен въоръжен дознател и по-ниско от високия пост на следовател и от шеметно високия на старши следовател, който обикновено се заемаше от свещени. Макар че връзката му с палатата на Бащата в столичния Изтокдом, седалището на самия крал, добавяше известна тежест на иначе средната му позиция. Пенрик поизправи гръб заинтригуван и поздрави мъжа с приятелска усмивка и леко махване. Освил не се усмихна.

— А това е Пенрик, моят магьосник — продължи принцеса Люен.

Очите на Освил се разшириха. Без да крие изненадата си, която определено не беше от приятните, той каза:

— Това е придворният ви магьосник? Очаквах да е някой по-... ами, по-стар.

И по-добре облечен може би? Пенрик много си обичаше трудно спечелената бяла роба на посветен в ордена на Копелето и адски много се гордееше с ширитите на рамото, които го бележеха като свещен и магьосник, но бързо се научи да не ги облича, когато работи. Или поне когато работата му включва демон на хаоса с особено чувство за хумор. В резултат обикновено се разхождаше из двореца облечен като опърпан чиновник, за какъвто несъмнено го беше взел Освил. Придворните и служителите от администрацията го познаваха и дрехите му рядко представляваха проблем. Стига да го *предупредя* навреме, можеше да се нагизди повече от достатъчно...

Сети се за недовършения превод, прогони напъпилото любопитство и предложи:

— Бихте могли да опитате с просветен Тигни от ордена на Копелето на Каменна улица. Той отговаря за всички храмови магьосници в тази епархия. — Не че това тайно братство имаше много членове. И не че Пенрик спадаше към тях, защото той дължеше лоялност директно на принцесата-архисвещена в замяна на образованието си.

— *Вече* бях при Тигни. Той ме изпрати *тук* — изръмжа Сивата сойка. Беше и объркан, и ядосан. — Обясних му, че ми трябва някой *силен* магьосник.

— Надявам се — тихо каза принцесата, — че не бързате да съдите по външния вид, когато провеждате своите разследвания, дознателю.

Освил застина, но преглътна евентуалния опит да отвърне на това наблюдение, понеже и утвърдителният, и отрицателният отговор биха били еднакво неуместни.

На Пен чак му дожаля за човека — самият той си беше патил един-два пъти от острия език на принцесата, съвсем заслужено, впрочем.

— И за какво ви трябва този силен магьосник, сър? — кротко попита той.

Принцесата махна с натежалата си от пръстени ръка.

— Разкажете отново историята, дознателю. Този път малко по-подробно, ако обичате. Ако наистина нещо толкова опасно се е появило на моя земя, трябва да знам всичко.

Освил си пое дълбоко дъх, като човек, който се кани да разкаже една и съща история за... май за трети път, пресметна Пенрик, в рамките на един ден. Е, поне вече вероятно я беше отрепетирал добре.

Дознателят се обърна директно към Пенрик.

— Какво знаете за лесовнишките кралски шамани?

Пен се стресна, но се постара да не му проличи.

— Не много. Не съм срещал такъв лично. Доколкото знам, тяхното общество се опитва да възстанови част от горската магия на Старите Лесове, смятана за изкоренена в периода на завоеванията на Одар Велики. Искат да възстановят изгубената традиция, но така, че да е съобразена с правилата и реда на храма.

Дартакийските завоевания в Лесовете датираха отпреди пет века и бяха останали в историята като ужасни години на тежки битки, продължили цели три поколения. Още три поколения по-късно империята на Одар се беше разпаднала заради вътрешни противоречия. Но когато дартакийският прилив се отлял, храмът останал, а старите горски племена, пръснати колкото от дартакийските оръжия, толкова и от изминалото време и променения свят, така и не се възстановили. Пенрик нямаше представа защо свещените крале на Лесовете, възобновили властта си, макар и дълбоко променени на свой ред, бяха одобрили и финансирали този опит за възраждане на древно знание, след като бяха разполагали със способни и верни храмови

магьосници, и сега заинтригуваният учен в него за пореден път се запита — защо ли?

— Магията на шаманите е човешко дело или най-малкото е възникнала от света, а не идва от боговете, какъвто е случаят с демоните — продължи Пенрик. — Говори се, че в старите гори племенните шамани свързвали воините с духовете на свирепи животни, за да ги дарят със сила и жестокост в битките. Самите шамани също били създавани по подобен начин, но доста по-сложно. Духовете на животни били жертвани в други животни от същия вид и така поколение след поколение, натрупвали се, докато животното не се превръщало в нещо друго, във Велик звяр. Когато такъв дух бил прехвърлян в човек, той му давал сили и способности, не много по-различни от онези, които демоните на белия бог дават на магьосниците. — Изкашля се и добави: — Въпреки различния произход на тези дарове.

„Хмм“ — каза Дездемона, но не възрази.

Пенрик си пое дъх да продължи, но принцесата вдигна ръка.

— Пенрик обича да чете и с радост би ни споделил всичко, което знае по въпроса. Но може би не всичко наведнъж? Моля, продължете, дознателю.

Сивата сойка потърка с ръка челото си, сякаш го мъчеше главоболие, и се намръщи.

— Да. В столичния орден на Бащата за пръв път чухме за тази история след бъркотията на погребението, тоест твърде късно. Трябвало е да ни повикат още когато са намерили тялото. Както и да е. Изпратиха ме да разследвам съмнителна смърт в имението на един от по-незначителните клонове на рода Глиганскиброд, на десетина мили от Изтокдом. Графът не живее там, за щастие, макар че ако живееше, сигурно щяха да изпратят някой по-старши от мен. Оказа се, както показва разследването ми, че един от синовете в семейството, млад мъж с военни амбиции, Толин кин Глиганскиброд, купил диво прасе, уловено живо от някакви ловци. Глиган. Няколко седмици го държал в кочина в имението. По-големият му брат решил, че младежът готви глигана за някаква забава с приятелите си, защото не се опитвал да го опитоми, а правел точно обратното — тормозел го, за да го вбеси още повече. Макар че и в двата случая става въпрос за върховна глупост. Когато една сутрин открили Толин в кочината без риза и с разпран

корем, а глигана — с нож в гърлото и с изтекла кръв, семейството и прислугата решили, че се касае за обикновена злополука. Дали месото на глигана на кучетата. Тялото на Толин било измито и подготвено за погребението в стария семеен храм на имението, а ритуалът бил извършен от местния свещен. И точно тогава всичко се объркало, защото никое от свещените животни не дало знак, че неговият бог е отнесъл душата на младежа, нито Синът на есента, както се очаквало, нито Копелето, нито някой от другите. Семейството решило, че по някаква неизвестна за тях причина душата му е останала да се скита безпризорна. И *чак тогава* свещеният поискал помощ от ордена.

„И са му пратили тази сойка“ — изписка Дездемона. Пенрик стисна решително устни.

— В кочината нямаше какво да се види, глиганът вече беше изяден, но аз убедих семейството да огледам тялото. Явно никой преди мен не беше забелязал, че освен голямата рана на корема има и малка рана от нож точно под лявата гръд на младежа. Което превърна злополуката в убийство.

— Ха — възкликна Пенрик.

— Огледах ножа и установих, че е твърде широк, за да е причинил раната в гърдите, както и твърде широк за канията, която Толин е носил на колана си. Изобщо не е бил негов. Претърсихме кочината, района около нея и на практика цялото имение, но така и не намерихме нож с подходящите размери. Явно онзи, който е пробол младежа в сърцето, е отнесъл оръжието със себе си.

„Ха“ — каза Дездемона. Не личеше да е особено впечатлена. Присвои си устата на Пен и попита с интонацията на просветена Рухия:

— Разбрахте ли кое нараняване е било нанесено първо — на гърдите или на корема?

„О, това вече е интересен въпрос“ — отбеляза Пен и реши да ѝ прости за неразрешената намеса, не на последно място защото Освил ги погледна с уважение.

— Не. Не мисля, че бих могъл да определя това дори ако ме бяха повикали навреме, още когато са открили тялото. Разпитах приятелите на Толин. Никой от тях не разпозна ножа, но поне научих, че Толин е бил близък с кралски шаман, наскоро сдобил се със силите си. Един от по-малките синове на северния род Вълчаскала.

Принцесата кимна.

— Този клон на рода им е известен с кралските си шамани още откакто крал Биаст Добрия възкресил тази практика един век преди аз да се родя. Или поне се славеше с това, когато още живеех в кралския дворец в столицата.

Сивата сойка кимна и каза:

— Все още е така. Въпросният шаман, Инглис кин Вълчаскала, се опитвал да ухажва сестрата на Толин, но без особен успех. Потърсих го и разбрах, че е изчезнал от Изтокдом, без да се обади на никого в шаманското общество, ден след смъртта на Толин. Началниците му разпознаха оръжието като ритуален нож, но не откриха признаци да му е направена магия. Тогава убедих своите началници да издадат заповед за задържането на Инглис, както и да отпуснат средства за издирването му, което се оказа по-трудната задача. Описанието на Инглис — среден ръст, тъмна коса и тъмни очи, на двайсет и няколко, — не ми свърши никаква работа, защото такива като него, оказва се, има много по пътищата в този сезон и никой не го е запомнил. За щастие яздех хубава светла кобила, подарък от семейството по повод издигането му в шаман, която направила впечатление на всички лодкари и конярчета в крайпътните ханове от Долен Щърк до горното течение на Люр, чак до Сврача река. Точно там намерихме кобилата, окуцяла и продадена на един ханджия, който се надявал да я препродаде за разплод. Това беше последната следа, която открих.

Пенрик се изкашля.

— Предвид що за човек преследвате, защо началниците ви в Изтокдом не са ви дали магьосник от самото начало?

Освил стисна зъби.

— Дадох ми. Магьосник, шестима кралски стражи и трима коняри. На пътя при Сврача река възникна... разгорещен спор накъде е тръгнал Инглис. Просветен Листер настояваше, че е поел към Дартака или Саон, на изток, за да се отърве от преследване, щом пресече границата и излезе от владенията на Лесовете. Аз смятах, че е поел на север, по същите причини, към планинските проходи, които водят към Адрия или Карпагамо.

Принцесата вдигна брадичка.

— Ако е така, значи е направил грешка. Сняг затрупа проходите още преди седмица. Отварят се чак през пролетта. Освен ако не мислите, че е надбягал нашите есенни бури?

Освил направи печална физиономия.

— Бурите в Гарванов гребен? Трябва да е летял, за да ги надбяга. Надявам се да го открия някъде над вашето езеро, притиснат от снеговете като окъснен търговец.

— И къде е сега вашият столичен магьосник? — попита Пенрик.

— Преполовил е пътя до Дартака, предполагам — изръмжа Освил. — Заедно с останалите, защото отказаха да се делят.

„Този не си поплюва — каза Пенрик на Дездемона. — Малцина биха продължили по своята следа, след като спътниците им ги изоставят.“

„Или е типичен представител на ордена на Бащата — отвърна тя, — всезнайко с бастун в задника и капаци на очите.“

„Кой сега съди прибързано?“

И наистина, този човек беше изминал, колко, четиристотин мили от Изтокдом до Мартенмост по разкаляни пътища в навечерието на зимата, пришпорвайки не само себе си, но и десетината си злополучни спътници. И бе изгубил надпреварата на косъм. Нищо чудно, че изглеждаше толкова ядосан.

Пенрик попита предпазливо:

— Какви *точно* са силите на този шаман, дознателю? Доколкото ви е известно на вас и на вашия орден в столицата? Добре е да знам, щом ще ви съдействам в ареста. — „Или ще го извърша вместо теб, както изглежда.“

Освил разпери почервенелите си ръце.

— Говори се, че шаманите притежават силата да убеждават и принуждават, а в най-силната си форма тази им способност може да хвърли върху човек заклинание за принуда, което да трае със седмици. Заповедния глас, така го наричат.

Пенрик се подсмихна.

— Свещеният крал май трябва да ги използва като кралски адвокати, а не като кралски воители.

Сойката го изгледа сърдито.

„Без шеги, значи. Добре де.“

— Чувал съм също, че този глас не действа на магьосници. Или по-скоро, не действа на демоните им.

„Това всъщност е вярно — промърмори Дездемона. — Напомни ми да ти разкажа за онзи шаман, дето Рухия го срещна при една от мисиите си в Изтокдом и който се опита да я съблазни.“

„Успя ли?“

„Да, но не с помощта на гласа си...“

С цената на известно усилие Пен отново насочи вниманието си към дознателя. „По-късно ще ми разкажеш.“ Току-виж открил в разказа ѝ нещо полезно извън историята за съблазняването.

— Но не ми е ясно — продължи Освил и измери Пенрик с недоверчив поглед — какво става, ако заповедният глас не подейства на демона, но подейства на магьосника.

„Аз ще те спася, Пенрик! — обеща с драматичен тон Дездемона. — Освен ако и ти, като Рухия, поискаш да не бъдеш спасяван.“

Пен реши да не ѝ обръща внимание.

— Какво друго? — попита той дознателя.

— Също като предците си, днешните шамани са страховити и безмилостни в близък бой.

Затова му бяха отпуснали шестимата кралски стражи, съобрази Пен. Които сега пътуваха към Дартака. Как щеше да се изправи той пред отчаян убиец, майстор на бойните изкуства и жаден за кръв маниак? Не че също не притежаваше известни умения — бързина, способност да изненадва противника и да му отвлича вниманието, но... Май щеше е добре да си вземе ловния лък. Онзи, големия, който стреляше надалече.

„Непременно го вземи — каза Дез. — Никак не ми се иска да те заменя със случайно преминаващ човек или животно, а точно това ще стане, ако не внимаваш.“

Когато човекът им умреше, демоните, освободени от смъртта му, принудително прескачаха в друго живо същество. Когато храм магьосник легнеше на смъртния си одър, предварително одобреният му наследник чакаше наблизко, готов да приеме демона. Уви, не всички магьосници умираха по график и в леглото си... „Би ли могла да прескочиш в шамана?“

„Не. Той вече ще е пълен.“

„Ха. Значи ще ти остане само Сивата сойка...“

Дездемона потръпна деликатно.

Уверен, че демонът му ще направи всичко по силите си — а то не беше малко, — за да го опази жив, Пен призна пред себе си (и пред нас, вметна Дез), че тази зловеща история е събудила любопитството му в най-висша степен. Изправи гръб, готов да предложи доброволно услугите си, които така или иначе щяха да поискат от него. Но дознателят не беше приключил.

— Горските шамани са имали и друга задача. На тях се е падало да върнат от бойното поле душите на убитите воители — онези, които приютявали духовете на животни, — за да преминат определени пречистващи ритуали, без които боговете не можели да ги поемат. Иначе душите им били обречени да се скитат изгубени.

— Чел съм нещичко за това — каза Пенрик. — Става въпрос за знаменосците, нали? Знаем как духовете понякога остават свързани с някое конкретно място. На същия принцип шаманите ги свързвали към знамето и после ги връщали у дома. Значи *наистина* са го правели?

— Аз... Не знам. Може би. Въпросът е, че... — Освил се поколеба. — Както станало ясно на погребението на Толин, никой от боговете не е прибрал душата му. Възможно е той да ги е отблъснал от отчаяние, или пък те да не са го приели по някаква причина... но така ли иначе душата на младежа е останала тук. Обречена да избледнее и да се разпадне. Или още по-лошо, била е омърсена неволно от някакъв недовършен ритуал, който ѝ пречи да се съедини със своя бог. — При мисълта за това светотатство Освил се намръщи.

Пен изпитваше същото. Да убиеш човек е престъпление. Съзнателно да отдалечиш душата му от боговете, да му отнемеш не живота, а онова тайнствено и вечно битие след смъртта, беше грях от най-тъмния и жесток вид, кражба с неимоверен мащаб и последици.

— Помолих за храмов усещач, който да претърси имението за духа на Толин. Пратиха една жена, но тя не откри нищо. Е, не „нищо“. Каза, че е усетила присъствието на няколко тъжни, избледнели и много стари призрака, по на няколкостотин години. Но отчаяният и объркан дух на наскоро убит човек би трябвало да се вижда съвсем ясно, обясни усещачата. Душата на Толин не била там, и толкоз. — Освил си пое дълбоко дъх. — Когато избягал, Инглис не взел нищо, което да не е било негово, затова не е обвинен в кражба. Мисля, че за това... обвинението може и да греши.

Челюстта на Пенрик увисна.

— Мислите, че е откраднал *призрак*?

Или по-правилната дума би била „отвлякъл“? „Взел за заложник“? За това престъпление трябваше да се приеме отделен закон. Но пък свещените в ордена на Бащата обичаха правните спорове, нали така?

„Зарежи ордена на Бащата — измърмори разтревожено Дездемона. — Дъртаците в сиво няма да са нито единствените, нито най-страховитите, които ще проявят интерес към *тази* кражба...“

Принцесата-архисвещена също бе зяпнала дознателя с изумление. Явно не ѝ беше споделил тази си тревога в първия им разговор. Стиснал устни, той се размърда неспокойно и махна отривисто, сякаш за да се дистанцира от собственото си умозаклучение, но само миг по-късно ръката му се сви в юмрук.

— Началниците ми смятат, че греша. Но аз мисля... *убеден* съм, че съм прав.

3.

За облекчение на Освил, принцесата-архисвещена се отнесе към историята му достатъчно сериозно и му зае не само придворния си магьосник, но и малък отряд от дворцовата стража, местни мъже от ордена на Дъщерята, чиято задача беше да пазят храмовата собственост и поклонниците. Уви, всичко това отне твърде много време и групата им потегли чак на следващата сутрин.

Освил бе използвал времето според възможностите си — обиколил бе долния град на другия бряг на река Линет, където спираха търговци и кервани и където бяха странноприемниците, таверните, ковачниците, седларите, конюшните и другите занаятчии и предприемачи, обслужващи потока от пътници. Доковете и кейовете, които обслужваха езерния трафик, вече утихваха с идването на зимата, макар езерото още да не беше замръзнало. Ала никъде не откри надеждна информация за самотен пътник, който да отговаря на описанието на шамана.

Когато групата им най-после мина през градските порти и пое по главния път на север, който се точеше покрай западната дъга на езерото, окъснялото зимно слънце вече се издигаше сиво и златно. Снегът беше спрял и замръзналите коловози бяха покрити само с тънка бяла кора, отгъпкана и мръсна. Градът остана зад тях, дългата долина на езерото се разшири и Освил впери свъсен поглед към далечния бряг, тъмен на фона на светлеещото небе. Там брегът беше стръмен, а черните фермерски пътища и пресеченият, обрасъл с ниски шубраци терен не бяха подходящи за беглец, който иска да се придвижи бързо. А ако бе решил да се скрие някъде? Районът изглеждаше малък на картата, но не и в действителност.

Не, най-добре беше да подходи към проблема логично — да започне с най-вероятното и ако не открие плячката си там, да премине към по-слабо вероятните възможности. Впери поглед между потрепващите уши на коня си, решен да не обръща внимание на умората.

Завъртя се да погледне през рамо към спътниците си, един сержант и четирима стражари, навлечени заради студа. После погледна настрани към новия си магьосник. Този поне умееше да язди, за разлика от предишния, който не само беше градско чедо, несвикнало с конско седло, а и възрастен и въздебел. Този Пенрик приличаше на юноша, слабичък, с руса коса, стегната на плитка, и ясни сини очи, които излъчваха жизнерадост — не толкова очарователна, колкото дразнеща, ако питаха Освил, предвид безбожно ранния час. Не беше за вярване, че младокът вече се кичи с титлите на просветен и свещен. Нито че притежава способностите на храмов магьосник.

На всичкото отгоре принцесата-архисвещена беше разделила парите, отпуснати за мисията им — за тях Освил ѝ беше благодарен, — между сержанта и магьосника, което определено не беше повод за благодарност. Те бяха нейни доверени хора, вярно, но точно такава разделение на властта беше станало основната причина за ненужните и вбесяващи забавяния по пътя от Изтокдом. От друга страна, храмовите стоянки за подмяна на конете бяха истинска благословия и той отпрати наум благодарствена молитва към Дъщерята на пролетта за даровете ѝ, пък били те предоставени посредством заядливата ѝ високопоставена служителка, принцесата. Освил рядко си бе имал вземане-даване с архисвещени, а с принцеси — никога. Комбинацията на двете в това женище, събудило спомените на Освил за най-строгата му леля, беше плашеща. Макар че придворният ѝ магьосник май се чувстваше съвсем спокойно в нейно присъствие, сякаш наистина му беше леля.

След десетина мили приближиха красив замък, издигнат на малък остров близо до брега. Освил го следеше с поглед още от завоя насам и любопитството му растеше. Щом се изравниха със замъка, просветен Пенрик насочи коня си натам. Подвижното мостче беше продънено, гредите му — почернели. Онова, което се виждаше от двора, беше потънало в сенки, пусто и злоещо.

Пенрик се загледа замислено натам, после измърмори едно „ха“ и обърна коня си.

— Какво е това място? И какво го е сполетяло? — попита Освил. Последвал бе магьосника, но току се обръщаше да погледне през рамо.

— Замък Мартенден. Родът Мартенден доскоро имаше значително влияние в този район, за добро или за зло, но преди четири

години и половина крепостта изгоря. Господарят на замъка беше обвинен във... тъ, в опит за убийство, но успя да се изплъзне на градските власти и избяга на север през планините заедно с част от хората си. Чу се, че е събрал наемнически отряд в Карпагамо, но, за щастие, вместо да се върне тук и да създава проблеми, изглежда, се е включил във войните на ибрийския полуостров. Явно е сметнал, че там има по-голям шанс да възстанови изгубеното си състояние.

Безкрайните войни срещу рокнарийските еретици квадрианци в онези далечни земи привличаха като магнит безимотни мъже, както почтени, така и ренегати. Освил кимна, в знак че разбира.

— Но защо градските власти не са възстановили замъка? Местоположението му е идеално да защитава основните подстъпи към града.

— Защото се води съдебно дело. Лорд кин Мартенден съумя да се превърне в обвиняем както по гражданското дело за опита за убийство, където ищец е градският съвет, така и за, тъ, определени неблагочестиви дела, където ищец е храмът. Сега и двамата ищци имат претенции за замъка, а съдебните зали на Мартенмост се превърнаха в бойни арени. Хората вече се хващат на бас за изхода от поредното обжалване.

Освил се замисли над казаното и сви устни.

— А знаете ли дали наистина е бил виновен за престъпленията, в които го обвиняват? Защото когато става въпрос за подобни съдебни спорове... *интересите* на този или онзи могат да имат неочакван ефект върху решението.

— О — рече Пенрик и се подсмихна. — Сигурен съм, че е бил виновен. Имаше благонадеждни свидетели. И самопризнания.

Магьосникът не продължи и насочи вниманието си към селцето от другата страна на пътя и по-точно към стария му хан, който можеха да използват като източник на греян сайдер и информация. Докато спътниците му се възползваха от първото, Освил се зае с второто. Да, каза ханджията, млад мъж с такова описание може и да бил минал оттук преди седмица, но пък много пътници се отбивали в хана и не се задържали дълго, а продължавали към по-големите градчета по брега на езерото. Не за пръв път Освил си пожела Инглис кин Вълчаскала да бе бил така добър или предвидлив да се роди с голямо родилно петно на лицето или с шест пръста на лявата ръка, или да беше пораснал до

великански ръст, или да беше останал джудже, или поне да куцаше или да заекваше — изобщо, да се отличаваше с нещо запомнящо се, *нещичко* поне.

— Мислите ли, че ще познаете този проклетник, ако изобщо го доближим? — попита той Пенрик, след като яхнаха отново конете и поеха на север. Вече едва сдържаше яда си.

Младокът се замисли за миг-два, после каза:

— О, да. Ако е шаман, Дездемона със сигурност ще го познае.

— И *коя* — все така ядно продължи Освил — е тази проклета Дездемона, за която говорите постоянно? — Съпруга? Сестра? Любима? Не беше част от групата им във всеки случай.

Пенрик... *просветен* Пенрик... боговете да са им на помощ, примигна.

— О! Извинете. Съвсем забравих, че не съм ви запознал. Дездемона е моят демон. — И взе че му се ухили жизнерадостно.

— Дали сте *име* на демона си?

— Ами, да, беше наложително. Така й е по-лесно да не се отклонява. Тя е доста сложна персона.

В теологичните представи на Освил демоните не бяха никакви персони, а стихийни проявления на... е, не точно на природата. Неприродни стихийни сили. Идваха от боговете или поне от един от тях, но това не ги правеше свещени или благочестиви.

— Мислех, че демоните са проявления на фундаменталния хаос. И не са способни да *бъдат* каквото и да било друго.

— В началото са такива, вярно е. Не са никакви. Почти като новородените деца. Но също като децата, те се учат. Или може би подражават. Учат се от хората и от околния свят и пренасят голяма част от това знание, когато прескачат от един господар в следващия. Онова, което ние възприемаме като добро или зло в тях, всъщност идва от човешките им ездачи, а не от самите демони.

Освил се замисли върху тази нова концепция и свъси чело.

— Мислех, че са сили на унищожението и като цяло са изключително опасни.

— Е, такива са, но унищожението не е зло по определение. Зависи как се прилага. Докато е била с просветена Хелвия, храмова лекарка-магьосница, Дездемона е унищожавала камъни в жлъчката — чувал съм, че това заболяване е съпроводено с много силна болка, — а

също брадавици и понякога дори тумори. — Сякаш се разсея за миг, а после добави: — Както и глисти. Знаете колко отслабват хората, които имат глисти. Макар че за глистите има и обикновени лекарства, които можеш да си купиш от аптекаря.

Магьосници се срещаха рядко, а лекари-магьосници — още по-рядко.

— Никога не съм срещал такъв лекар.

— Доколкото знам, орденът на Майката ги пази за специални задачи. — Млъкна отново за миг, преди да продължи: — Демоните възприемат и пола на ездачите си. Дездемона е била притежавана от десетина жени — плюс лъвицата и кобилата, — затова поведението ѝ е като на жена. Тя е изключително стар демон. Не е възпитано да говориш за възрастта на една жена, Пенрик! — Магьосникът затисна устата си с ръка. — Тъ, извинете. Това беше Дез.

— То... говори? През вашата уста? Но не е взело връх?

— Тя. Да, говори, и не, не е взела връх. Понякога стават много приказливи, нали са десет и прочие. Така че ако ме чуете да казвам нещо странно, тъ... може и да не съм точно аз. Предполагам, че е редно да ви предупредя за това.

Смяташе се, че внезапната промяна в поведението и речта е признак, който да покаже на обикновения човек — храмовите усещачи си имаха друг начин, — че демонът е взел връх и е поел контрола над тялото на своя ездач. Но ако демонът *постоянно* дрънкаше през устата на ездача си, как да разбере човек, че е настъпило тревожното събитие? Освил отдалечи лекичко коня си от коня на магьосника.

Пенрик продължаваше да дърдори:

— Докато бях в семинарията, веднъж седнах с перо и хартия и се опитах да изчисля истинската ѝ възраст, като събера годините на всичките ѝ ездачки. Където беше възможно, използвах за ориентир събития с добре известна датировка, като управлението на даден крал или нещо друго.

Впечатлен въпреки скептицизма си, Освил попита:

— Как се оправяте с всички тях? И оправяте ли се изобщо?

Пенрик пусна юздите, вдигна ръце и размърда пръсти, сякаш доволен, че са на мястото си.

— Десет дами, десет пръста. Много удобно.

— Аа — изсумтя Освил.

— Храмът планирал да прехвърли звездния си демон в друга лекарка след смъртта на Хелвия, но вместо това той прескочил в една старша дяконка, Рухия, която била от Мартенмост по онова време. Аха, ясно... — Пенрик примигна разсеяно, — Хелвия била в Мартенмост по онова време. Винаги съм се чудил за това. Та значи тукашният орден на Копелето моментално се възползвал от шанса си, обявили Рухия за свой човек и набързо я издигнали в свещена. В замяна Рухия служила вярно и въ... *разнообразно* на ордена и на храма през следващите четиридесет години. Определено е пътувала много във връзка със задълженията си. И при едно такова пътуване, преди четири години, получи сърдечен удар на пътя за едно градче в Кантоните, Зелен геран. Аз се случих наблизко и... ето ни всички тук.

— На колко години бяхте тогава?

— На деветнайсет.

Значи сега беше на двацет и три. А още изглеждаше на деветнайсет. Добре де, на двацет, редактира преценката си Освил. На деветнайсет и половина.

— Сигурно още тогава сте имали научни интереси въпреки крехката си възраст?

— Ни най-малко. Обичах да чета, но в Зелен геран няма много книги.

— И все пак сте се изучили за просветен само за четири години?
— Обикновено това отнемаше шест.

— За три. Върнах се да служа на принцесата-архисвещена миналата пролет. Работата е там, че... ние вече бяхме минали през обучението за свещен четири пъти. В известен смисъл. И два пъти бяхме учили медицина. Така че беше по-скоро... опресняване на знанията. Опитах се да убедя семинарията да ми даде пет степени на свещен едновременно, но те не се вързаха. Жалко.

— Предполагам, че... било е все едно си имате свой собствен, вътрешен учител? — Което намирисваше на измама, като си помислиш. Лесно му е било да преписва на изпитите.

Пенрик изкриви лице в гримаса.

— Нещо такова, да. Макар че Дездемона адски много се забавляваше на устните ми изпити, като не проронваше и дума. Би

било мечешка услуга, Пенрик. — Веждите му се вдигнаха, устата му се захлопна. — Ха-ха.

Това последното от демона ли беше? Гласът беше същият, но с известна промяна в мелодиката и акцента спрямо обичайния тон на този жизнерадостен младеж.

— Това беше Рухия — потвърди догадката му Пенрик. — Дездемона често говори с нейния глас. Не знам на какво се дължи — може би на факта, че Рухия е последният и най-пресен, въ... *отпечатък*, или защото най-дълго са съжителствали, или просто защото Рухия е най-темпераментната от всичките. Подозирам, че времето има отношение. Почти невъзможно е да различиш първите три жени, може би защото родният им език е бил седонийският, но едва ли това е единствената причина. Сигурно с времето се претопяват една в друга. — Зарей поглед към езерото, стоманеносиво и надрано от леки вълнички под напора на студения вятър, който духаше откъм далечните захлупени с облаци планински върхове. — Като цяло, изчислих, че моят демон е на малко повече от двеста години. Забелязах също — добави той, — че всяко следващо „поколение“ става по-дълго. Което е добре. Понякога се чудя как ли ще изглежда моят... отпечатък за следващия човек, който наследи Дездемона.

— Главата ви май е доста, въ, пренаселена — каза Освил след проточилото се умърлушено мълчание.

— Доста, да — каза Пенрик и се отърси от унинието си. — Но поне никога не ми е скучно.

— Аз... такава. Та коя всъщност е Дездемона? — попита Освил и си даде сметка, че именно с този въпрос беше подхванал разговора. Стисна решително юздите.

— С това име ги наричам всичките, заедно. Като градски съвет от десет по-големи сестри, които излизат с общо решение. А и така не се налага да изреждам няколко имена, когато искам да ѝ кажа нещо. Помня как татко крещеше по нас, децата.

— Аз... ясно. — Освил свъси вежди. — Магьосникът, с когото тръгнах от Изтокдом, не говореше за демона си. — Всъщност онзи темерут не говореше за нищо.

— Може би неговият демон е бил по-млад и не толкова развит. Или пък магьосникът не е имал толкова сърдечни отношения с него, особено ако предишните ездачи са били мрачни хора. — Устните му се

извиха нагоре, а гласът му се промени едва доловимо, но издайнически: — Или пък ти така и не си го попитал... дознателю.

Освил изгърби рамене и пришпори коня си в тръс. Нямаше ли най-после да стигнат до следващото градче? „А аз залагам мисията си, вероятно и живота си, на този побъркан магьосник? Баща на зимата, в този Твой сезон, помагай!“

4.

Инглис се събуди в сумрак, а не в мрак. Светлият квадрат се оказа малък покрит с пергамент прозорец в стената на хижа. В другия край на стаята грубо иззидано от камък огнище светеше в червено, тук-там с жълти пламъчета, като очите на животно, прислонило се в малка пещера. Стените бяха от камък и дървени трупи, пукнатините запушени с кал и мъх. Лежеше в нещо като гнездо от миризливи кожи върху пръстен под, настлан със стъпкана орлова папрат. Голямото куче спеше на топка в краката му, лапите му — изпружени и отпуснати.

Ботушите и горните му дрехи ги нямаше, гърдите му бяха голи. Той посегна стреснато към кръста си, напипа дръжката на ножа и се отпусна. Още беше с панталоните и колана си. Не помнеше как се е озовал тук, но пък имаше смътен спомен как някой му дава да пие затоплена вода, как се носи буден в мрака, а после потъва отново. Колко ли време беше минало?...

„Запитай се дали не си изгубил някой пръст на ръцете и краката, глупако.“ Поне на този въпрос можеше да отговори. Надигна се с усилие в гнездото от кожи... мечешка, овча и разни други. Ръцете му бяха подути и трудно подвижни, но нямаше черни рани, нито злоещо побеляване по върховете на пръстите. Десният му крак беше син-червен от коляното до отекия глезен. Не можа да прецени дали има счупена кост, но със сигурност го беше изкълчил, предвид ограничените движения на стъпалото. Три от пръстите на десния му крак бяха зле, като след изгаряне. Тези на левия му крак бяха на дереджето на ръцете му.

Колко време беше изгубил? Целия вчерашен ден? Примижа и преброи за пореден път червените белези от порязване по ръцете си. Двайсет и пет, дневникът на кошмарното му бягство. Толкова ли бяха при последното преброяване, двайсет и пет? „Да.“ Беше ли изгубил цял ден, пропуснал ли бе да окървави ножа, както мързелив фермер пропуска да нахрани прасето си, което стои гладно и затворено в кочината? Изгубил ли беше... всичко? Извади ножа от канията и го

гушна, както се гушка дете. Протегна сетивата си — беше болезнено, точно колкото да протегне изтерзаното си тяло. О, смътната топлинка още жужеше, благословена да е... не беше сигурен дали трябва да благодари на някой бог за това. Нито дали някой от Тях би благодарил на него. Не се знаеше. Вече двайсет и пет дни не беше събрал смелост да се помоли.

„Освен сега, за това.“ Преброи отново порязванията с надежда да си спомни коя ръка е използвал последно. Редувал ги бе, за да даде време на плитките рани да зараснат. Винаги имаше риск от инфекция. Скоро трябваше да наточи ножа, беше по-лесно, когато е остър. В момента дясната му ръка трепереше по-малко... значи лявата. Успокои мислите си, доколкото му беше възможно, затвори очи и направи среза — плитък и под ъгъл. Изохка, зачака световъртежът да премине и гаденето да се слегне. Отвори очи. Нямаше много кръв, но ако стиснеше около раната да изцеди повече, може би щеше да изтече достатъчно, за да не се реже втори...

Вратата на хижата се отвори със замах и Инглис трепна по-силно, отколкото при порязването. Неясни силуети запречиха ярката планинска светлина отвън. Той примигна да разкара сълзите от сблъсъка с ярката светлина и силуетите се избистриха — единият беше на жена, загърнатата с наметка от овча кожа, която носеше малка платнена торба и медна кана, другият — на мъж с кожени дрехи и кожухче от овча кожа. Кучето се събуди и изръмжа, но бързо млъкна и започна да тупа с опашка по пода. Явно познаваше новодошлите.

Като го видя, че се е надигнал, жената каза:

— А, събудил си се. — Но после, щом се приближи, ахна: — Какво *правиш* бе?

Прииска му се да мушне ножа и ръцете си под кожата, но не смееше да прекъсне започнатото.

— Назад! — каза той, когато жената понечи да се спусне към него. — **Назад.** — Кучето се изправи и козината по гърба му настръхна. Жената спря на място, зяпаше го объркано. Ръката на мъжа застина върху дръжката на ножа, затъкнат в колана му.

Като шептеше под нос думи, които би трябвало да подпомогнат концентрацията му, но в момента не постигаха нищо, Инглис прокара ножа по ръката си, нагоре и надолу, докато цялото острие не се оцвети в лепкаво червено. Беше ли достатъчно да му откупи още ден?

Смътното жужене сякаш се усили. „Да. Навярно.“ Една-единствена капка сигурно би свършила същата работа, но Инглис не смееше да рискува. Смъкна ножа в скута си да го скрие от ококорените погледи на двамата влезли. Щом кръвта изсъхнеше, отдала докрай живота си, и кафеникавите люспи започнеха да се ронят, чак тогава Инглис щеше да почисти ножа и да го върне в канията.

Жената каза с разтреперан глас:

— Донесох ти храна. И вода. — Протегна торбата и каната като един вид доказателство.

Мъжът се изстъпи намръщено пред нея.

— Я прибери тоя нож, приятел.

Мислеха, че ги заплашва ли? Едва ли беше в състояние да се изправи на крака, та какво остава да нападне някого. Вперил очи в каната, той повдигна кожата и скри ножа до дясното си бедро така, че да не се вижда. Облиза пресъхналите си устни и сложи и двете си ръце върху кожата, с отворени длани и неподвижни. Със сигурност не би искал да прогони тази милостива млада жена. Гласът на мъжа познат ли му беше? Един от онези, които беше чул на свлачището? Лешояд или спасител?

— Какво правеше с ножа? — попита с подозрение жената.

— Аз... той... той пие кръв. — Дали и на тях им прозвуча толкова откачено, колкото прозвуча в собствените му уши?

— Всички ножове пият кръв — отбеляза мъжът, без да сваля ръка от дръжката на своя.

„Но не като този.“

— Жаден съм — каза с надежда Инглис.

— Студът обезводнява — каза младата жена. — Хората си мислят, че понеже не им е горещо, значи не са жадни.

— Аз... Да, жаден съм.

Тя отиде при огнището, като заобиколи отдалече Инглис, взе една глинена чаша, която му беше смътно позната от изминалата нощ, и я напълни от каната. Протегна ръка да му я подаде. Той посегна да я вземе с една ръка, но тя трепереше толкова силно, че Инглис побърза да си помогне и с другата. Изгълта съдържанието — непрецедена ечемичена вода, подправена с мента. Селско питие, което нямаше нищо общо с благородния вкус на виното, но беше топло и насищащо, почти като храна. Той протегна чашата си за още.

— Моля...

Изпи още две пълни чаши, кажи-речи на един дъх, и кимна с благодарност.

— Кой си ти... пътничко? — попита мъжът.

— Аз, тъ... Инглис к... — Спря, преди да е избълвал фамилното си име, познато надлъж и нашир. „О. Дали не трябва да си измисля друго?“

— Накъде беше тръгнал? — попита младата жена. — Към Мартенмост или към Карпагамо? И в двата случая си объркал пътя.

— Проходът от Карпагамо е затворен — каза мъжът. — Освен ако той не е бил последният, минал оттам преди снеговете.

Инглис поклати глава. Проследи заинтригувания поглед на кучето към платнената торба. Жената му я подаде предпазливо. Изтръпналите му пръсти откриха вътре буци меко сирене, овче или козе, между дебели порязаници ечемичено-овесен хляб и ивици сушено месо от неизвестен произход. Дивечово може би. След кратко колебание Инглис отхапа голяма хапка. Беше гладен като вълк.

Мъжът го изчака да преглътне, преди да попита:

— Къде ти е конят?

Инглис отхапа отново и отговори с пълна уста:

— Окуця на Сврачи път и го оставих. После продължих пеша.

— О. — Устата на мъжа се сви разочаровано.

Хрумна му, че младата жена сигурно сама е приготвила тази закуска за него, със собствените си ръце. Огледа я, без да спира да дъвче. Лицето ѝ беше широко като на всички планинци, устните и страните ѝ бяха порозовели от студа, а не от помади, снагата ѝ беше тънка от физически труд; младостта ѝ придаваше хубост, която щеше да се загуби с годините. Мъжът не беше много по-възрастен от нея. Ловец, овчар? И двете? Тук, в планините, мъжете се занимаваха с всякакви неща, според изискванията на сезона. Двамата бяха с характерните за района руса коса и сини очи, вероятно бяха брат и сестра или братовчеди.

— А вие кои сте? — попита на свой ред Инглис, след като преглътна поредната хапка. — Къде съм?

Жената се усмихна колебливо.

— Аз съм Берис, а това е брат ми Бърн.

Бърн добави с известна неохота:

— Това са летните кошари на Малък ручей, селото в долината. През зимата е ловна хижа.

Е, значи не се беше върнал назад във времето толкова, колкото подсказваше старата хижа. Не се беше озовал в света на Одар Велики, когато тези планински племена бяха дали успешен отпор на завоевателите, за разлика от горските племена на Лесовете. Или пък дартакийците бяха хвърлили един поглед на тази влажна и висока земя и бяха решили, че не я искат чак толкова. Навлизането на храма в тази земя, изместването на старите обичаи и заменянето им с нови, се беше случило бавно, повече като работлив стопанин, който изкоренява плевелите на ръка, вместо да подпали цялата нива. С малко късмет и надежда, ако не и с молитва, все *нещо* трябваше да е оцеляло...

„Да.“ Инглис изгледа голямото куче, което следеше с поглед всяка ивица сушено месо и мърдаше острите си уши. „Със сигурност нещо е оцеляло.“

— Това куче. Чие е?

— Стрела ли? На Саво е — каза Берис. — Тая есен го взе от вуйчо си Скуола.

Кучето се довлече по корем и мушна глава под лявата ръка на Инглис. Беше зряло животно — на средна възраст и със самочувствие. Инглис го почеса разсеяно зад ушите. То затупа с опашка по пода, изскимтя и близна покритата му със засъхваща кръв ръка.

— Май вече мисли, че е твое куче, като гледам — каза Бърн, присвил очи към Стрела. — Не се е отделяло от теб, откакто те донесохме. На какво се дължи това... пътнико?

— Саво с теб ли беше, когато ме намерихте?

— Да, излезли бяхме на лов. Не знам дали извадихме късмет с теб, защото нито можем да те одерем, нито да те изядем.

Сторили му се бяха готови да го одерат. Едва ли щяха да го изядат все пак. Но сред ловците със сигурност не бе имало шаман, иначе щяха да се усетят един-друг и този разговор щеше да протече по съвсем различен начин. Значи не Саво беше шаманът.

— Този твой нож — каза братът, Бърн, и го изгледа косо. — Това по дръжката му истински скъпоценни камъни ли са? Хванах се на бас с Чър, че не са.

Дори не му беше хрумвало, че може да са обикновени стъкълца. Инглис извади ножа от канията и го погледна. Тънкото

двайсетсантиметрово острие завършваше с дръжка от моржова кост. Когато го държеше, Инглис усещаше ехото на стар живот. Красиво извитата дръжка се разширяваше до овал, а в края си имаше златна плочка с инкрустирани малки гранати, единият от които липсваше. Гранатите се редяха около гладко полиран червен камък, вероятно рубин. „Зъби и кръв, колко подходящо.“ Кръвта му върху стоманата вече беше изсъхнала и потъмняла, животът ѝ бе изсмукал жадно, както самият той беше погълнал току-що хляба и сиренето. Изтри острието в крачола си.

— Сигурно са истински. Фамилна ценност е.

Мълчанието в стаята стана малко по-напрегнато. Инглис вдигна очи и видя обезпокоителна яхния от любопитство, алчност и страх да къкри по лицата на двамата. Но... те все пак го бяха свалили от планината, дали му бяха храна и вода. Длъжен бе поне да ги предупреди.

— А защо му даде, на ножа... от кръвта си? — попита предпазливо Берис. — Той, такава, да не е вълшебен?

Инглис се замисли над невъзможно сложната истина, както и над необходимостта да охлади алчността им, преди да е създавала проблеми... *още* проблеми. Накрая се спря на следното:

— Прокълнат е.

Бърн вдиша шумно през зъби, наполовина стреснат, наполовина изпълнен със съмнения.

Берис местеше поглед по белезите от порязване върху ръцете му.

— Не можеш ли да го храниш със... знам ли, с животинска кръв?

— Не. Трябва да е моята.

— Защо?

Устните му се извиха в бегло подобие на усмивка.

— Защото и аз съм прокълнат.

След което двамата бързо-бързо намериха повод да си тръгнат. Но оставиха храната и ечемичената вода. Стрела отказа да ги последва, макар да го изкушиха с отворена врата, подвиквания, подсвиркване, а накрая и със строга команда. Бърн пристъпи обратно в стаята с явното намерение да стисне кучето за врата и да го извлече навън, но когато Стрела настръхна и изръмжа, се отказа. Излезе и затвори вратата.

Като повечето хора, и тези двамата подцениха остротата на слуха му.

— Е, какво мислиш за него? — попита Берис на няколко крачки от вратата.

— Не знам. Говори като лесовник. Мисля, че му хлопат дъските.

— Не личеше да има треска. Дали не крои нещо? Опасен ли е?

— Ами, по-скоро — не, поне за нас, предвид че едва има сили да се надигне. Но за себе си — може би. Чър току-виж наследил все пак ножа, дето толкова му хареса, ако този тип вземе да си пререже гърлото, вместо да си реже ръцете.

— Защо човек ще направи такова нещо?

— Ами, защото е луд. — (Инглис буквално чу как Бърн вдигна рамене.)

— Гласът му беше много задължаващ, усети ли го? Направо тръпки ме побиха.

— Майката и Дъщерята, Берис, не бъди такова бебе. — Само дето подигравката вървеше ръка за ръка с безпокойство.

— Не съм бебе. — Замислена пауза. — Ако се усмихваше, щеше да е красавец.

— Само гледай Саво да не те чуе. Вече е достатъчно ядосан заради кучето си.

— Аз не съм *кучето* му.

Наистина бяха брат и сестра — той изджафка насреща ѝ, тя го удари, после гласовете им се отдалечиха толкова, че дори Инглис спря да различава думите.

Примами кучето с ивица сушено месо. То се измъкна изпод ръката му, Инглис го гушна, взря се в ясните му кафяви очи, после затвори своите и се опита да *усети*. Духовната плътност на животното беше почти осезаема, на косъм от неговите осакатени понастоящем сетива. Колко поколения кучета бяха влети в това Куче? Пет? Десет? Повече от десет? Колко поколения хора бяха били необходими, за да се култивира такова животно? От такова куче можеше да се направи шаман; беше изключително ценно.

И кой беше този Скуола, че да подарява такова съкровище? Самоук шаман може би, който сам е създал Стрела? И е избрал племенника си Саво за свой чирак? Или изобщо не е имал представа с какво разполага? Самата мисъл за това беше ужасяваща.

Но криеше в себе си също толкова ужасяваща надежда, че може би е знаел какво прави.

— Веднага щом се изправя на крака — каза той на кучето и го потупа по гърба, — ще идем да намерим този твой неблагодарен господар, искаш ли?

Стрела се прозина широко и удостои Инглис с щедра доза кучешки дъх, в който нямаше нищо магично, после се просна до него.

5.

Рано привечер групата на Пенрик стигна до Уипуруил в края на езерото. Градчето беше два пъти по-малко от успешния си събрат Мартенмост и си личеше, че не харесва този факт, но пак беше пет пъти по-голямо от Зелен геран, където Пен беше отраснал. Дори нетърпеливият Сива сойка не настоя да продължат. В местната палата на Дъщерята, която беше под прякото управление на принцесата-архисвещена, намериха безплатен, пък макар и претъпкан подслон.

Освил най-последно се възползва от войниците в групичката им, като ги разпрати по таверни и ханове да разпитват за шамана. Не включи бордеите в списъка, поне не гласно — може би дознателят не смяташе, че убиецът-беглец ще се възползва от услугите им, или просто уважаваше клетвите, които войниците бяха дали на Дъщерята. Търговията в града се беше свела до местния трафик сега, когато зимата беше затворила високопланинските пътища към северното крайбрежие.

Пенрик и Освил тъкмо бяха приключили с вечерята в една таверна. И тук, уви, никой не помнеше да е виждал тъмнококо и тъмнооко лесовник, пътуващ на север сам, макар че всеки разумен човек, комуто се налага да премине проходите толкова късно през годината, би се присъединил към някоя група пътници, а кой би го забелязал тогава? Освил търкаше уморено очи, когато един от войниците, Баар, се върна.

— Май открих нещо, господа...

С нескрито облекчение и предпазлива надежда Освил тръгна с него по улиците. Пенрик ги следваше на крачка разстояние. Скоро войникът ги отведе в една малка странноприемница встрани от главния северен път. Ханът плачеше за ремонт и обслужваше най-вече местни хора.

— О, да — каза ханджията, след като Освил смаза езика му с халба от собствената му бира и кесията му с още три за новодошлите. — Не зная дали за него говорите, но определено беше строен младеж с

тъмни коса и очи. Е, то това описва половината дартакийци по пътищата... — Освил кимна с разбиране, — но този говореше с лесовнишки акцент, при това не като селяк. Реших, че е учен, защото каза, че събирал народни приказки. Пишел книга, сборник, така рече.

Веждите на Освил се вдигнаха.

— Каква книга?

— Стари истории от планините, вълшебни приказки. Детски приказки, истории, дето се разказват край огъня, приказки за призраци. И легенди за светци, ама не толкова. Най-много се интересувахте от истории за магически зверове.

— И вие разказахте ли му някоя? — попита Пенрик.

— О, да, и не само аз! Имах много клиенти онази вечер. — Ханджията хвърли жален поглед към празната понастоящем странноприемница. — Почерпи ги и те се разприказваха. Като нищо може да е събрал достатъчно истории за половин книга.

— Прояви ли специален интерес към конкретни истории? Да е задавал допълнителни въпроси?

— Ами, май доста се зарадва на слуховете за свръхестествени животни, които се развъждат по високите долини в планината.

Пенрик наостри уши.

— Имате предвид, въ, скорошни слухове, а не просто стари легенди? За какво става въпрос?

— Ами, говори се, че нагоре по течението на Студен ручей имало някакъв тип, който развъждал особено умни кучета, за които местните ловци и овчари дават мило и драго. Ама то и аз съм виждал някои много умни планински кучета, така че може да са само хвалби и историйки, не знам.

— Той спомена ли, че смята да проследи тези слухове до източника им? — попита Пен.

— Не, не бих казал. Всъщност не каза почти нищо за себе си. Предпочиташе да слуша, сецате се.

— А задава ли въпроси за Карпагамо, за Адрия, за проходите? — попита Освил. — Как да стигне до северното крайбрежие?

— По това време на годината не е нужно да задава въпроси за проходите, щото хората почти само за това говорят, как се надявали първият сняг да се стопи и проходите да се отворят за последно. Но иначе — не, не помня да е питал. Стори ми се уморен. Легна си рано.

— А видяхте ли накъде тръгна на сутринта? — попита Освил.

— Не, сър, съжалявам. Сутрин имам много работа, да изпратя всички гости и прочие. Но помня, че тръгна пеша. Нямахме кон. Затова си помислих, че е беден учен въпреки богатия си говор.

Пенрик го изгледа.

— Имате добро ухо за говори.

— Ами, сър, оттук минават много пътници, поне лете, и всеки разказва историята си. Щещ не щещ, свикваш да различаваш говора им.

Освил се облегна назад и се намръщи, по-скоро на себе си, отколкото на някого от присъстващите.

— И преди колко дни беше това? Опитайте се да бъдете точен.

Ханджията свъси съсредоточено вежди и започна да брои на дебелиите си пръсти.

— Преди шест вечери, сър. Запомнил съм го, щото същия ден беше конският пазар и много народ беше дошъл от селата.

Освил изсумтя доволно, допи халбата си и стана.

— Благодаря. Бащата на Зимата да пази дома ви сега, когато сезонът му приближава.

— С боговете напред, сър.

Макар и свещен, Пенрик не добави благословията на Копелето, първо, защото повечето хора я намираха за двусмислена, второ, защото пътуваше инкогнито, и трето, защото — откакто се бе срещнал лице в лице със самия бог, буквално на ръка разстояние, но не и готов да протегне ръка и да го докосне, — му беше някак *неудобно* да се обръща към Него за дреболии. Нямахме гаранция, че вниманието на Копелето ще донесе някому късмет.

Вървяха по обратния път към палатата на ордена, стражарят крачеше пред тях със запален фенер. Пенрик каза, колкото да наруши мълчанието:

— Май ще е добре да отидем в онази планинска долина и да поразпитаеме.

Освил изсумтя.

— Поглеждали ли сте картата? Долината е почти задънена, няма свестен проход през планината на север. А и като нея има още десетина. Ще е като да влезем в гигантски лабиринт от камък.

— Не е много по-различно от родната ми земя, която е само на няколкостотин мили източно оттук.

Освил го изгледа колебливо.

— На главния път ще има повече хора.

— Да, но странниците изпъкват повече в долините. Хората ги забелязват. А и ако онзи ханджия е прав, значи сте съкратили с няколко дни преднината на Инглис след Сврача река.

— Време, което не искам да загубя в претърсване на задънени улици.

— Освен ако задънената улица не се окаже капан.

— Хм. — Освил спря и се загледа на север, където високите върхове грееха в нощния мрак, бледа стена напъряко на света. — Бях прав, когато настоях на своето предния път. Бас ловя, че онзи дебел столичен магьосник вече е хванал пришки на задника и се лута с празни ръце някъде из Саон. — Тази представа, изглежда, му донесе известно задоволство. Разбираемо, предвид обстоятелствата. — Защо вашият съвет да е по-добър от неговия?

Странно, но Пенрик не остана с впечатлението, че въпросът е реторичен.

— Защото, за разлика от него, аз се чувствам тук като на родна земя. Това стига ли? И защото, ако онзи човек наистина е бил Инглис, не е ли логично да се възползва от информацията, която е събрал в хана с цената на толкова въпроси? Не би ли тръгнал към единственото познато му място, пък било то и от разкази втора ръка, вместо да се лута из един напълно непознат му район?

— Нямам време — процеди през зъби дознателят.

— Времето наистина ли е толкова важно? Инглис така или иначе е в капан — било в долината на Студен ручей, било заради затворените проходи. Не е като да оставя след себе си диря от трупове.

Освил явно остана изненадан, защото издаде звук, който почти наподобяваше смях, пък макар и мрачен. Пен си даде сметка, че още не го е чувал да се засмее.

— Дано не започне тепърва.

Маслена лампа висеше над портите на ордена, жълтата ѝ светлина се отразяваше в снега, събрал се между паветата на улицата. Освил даде знак на Баар да влезе на топло, като го тупна по рамото и каза тихо:

— Браво на теб, човече.

Но самият той не побърза да влезе и Пенрик остана да го изчака.

— Като храмов магьосник, случвало ли се е да проверявате обвинения в самоуко магьосничество? — попита изведнъж Освил.

Пенрик, изненадан от този внезапен обрат в разговора, скръсти ръце на гърдите си с надежда да се постопли и отвърна:

— Три пъти, докато бях в семинарията в Розиндом. Взеха ме с образователна цел. Не заради самото умение, защото всеки магьосник разпознава друг от пръв поглед, така както мога да кажа, че вие например сте висок човек, а за да придобия представа за правната страна на въпроса, която може да се окаже много сложна. Първо, само защото обвиненият не е храмов магьосник, а обикновено за това става въпрос, още не значи, че не е извършено престъпление по друг начин или от други хора. Според мен фалшивото обвинение, ако обвинителят е излъгал съзнателно, е изключително долна постъпка.

Освил кимна навъсено.

— Откакто станах придворен магьосник, не са ме пращали по такива задачи — продължи Пен, — защото Тигни разполага с други хора, които да използва за такива дребни неща. Но Дездемона, след като е станала храмов демон, е ходила с ездачките си на стотици такива разследвания и е откривала истински магьосник, пък макар и самоук, само, колко...

„Два пъти.“

— Само два пъти.

— Като дознател съм виждал това от другата страна — каза Освил. — За десет години само един сигнал за незаконно магьосничество се оказа верен и горкият човечец, който смяташе, че полудява, се остави на милостта на храма и я получи. Но друг един път...

Колеба се толкова дълго, че Пенрик започна да губи търпение и отвори уста да попита какво има предвид, но Дездемона му изшътка мълчаливо и му каза да изчака.

Освил гледаше неவிждащо улицата и след минутка най-после продължи:

— Окъсняхме на пътя. Времето беше лошо, реката беше отнесла моста и така нататък. Както и да е, пристигнахме в селото на следващия ден и разбрахме, че предната вечер жената, обвинена в

магьосничество, е била изгорена жива от полуделите си съседи. Нямахше признак демон да е прескочил от кладата ѝ. Почти със сигурност е била невинна. Ако бяхме пристигнали навреме, щяхме да установим, че обвиненията са фалшиви, и да отправим строго предупреждение на клеветниците. Вместо това бяхме изправени пред дилемата дали да обвиним цяло село в убийство, или да си затворим очите. Стана много неприятно и накрая... е, да кажем, че не беше въздадена справедливост, нито под погледа на Бащата, нито пред друг.

Докато Пенрик, смутен дълбоко от разказа, се чудеше какво да каже, без да прозвучи като глупак, Освил отвори вратата и понечи да влезе. Но преди да прекрачи прага изръмжа през рамо:

— Ето затова *мразя* да закъснявам.

Вратата се затръшна като точка в края на разговора.

След миг Пенрик въздъхна и посегна към дръжката.

„Това май няма да се окаже толкова лесно, а?“

„Случаите на Бащата рядко са лесни — отвърна Дездемона. — Иначе не биха имали нужда от Него.“

Потеглиха от Уипуруил *много рано* на следващата сутрин.

6.

„Двайсет и седем.“

Инглис стисна зъби да спре стенанието си и притисна внимателно ножа към плитката рана на дясното си бедро. Когато острието се покри с кръв, той пушна ножа и се заизвива в гнездото от кожи да си вдигне панталоните. Останалите му дрехи бяха оставени на куп край огнището; кесията му, естествено, липсваше. Ботушите му бяха там, но десният беше срян чак до подметката. Щом онези селяци бяха успели да го събуят, значи той сигурно би могъл да го обуе... не. Инглис въздъхна и заряза и левия, и десния.

Успя да се надигне чак при третия опит. Стрела клекна и го загледа с интерес. Инглис закуцука към другия край на хижата; кучето стана и го последва. Той стисна внимателно кожата на тила му — би могъл да използва кучето за опора, но не беше достатъчно високо. Дървената врата, затворена само с праметното въже, се отвори със скърцане. Той опря рамо на касата и се огледа.

Ранното слънце се отразяваше ослепително в омекналия сняг и очите му се насълзиха. Инглис примигна няколко пъти да разкара сълзите и видя, че наблизко има дървета. Надолу по склона боровете и тъмните ели оредяваха и речната долина се виждаше над върховете им. Близко до подножието долината се стесняваше и последните ферми се гушеха сгъчкани по назъбената ѝ дължина. Над малката рекичка имаше дървен мост и нещо като село.

Още няколко паянтови хижи се катереха по стръмния склон близо до убежището му. Едната очевидно беше сушилня, ако се съдеше по ароматната омара, която се издигаше над нея. Коза със звънче на кожена каишка мина покрай него, без да му обърне внимание. Някъде наблизко се чуваха женски гласове.

Инглис сведе поглед към Стрела, който го погледна с обожание. Може би си струваше да опита... Погали кучето по главата и каза:

— **Донеси ми пръчка.**

Кучето издаде гърлен звук на доволство, твърде дълбок, за да е обикновено скимтене, и хукна. Докато Инглис си изчисти ножа, прибере го в канията и хвърли последен поглед в хижата за нещо забравено, Стрела се върна, повлякъл клон, дълъг и дебел колкото кол на ограда. Пусна го в краката на Инглис и вдигна глава да го погледне, разтеглил устни в горда усмивка и размахал енергично опашка.

Инглис неволно се разсмя. Звукът задра непривично в гърлото му.

— Казах пръчка, а не кол! — Макар че клонът определено ставаше за огрев. Въпреки това почеса кучето между ушите. — Донеси ми **по-тънка** пръчка.

Все така въодушевен, Стрела хукна да изпълни заръката. След минути се върна с по-тънък клон. Инглис отчупи страничните вейки и го изпробва. Щеше да свърши работа на първо време.

Снегът поне малко облекчи подутия му и пулсиращ десен крак. И вледени левия.

Той се зачуди дали не би могъл да изпроси някакви парцали, с които да увие стъпалата си. Тръгна към гласовете с бавно накуцване.

Под навес с три стени, обърнат към слънцето, видя три жени, наведени над една разпъната кожа. Едната беше момичето, Берис. Другите две бяха по-възрастни. Стържеха разпънатата кожа и си приказваха, но щом Инглис се появи, моментално спряха и го зяпнаха. Миг по-късно обаче, когато кучето се стрелна да си открадне парче остъргано месо и го отнесе настрана, едната жена, със сива плитка, му подвикна:

— Стрела, тъпо куче такова. Ще ти стане лошо.

Стрела размаха опашка без капка разкаяние.

— Станал си — каза Берис с широка, макар и предпазлива усмивка. — По-добре ли си?

„По-добре от какво?“

— Малко — каза накрая Инглис, после добави със закъснение: — Благодаря ти за помощта.

Третата жена каза:

— Имаш късмет, че са те намерили. Още няколко дни и всички щяхме да слезем в долината, дори момчетата. — Измери го с любопитен поглед. — Накъде беше тръгнал?

Инглис не знаеше дали би могъл да обясни нелогичните си действия дори на себе си, та какво остава да ги обясни на нея, нито колко пъти беше променял решението си накъде да тръгне — към Карпагамо или към Ручей. Накрая каза:

— Към долината, но явно съм сбъркал пътя в тъмното. — Показва им посинелия си крак. — Имате ли да ми дадете някакви парцали да го увия? Не мога да си обуя ботушите.

Жената измуча нещо и направи жест, който приятелките ѝ изтълкуваха без затруднение, после се надигна и тръгна нанякъде. Внимателно и с надеждата, че ще успее отново да се изправи, Инглис седна на един от пъновете, които жените използваша вместо столове.

Дали да не опита пак версията с бедния учен, който събира народно творчество? Дотук му беше свършила добра работа. Стрела му спести необходимостта да завърже разговор, като се спусна към поредната изрезка. Жената със сивата плитка опита да го изкъшка, но кучето с лекота избегна ръката ѝ.

— Това куче е изключително — каза Инглис. Дали някоя от тях си даваше сметка колко изключително е всъщност? Жените реагираха с празни погледи, макар и празни по различен начин. Берис му се стори искрена в реакцията си. По-възрастната жена може и да криеше нещо. Дали да не заложи на добрите маниери? Той се усмихна на жената и каза:

— Аз се казвам Инглис, между другото.

— И Берис така рече.

— А вие, майко?...

— Лаакса.

Инглис кимна, уж му пука. Нейните устни трепнаха, уж и на нея ѝ пука.

— Разбрах, че един от мъжете, които са ме свалили от планината, е получил кучето като подарък от вуйчо си Скуола. Ще ми кажете ли къде да го намеря? Вуйчото имам предвид? Да си поговорим.

Лаакса изсумтя.

— Къде да го намериш, ще ти кажа. Колкото до говоренето, не вярвам да говори с тебе. — Посочи нагоре по склона. — Горкият старец умря преди няма и два месеца. Затисна го свлачище.

Смъртта на последната му крехка надежда го смаза и вледени като лавина.

— О. — Поседя мълчаливо близо минута, толкова отчаян, че дори не можеше да мисли. Накрая попита: — Той ли е развъждал кучета? Казаха ми, че в тази долина имало кучкар. Или е взел Стрела от другиго? — Да, може би имаше още една възможност...

— О, да, с това си изкарваше хляба. Ортакът му щеше да наследи занаята след него, ама и него го затрупа свлачището, били излезли заедно на лов, че то толкоз кучета трудно се изхранват. Неговото тяло даже не го намериха, кога отидоха да ги дирят. Кучетата се пръснаха, някои хора си взеха по едно. Така че ако искаш да си купиш куче, още имаш шанс.

— Вие, въ, добре ли познавахте Скуола?

— Само на здравей-здрасти. Не ми беше роднина. Беше саможив и рядко слизаше в долината.

Инглис пробва и с Берис:

— А Саво дали е бил близък с вуйчо си, как мислиш?

Тя поклати глава.

— Майката на Саво е много по-малка от Скуола. Не мисля, че са били близки, дори преди тя да се омъжи и да се премести във фермата на съпруга си.

„Случайно съседът ви да е бил самоук шаман?“

Не знаеше как да зададе този въпрос, без да ги подплаши и да сложи преждевременно край на разговора.

— А с кого е бил близък Скуола?

Лаакса вдигна рамене.

— От време на време пиеше с дякон Галин.

— Дякон Галин? — подкани я да продължи той.

— Той е нашият храмов дякон долу, в Малък ручей. — Лаакса махна към долината. И наистина, на такова малко село не се полагаше пълноправен свещен. Обикновено изпращаха дякон на такива места. — Отговаря за цялата горна долина на Студен ручей.

— Значи той е провел погребалния ритуал на Скуола, така ли?

— Ами то Галин погребва всички по нашите места.

Инглис обмисли добре следващия си въпрос, преди да го зададе:

— Да сте чули някакви странни слухове за погребението на Скуола?

Явно беше попаднал на нещо, защото и двете жени го изгледаха остро, преди да сведат очи.

— Аз не бях там — каза Лаакса. — Не знам. Ще трябва да питаш Галин.

Шаманите бяха като брънките на една обща верига — наполовина окови, наполовина спасително въже. Без шаман не можеше да се отгледа Велик звяр, нито да се извърши жертвоприношението му в нов кандидат, което бележеше началото на службата му. В края на този живот в служба отново беше необходим шаман, който да очисти душата на покойния си другар, да я освободи от тази земна връзка — някои го наричаха „омърсяване“, — за да премине тя към боговете. Сред причините за възраждането на кралските шамани в Лесовете беше желанието да се възстанови тази приемственост, така че никоя душа да не остане сиротна. А сред причините възкресените практики да останат дискретни и ограничени беше желанието да се намали същият този риск. Риск, който Инглис беше приел с безгрижна усмивка. Сега нито се чувстваше безгрижен, нито му беше до усмивки.

Ако Скуола наистина беше бил самоук шаман, а всичко сочеше в тази посока, значи онзи, който бе прехвърлил в него Великия му звяр, така наречената инвеститура, вероятно отдавна беше починал, подготвен за последното си пътуване — ако беше имал късмет — от самия Скуола. Така че кой беше очистил душата на Скуола, когато беше дошъл неговият ред? И дали този неизвестен човек би могъл да помогне на Инглис в несгодата му? „Проследи веригата.“

Говореше се, че в тези планински земи селските храмове си затваряли очите за старите обреди, стига практикуващите ги да признават авторитета и превъзходството на храма и да си плащат данъците. И стига служителите в дадения храм да не са твърде сурови в благочестието си. Така че стоеше въпросът дали този дякон Галин е враг на старите обичаи, или е от онези, които си затварят очите? И ако беше вярно второто, дали не бе помогнал без много шум на стария си приятел по чашка, осигурявайки друг самоук шаман, който да извърши погребалния му ритуал? Или най-малкото да знае къде, как и от кого е било извършено очистването.

В този случай следващата стъпка на Инглис, следващата брънка от веригата, беше да намери дякон Галин. Освен ако и тази нова надежда не се окажеше поредната илюзия, която да се стопи като предишните, миг преди Инглис да я е стиснал в ръка... Тази отчайваща мисъл го изпълни с желанието, не за пръв път, да забие прокълнатия

нож в собствената си гръд и да сложи край на тази мъчителна история.
„Още един опит.“

Макар че мантрата „места единия крак пред другия“ вече не беше особено подходяща в неговия случай. Инглис се огледа. Къщите, малки като детски играчки, бяха само на две мили, кажи-речи на хвърлей камък. Само че това относително кратко разстояние щеше да е истинско предизвикателство за ранения му крак и общата му слабост.

Жената на средна възраст се върна и без да каже нищо, нахлузи на главата на Инглис кожена шапка. Той трепна, но не се изправи.

— Да не ти измръзнат ушите, момко.

Шапката се оказа истинска благословия — сякаш стопли не само ушите му, а цялото му тяло.

Беше донесла и нещо като ботуши от овча кожа, или може би чорапи, които нахлузи на краката му все едно Инглис беше малко дете. Върху тях нагласи още едни ботуши, стъкмени от преплетени ивици необработена кожа и върбови пръчки — странни приспособления, но иначе обещаващи на вид. Сигурно беше лесно да ходиш с тях по снега, предположи Инглис, макар че едва ли щяха да издържат на дълъг път. Както и самият той всъщност. Изохка, когато жената стегна вървите на десния му крак.

— Да, да, добре си се подредил, виждам.

Трите жени приключиха със стъргането, свалиха кожата и я сгънаха. Берис стана и я отнесе до една шейна в ъгъла на заслона. Явно така свалиха високопланинската си продукция до долината, реши Инглис. Обработката на цяла шейна такива кожи щеше да отвори работа на селяните за цялата зима. Дали шейната можеше да свали по нанадолнището и осакатен човек?

Едва ли искаха да се мотае още дълго тук и да им яде от храната. Късно беше да го зарежат в някоя скална цепнатина. С други думи, не биха имали нищо против да се отърват от него, като го прехвърлят на милостта на селския храм.

Инглис размърда пръсти в чорапите от овча кожа.

— Бих ви платил, но май някой ми е взел кесията.

Берис сякаш се изненада, жената на средна възраст направи разочарована физиономия, а Лаакса Сивата плитка видимо бе недоволна, но се ограничи само до едно хъмкане.

— Онзи сигурно я е прибрал някъде. — Спомените му бяха твърде неясни, за да разпознае крадеца само по гласа му, но пък другите двама участници в „спасителната“ операция го бяха видели да прибира кесията на Инглис в джоба си. Крадецът нямаше за какво да похарчи парите му тук, освен да ги заложил и да ги загуби на зарове с приятелите си. — Не ми бяха останали много пари, но все щяха да стигнат за едно пътуване до Ручей. — Вдигна ръка и посочи шейната.

Кратко мълчание, докато осмислят думите му.

Лаакса въздъхна издълбоко.

— Ама и тези момчета... Ще видя какво мога да направя.

— Благодаря ти, майко Лаакса.

Стрела, който междувременно си беше напълнил корема с остъргано от кожата месо, сега привлече вниманието на всички, като го повърна на тласъци.

— Отврат — каза Берис.

— Кучета — каза жената на средна възраст.

— Ще го вземеш ли това куче? — попита го Лаакса и вдигна сивите си вежди.

— Подозирам, че... това ще зависи от него — отвърна предпазливо Инглис.

Стрела душеше повърнатото с очевидна наслада. Берис скочи да го прогони и да покрие със сняг лепкавата локва, преди кучето да я е подхванало отново.

— Мда — каза Лаакса и прехапа устна. — И аз си помислих същото.

7.

Пътуването им през този ден се забави, защото спираха тук-там да разпитват за шамана, но все без резултат. Накрая стигнаха до селото, където пътят се разклоняваше към долината на Студен ручей. В тамошната кръчма Освил най-после извади късмет — кръчмарят потвърди, че мълчалив тъмнокос странник бил прекарал нощта там и продължил към хълмовете преди няма и четири дни. Имало обаче и две групи, поели за последен опит по главния път на север, и трета, която пътувала за градчето на границата.

След кратък спор със сержанта и магьосника Освил реши на сутринта да прати двама мъже по главния път с изрични указания, ако открият опасния беглец, да не го доближават, а единият да го последва отдалече, докато другият се върне да ги уведоми. Този компромис изобщо не му допаднаше, но никой разумен човек не би продължил по пътя същия ден, защото следобедът преваляше, скоро щеше да се стъмни, а и конете имаха нужда от почивка. Освил стисна зъби и реши да оползотвори вечерта, като разпита местните по-подробно за околностите.

Малко по-късно откри своя магьосник в полето зад хана. Чудакът явно беше решил да използва последната дневна светлина не за друго, а да постреля с лък. Отрасыл в града, Освил нямаше опит в това умение и неохотно се възхити на Пенрик, който с лекота вкара десетина стрели в една далечна купа сено, а после прати момчето, което помагаше в странноприемницата, да ги донесе.

— Поръждясал съм — каза Пенрик, намръщи се на купата сено, която бе заприличала на игленик, и раздвижи пръсти.

— Всички стрели са в целта — отбеляза Освил.

— Естествено. Защото мишената е *неподвижна*. Ако това нашето ще се обръща на ловна хайка в планината, трябва да се стегна.

— Често ли ходите на лов?

— Ходех. На младини. — Каза го така, сякаш младините му са били преди половин век.

Момчето се върна със стрелите и Пенрик вдигна вежди към Освил и му предложи лъка си.

— А вие как сте с това оръжие?

Не беше достатъчно добър, че да се изложи пред този тип.

— Рядко съм имал случай да държа лък.

— Какво, баща ви никога не ви е водил на лов?

— Баща ми е адвокат в Изтокдом. Излиза от градските порти само в краен случай. — Нямаше причина да се оправдава пред този странен тип, но все пак добави: — Учил съм се да въртя къс меч.

— Ха. — Пенрик изглеждаше искрено учуден, сякаш самата идея за баща, който не търчи из горите да убива животни собственоръчно, е абсолютна новост за него. — Ние не ловувахме от любов към спорта, между другото. Дивечът отиваше право на трапезата ни.

Освил си позволи крива усмивка.

— Браконьерствали сте?

— О, не. Ловувахме на своя земя. Баща ми беше барон на Джуралд. Днешният кин Джуралд е най-големият ми брат.

— О. — Виж, това беше изненада. Представата, че всеки служител в ордена на Копелето *по подразбиране* е незаконородено дете или сираче, беше погрешна, разбира се. Но също толкова вярно беше, че обикновено нещата стояха точно така. Макар че този Пенрик като нищо можеше да е от признатите незаконородени деца, с които лордовете допринасяха за прираста на населението. Решил, че ще е грубо да задоволи любопитството си с още въпроси по темата, Освил попита друго: — Как така почетното „кин“ стои пред дартакийско име? — Светлата кожа и русата коса на магьосника го бележеха като типичен жител на тази планинска земя.

Пенрик вдигна рамене.

— Някаква последна от рода си наследничка с право да носи „кин“ пред името си срещнала по-малък син с оскъдни перспективи в Саон. Преди няколко поколения. Парите свършили бързо, но името и земята останали. — Магьосникът млъкна, колкото пак да изстреля десетината стрели към далечната мишена.

Освил се зачуди дали тази връзка с дребния нобилитет ще даде на магьосника друга, по-ясна гледна точка към поведението на техния беглец. Колкото по-навътре в провинцията навлизаха, толкова повече

дворцовият чиновник отстъпваше пред... какво? Дали Пенрик не се смяташе за боец аристократ — или поне за наполовина такъв?

Изглежда, мислите на Пенрик бяха поели в подобна посока, защото щом момчето хукна да донесе стрелите, попита:

— Нашият убиец какъв опит има с провинцията? Или и той е от онези, дето не излизат от градските порти? — Присви очи към върховете, които улавяха и отразяваха последната дневна светлина, значително по-големи и по-наблизо сега, отколкото погледнати от Мартенмост.

Разумен въпрос. Великите лордове имаха градски къщи, както и далечни поземлени владения в провинцията. Често купуваха и земя близо до столицата, като имението на кин Глиганскиброд, където беше започнала цялата тази мрачна история.

— Мисля, че е отраснал някъде по южните склонове на Гарванов гребен, макар че през последните години е живял при свои роднини в Изтокдом.

— Хм. Аз пък се надявах да е градска мишка, която си няма представа от планини. Жалко. Градски вълк? Малко противоречиво ми идва. — Погледна Освил и добави: — Или пък не.

Освил не знаеше как да отвърне на това.

— Някога ходили ли сте на лов за вълци? — попита накрая.

— Няколко пъти, когато слизаха от планината, подгонени от глада.

— В зими като тази?

— Не точно. Зимата е трудна за тревопасните, отслабва ги, но именно това ги прави лесна плячка за вълците и другите месоядни.

— И успешен ли беше ловът? Убихте ли онези вълци?

— О, да. Направихме от кожата им постелки за пода.

При следващата стрелба Пенрик смени няколко пъти позата си — стреля коленичил, после през рамо, накрая в движение. Една от стрелите прелетя встрани от мишената и той изруга под нос.

— За тази щяха да ме пернат по ухото.

— В израз на бащина обич? — сухо попита Освил.

— Аха. Или баща ми, или старият Фен, главният му ловджия. Той е обучавал татко. Редуваха се да ме перват по ушите. И двамата държаха пляката да се убива още с първия изстрел. Отначало мислех, че е израз на милост към животинките на Сина, но после осъзнах, че

никой не иска да преследва ранено животно. И бяха прави, както научих от горчив опит, след като на няколко пъти участвах в такова преследване.

Задъханото момче се довлече и връчи на Пенрик стрелите със зле прикрита въздишка. Пенрик изпъна отново тетивата.

Купата сено избухна в пламъци.

Момчето изписка уплашено. Освил отскочи назад.

Пенрик се ядоса.

— О, да му се не... Дез, не сме се разбирали за *огън*!

Свали лъка и изгледа ядно оранжевите пламъци, които грееха весело в сбирация се здрач.

— Какво беше това? — успя да каже Освил с що-годе спокоен глас, макар и на косъм.

— Според Дездемона ловните ми умения не струват. Освен това й е скучно и иска да участва. — Въздъхна и прибра стрелата в колчана. Устата му се отвори и оттам излезе беззвучен смях. Магъосникът добави заядливо: — Направо не знам как Рухия те е търпяла, честно.

Извади кесията си, бръкна в нея и даде една монета на момчето, което вече подскачаше изнервено от крак на крак.

— Упражнението свърши. Хайде, изчезвай.

Момчето хукна веднага щом пръстите му се сключиха около монетата, като току поглеждаше уплашено през рамо на път към двора на странноприемницата.

Освил се зачуди на кой бог да се моли за успех в *своето* преследване. Не че някой бог бе отговарял на молбите му, нито когато се молеше на колене край леглото си като малък, нито когато се просваше ничком в храма като пораснал мъж. Загледа се мрачно в русата плитка на магъосника, още по-светла в сбиращите се сенки, докато той сваляше тетивата на лъка си и прибираще в колчана останалите стрели.

После тръгнаха заедно към хана.

Село Ручей се намиреше високо в планинската си долина, от другата страна на бедни ферми — поне според лесовнишките представи на Освил, — които изкарваха прехраната си не от ниви с жито, а от каменисти пасища с голям наклон. Е, кравите изглеждаха

добре охранени, плевните бяха големи и солидни, построени от камък и потъмнели от времето трупи, къщите бяха в същия стил, с покриви от гредоред и светли каменни плочи. Високите планини надвисваха над всичко тава, зимно побелели по върховете, за разлика от пътя към долината, който още тънеше в есенна кал под тънката замръзнала коричка. Реката — по-скоро голям поток, — която даваше името си на селото, течеше зелена и разпенена под дървеното си мостче.

Магьосникът настигна Освил и подкара коня си до неговия, щом стигнаха „предградието“, ако десетината къщи от тази страна на реката заслужаваха това величаво име.

— Е, какъв е планът ви? — попита Пенрик. Странен въпрос, предвид че идването им тук беше изцяло по *негова* идея. Играеше го дипломат, види се.

Освил вдигна рамене.

— Ще започнем с местния храмов свещен. По такива места свещените, като един вид пастири, обикновено познават отлично стадото си и знаят всички новини. — В това забутано село новините едва ли бяха много, помисли си Освил, но Пенрик беше прав, че тук странниците щяха да изпъкват много повече, отколкото по пътищата или в големите градове. Неколцината селяци, заети със задачи по дворовете си, спряха и проследиха групичката им с любопитни погледи. Сержантът ги поздрави учтиво.

Пенрик се изкашля.

— Добре ще е да не споменаваме, че съм магьосник, поне в началото. Нито храмовия ми ранг. Първото обикновено привлича твърде много внимание на места като това, почти като към панаирджийска мечка, а второто или взема страха на местните храмови служители, или е повод да излеят пред мен негодуванието си, задето началниците им ги пренебрегват от години, с надеждата да ме привлекат за свой посланик.

А нито едното, нито другото би се отразило добре на разследването им.

— Тогава за какъв да ви представя?

Пенрик кривна глава.

— За свой помощник, да речем. Или местен водач. Което няма да е далече от истината.

Странна сдържаност, помисли си Освил, от страна на млад човек, така очевидно горд със службата си в двореца на принцесата-архисвещена. И определено за предпочитане пред прекомерното самодоволство, което се срещаше често при наскоро повишените, особено при онези, чиито нови отговорности не са им по силите.

Минаха по мостчето и поеха по главната улица. Скоро видяха местния храм, построен по подобие на плевните и къщите — камък и потъмняло дърво, — само че по-висок и с шест страни. Малка тълпа се беше събрала под широкия навес по цялата ширина на фасадата. Освил дръпна рязко юздите, вдигна ръка да спре спътниците си и след кратък размисъл слезе от коня, за да покаже уважение. Пенрик последва примера му и застана до него.

Погребалната церемония тъкмо беше стигнала до най-деликатния си етап — очаквания знак от бога, приел душата на покойника. На украсена с вечнозелени клонки носилка лежеше увито в саван тяло. При главата му стоеше мъж на средна възраст с петоцветната роба на свещен... не, на дякон, ако се съдеше по единичния ширит на лявото му рамо. По негов знак близките на покойника се отдръпнаха от носилката и застанаха покрай стената, а свещените животни и техните гледачи пристъпиха напред.

Питомен гарван стоеше на рамото на млад мъж като представител на Бащата. Друг младеж, без съмнение близък роднина на първия, държеше на каишка медночервено куче с вчесана до блясък козина, очевидно представител на Сина. Дългокрако момиче стискаше юздата на дебело бяло пони, чиято проскубана заради сезона козина беше пригладена грижливо, превръщайки добичето в достоен представител на петия бог. Възрастна жена държеше в ръце спокойна котка със зелена панделка около врата, която я бележеше като животинка на Майката, а младо момиче стискаше непослушно коте, което се бореше със своята панделка, синя в цвета на Дъщерята.

Дяконът привика един по един гледачите да се приближат до носилката. Младият мъж протегна ръка, поднасяйки гарвана си към покойника, но птицата не прояви никакъв интерес и скочи обратно на рамото му. Котето продължи борбата си с панделката. Понито разшири ноздри за миг, при което наредените покрай стената роднини замръзнаха в тревога, но после се дръпна от носилката и наведе глава към туфа бурени, порасли между камъните. Червеното куче подуши

покойника и размахна опашка, но с това ентусиазмът му се изчерпи. Котката скочи от ръцете на жената, сви се на кълбо върху гърдите на покойника — покойницата всъщност, жена на преклонна възраст, — и примигна с кротките си златни очи. Вълна на облекчение заля скърбящите, разколебана за миг, когато кучето повлече гледача си към носилката. Интересът му не беше привлечен от покойната баба обаче, а от котката, която бързо го обезкуражи със собственическо съскане и мълниеносен шамар.

В големите градски храмове знакът кой бог е поел душата на покойника имаше не само теологично, но и икономическо значение, защото орденът на проявил се бог прибираще паричните приношения, които близките оставяха в храма като плата за заупокойните молитви. Тук, в дълбоката провинция, сигурно имаше само една олтарна маса, чиято цветна покривка се сменяше според сезона. Дяконът бе проявил усет към театралното, привиквайки Майчината животинка последна, вместо да съкрати церемонията, като започне с очевидния избор. Местните хора може да бяха бедни, но заслужаваха своето представление.

— Червеното куче... — прошепна Пенрик на Освил.

— Какво?

— Мисля, че сме дошли на правилното място.

— Защо?

Но магьосникът само му даде знак да изчака и продължи да се оглежда с нескрит интерес. Освил потисна раздразнението си.

Дяконът прочете кратка молитва, после направи знака на петимата богове. Шестима мъже от семейството вдигнаха носилката и я понесоха нагоре по стръмната улица, а гледачите подбраха животните си и ги поведоха и понесоха в обратната посока. Дяконът понечи да последва носилката, после забеляза групичката на Освил, поколеба се и спря. Жената, която беше прибрала котката си, преди носилката да потегли, застана до него.

— Да ви помогна, господа? — каза дяконът.

— Аз съм дознател Освил и съм тук във връзка с разследване, възложено ми в Изтокдом — започна Освил. Дяконът видимо се стресна и той побърза да добави: — Интересува ме дали знаете нещо за непознати, появили се наскоро в района ви, но можем да изчакаме, докато приключите със задълженията си, дякон, въ?...

— Галин — каза дяконът. Вече изглеждаше повече любопитен, отколкото разтревожен. — Ако искате, съпругата ми Госа може да ви настани удобно, докато аз се върна?

Не стана ясно кого точно пита, тях или съпругата си, но жената, която изглеждаше също толкова любопитна, свали панделката на котката, остави животинката на земята и я прогони с крак. После се сгъна в реверанс пред неочакваните гости.

— Добре дошли, господа. Последвайте ме, моля.

Младежите с другите свещени животни също бяха спрели и ги гледаха с интерес. Пенрик се усмихна топло на момичето с понито и докосна устните си с палец, знакът за благословия от белия бог, с което, уви, само стресна девойката. Госа сгълча домочадието си — младежите очевидно ѝ бяха деца — и ги прати всичките по задачи. На момичето с котето се сопна да остави палавата животинка и да сложи чайника.

Стражарите поведоха конете след момичето с понито. Освил тръгна след тях да ги инструктира — задачата им бе, след като приберат добичетата в обора зад храма, да се пръснат из селото и да разпитат местните, както го бяха правили във всяко градче, село и махала дотук, — после побърза да настигне магьосника и съпругата на дякона. Съпругите и съпрузите на дяконите и свещените често служеха на боговете в не по-малка степен от половинките си, макар и не толкова пряко. С други думи, тази Госа със сигурност знаеше местните клюки не по-зле от съпруга си.

Къщата на дякона беше непосредствено до храма и не се различаваше от другите къщи на улицата, освен че прозорците ѝ бяха с истинско стъкло, а не с пергамент. Беше възтясна за толкова хора, но пък някак весела, което говореше за повече деца, отколкото пари. Кухнята се намираше в дъното на къщата и беше свързана с нещо средно между салон и кабинет — помещението, където дяконът даваше духовни съвети на миряните и където Госа покани новодошлите. Наложил се Освил да изчака няколко минути, докато източникът му на информация в лицето на домакинята се развърти из кухнята, преди да се върне в салона и да отговори на въпросите му. Междувременно младото момиче се приближи към усмихнатия Пенрик да му покаже котето, което той веднага взе в скута си. Под ласката на дъгите му пръсти животинката се размърка като воденично

колело. Освил се надяваше никой друг да не е забелязал дъждеца от мъртви бълхи, който се посипа от котето, когато магьосникът го върна на гордата му собственичка. Освил също пробва да се усмихне, но очевидно му липсваше магията на русия мъж, защото на него коте не предложиха.

След няколко минути Госа и щерка ѝ, която временно беше оставила котето да се забавлява само, влязоха да предложат на гостите бира, чай и намазани с масло порязаници. Пенрик любезно направи свещения знак да благослови храната и си спечели усмивка от Госа. Уви, надеждите на Освил да се сдобие с полезна информация станаха на пух и прах. Едва бе успял да зададе няколко от редовните си въпроси, когато домакинята поклати глава със съжаление. Нито през последната седмица, нито дори от месец не била чувала странници да са пристигали в селото. Освил стрелна Пенрик с укоризнен поглед.

Пенрик изобщо не се впечатли.

— Онова червено куче, което водеше синът ви — обърна се той към Госа. — Откъде се е сдобил с него?

— А, красиво животно, нали? Но историята му е тъжна. Старецът, дето го отгледа, загина при скално свлачище преди няма и два месеца. Едвам успяхме да приберем кучетата, не искаха да се отделят от хижата му, толкова страдаха за господаря си. Невъзможно беше да го изровим, за да го погребем както трябва, затова съпругът ми извърши церемонията там, на свлачището. Само дето... — Жената се поколеба, а миг по-късно влезе Галин.

Съблече петоцветната си роба, доста поовехтяла, установи отблизо Освил, закачи я на един пирон на стената и седна уморен и признателен да изпие чаша горещ чай.

— Тези господа питат за непознати, които да са идвали в долината — уведоми го Госа, — но аз не съм чула нищо. Ти?

Дяконът поклати глава — жест до болка познат и обезкуражаващ.

— То тук по принцип рядко идват странници. Стоката сами си я караме в Уипуруил. Тамошни хора идват понякога лятос да купуват животни, кожи или сирене, но тях си ги познаваме.

— Тъкмо им разказвах за Скуола — вметна съпругата му.

Галин изправи гръб и остави чашата си. После попита с нетърпение:

— Да не би някой най-после да е получил писмата ми? Или да ги е прочел? Два пъти писах на началниците си в Уипуруил, но още нямам отговор. Писах и на свещените в съседните долини. Единият отвърна, че не може да помогне, а другият... дори и това не направи. — Поклати глава. — Молитвите ми също не се увенчаха с успех.

— Да ви помогнат за какво? — попита Освил.

— Имам проблем с един дух — простичко отговори Галин.

Освил се облегна назад; Пенрик се наведе напред.

— Проблем с дух? — насърчи той домакина им.

На Освил също му стана любопитно, но този страничен въпрос нямаше нищо общо с неговото проточило се разследване. Не му оставаше друго, освен да откъсне спътниците си от лапите на местното гостоприемство по най-бързия начин, така че да се върнат на главния път, преди да е паднала нощта. Само че дякон Галин се хвана за подканата на магьосника като удавник за сламка.

— Онзи беден старец... Отначало не бях сигурен, да ви кажа, въпреки поведението на кучетата му. Не на всички, само на двамата му любимци — Стрела, едно прекрасно и доста едро куче, и Кръв, него го видяхте на церемонията. След като свлачището премазало господаря им, Стрела хукнал към най-близката ферма и започнал да лае като луд, докато не го прогонили с камъни. Кръв останал при свлачището, на пост, един вид, лаел и скимтял. А после онова голямото куче дойде в селото и право при мен. Виеше на умряло, не млъкваше горкото. И понеже рядко се отделяше от Скуола, не беше нужно да си седонийски мъдрец, за да се сетиш, че се е случило нещо лошо. Оседлах коня си и последвах Стрела по пътя, после по ловджийската пътека, после до... Какво да ви кажа. Голямо свлачище. С все дърветата. По-рано същата сутрин бях чул трясък, ехо, дете стигна чак до долината, но никой не вдигна тревога и съвсем бях забравил за него. Бързо открих чирака на Скуола, мъртъв, той, както и едно от другите кучета. Гръбнакът на животинката беше пречупен, но от пръв поглед ставаше ясно, че никой не би могъл да им помогне, нито на единия, нито на другия. По-късно същия следобед мъже от селото претърсиха района на свлачището, но и те не откриха Скуола, само още едно куче. И двете животни погребяхме както си му е редът, без да им одираме кожата и прочие. Аз настоях за това, в знак на уважение. — Кимна сам на себе си. Изоставен от храмовите си началници в тази далечна долина, Галин

явно бе поел върху плещите си отговорността за всички решения. Освил се опита да остане безразличен към негодите му.

След като вдиша през носа си продължително и замислено, Пенрик измъдри следното:

— И откога знаете, че този ваш старец Скуола е самоук шаман?

Решил да поеме контрол над разговора, като изкаже необходимите съболезнования, благодари за гостоприемството и подбере хората си за обратния път, Освил преглътна думите си толкова бързо, че се закашля. „Какво?“

Галин прецени с поглед младия мъж.

— Служа в тази долина вече повече от двайсет години. Бързо разбрах какъв е Скуола, но не толкова бързо, че да не го опозная преди това, него, близките му и познатите му. Знаех, че не е опасен за никого. Вярвам, че дългът ми към душите на хората идва преди дълга ми към закона. И че трябва не само да образовам паството си, но и да се уча на свой ред, иначе за какво са ни поставили боговете на този свят?

— Така е. — Пенрик направи свещения знак и понеже идваше от пълноправен храм свещен (макар въпросният свещен да беше оставил ширитите си в конските дисаги), знакът се стори на Освил натоварен с доста по-голяма тежест от обикновен жест на съгласие.

Насърчен от тази реакция, Галин продължи:

— Доверието ми беше възнаградено многократно през годините. Скуола беше благочестив човек като всички останали, че и по-благочестив от мнозина, а и помагаше с кучетата си на всички ни при нужда, с негова помощ намирахме изгубени и ранени хора, съдействаше при пожари, наводнения и глад, както и в множество други, по-дребни неща. С времето започнах да го възприемам като безценната си лява ръка тук, в долината, без която дясната не би била и наполовина толкова сръчна.

Госа, която кимаше в знак на съгласие през цялото време, вметна:

— Точно затова не разбираме онова, дето се случи на погребението му. — И даде знак на съпруга си да продължи.

Очите на Пенрик се присвиха.

— Съпругата ви спомена, че сте провели ритуала при свлачището?

— Да. Нямахме начин да свалим тялото му в селото. В началото се надявахме кучетата да го намерят, а по-късно — че самите ние ще

се ориентираме по миризмата на леш, но явно беше заровен много надълбоко под камънаците, а колкото до кучетата... те така и не стигнаха до съгласие по въпроса, бяха страшно разстроени и неспокойни. Така или иначе, никой бог не даде знак, че е приел душата му, макар да извършихме ритуала пет пъти, докато свещените животни не се изнервиха до крайност, а и вече се стъмваше.

— Възможно ли е да се е спасил някак от свлачището? — попита Освил, заинтригуван, въпреки всичко, от историята. — И да е избягал по някаква причина? — Подозрителният му ум на дознател намираще смъртта на чирака за интересна подробност.

Галин изпуктя.

— По някое време и аз започнах да се питам същото. Но тази версия не се връзваше с поведението на кучетата.

В предишни свои разследвания Освил неведнъж бе попадал на неми неща, чиито показания говореха с висок и ясен глас. Май трябваше да добави и кучетата в този списък. Поне началниците нямаше да го гълчат, че не ги е закълел да говорят истината.

— Значи духът му е останал безпризорен.

Госа сви пръсти в предпазния знак и го изгледа намръщено, досущ като някоя от лелите му миг преди да поправи грешка в правната му реторика.

Галин поклати глава и продължи:

— Да, по всичко личеше, че духът му е останал сиротен, а в това нямаше никакъв смисъл. Със сигурност зная, че Скуола не би отблъснал боговете. А ако Синът на есента, когото той бе почитал през целия си живот, го е сметнал по някаква причина за недостоеен, поне Копелето би трябвало да го приеме. Но къде беше Той? Къде бяха всички Те?

Въпрос без отговор, с който Освил се беше сблъсквал многократно в кариерата си. Дознателят прехапа устни.

— Работата е там — вметна Госа, — че сега всички смятат свлачището за обитавано от духове и не припарват там.

Пенрик взе да кърши пръсти, после, изглежда, стигна до някакво решение.

— Значи този самоук шаман, който е работел с кучета като обект и среда на своето изкуство, е умрял неочистен от Великия звяр, комуто

е дължал способностите си. И сега душата му е изгубена между световите, осиротяване, нежелано и от боговете, и от хората.

— Много знаете за тези неща, младежо — отбеляза Галин.

— Ами... аз съм нещо като храмив усещач. — Усмивката му беше застинала. — Още щом видях червеното куче, разбрах, че някъде в тази история има шаман. Животното е почти готово да бъде превърнато във Велик звяр, това знаехте ли го?

Галин се изкашля.

— Кръв е много умно куче. Добре възпитано. Децата в селото го обожават. Много бързо свикна с ролята си на свещено животно.

— Нищо чудно.

— Значи... не сте дошли тук в отговор на моите писма?... — Дяконът явно се беше вкопчил в тази надежда.

— Да, не сме тук заради писмата ви. — Пенрик оголи зъби в кратка иронична гримаса, остра реакция, каквато Освил виждаше за пръв път при него.

Галин призна:

— Мислех си да намеря друг шаман за Скуола, някъде в планината, който да извърши последния таен ритуал на тяхното общество. Понеже моите молитви явно не вършеха работа за бедния старец. Скуола е получил своя Велик звяр от предишния шаман по нашите места, отдавна, бил съм младеж тогава, и е извършил очистващия ритуал за учителя си, когато му дошло времето. Обучаваше свой чирак, но доколкото знам, още не бяха стигнали до етапа на вселяването. Е, всъщност знам, защото в деня след трагедията, на погребението на Уен, свещените животни показаха, че душата му е приета от Сина.

Госа кимна.

— Знакът беше еднозначен. За огромно облекчение на семейството и малка утеха в скръбта им.

— Нека кажа още нещо за беглеца, когото преследваме — започна Освил, но Пенрик вдигна ръка да го прекъсне.

— Ще ви помоля да изчакате малко с това, дознателю, ако нямате нищо против.

Е, Освил определено имаше против, но Пенрик вече се обръщаше към Галин:

— Далече ли е това уж обитавано от духове свлачище?

— На пет-шест мили нагоре по източния път. Един час бърза езда. — Галин изгледа Пенрик с присвити очи. — Казвате, че сте храмове усещачи. Долавяте ли присъствието на духове?

— Тъ... да, с малко специализирана помощ.

— А можете ли да получите тази помощ?

— Нося я със себе си.

Галин се изпълни с вълнение.

— Дали не бихте... съгласен ли сте да отидем при свлачището? Може да усетите нещо там. Това би означавало много за душевния ми покой. — Замисли се и добави: — Поне ще *знам* какво е станало, ако не друго.

Това отклонение щеше да им коства много време, прецени Освил. Тръгнаха ли, щяха волю-неволю да останат в селото за през нощта.

— *Време* — изсъска под нос той.

Пенрик го погледна рязко и прошепна:

— Бихте могли да продължите без мен.

— Не. Не бих могъл.

— Ваша работа. — Обърна се към дякона. — Добре, ще отидем. Но не обещавам нищо.

Галин плесна с ръце от облекчение.

— Само да оседляят конете и тръгваме.

— Добре ще е да вземем и червеното куче — добави Пенрик.

Галин застина.

— А. Да.

Стана, готов да потегли, забави се само колкото да стисне ръцете на госпожата си за довиждане. Колкото до нея, сега тя ги гледаше много по-благоклонно отпреди.

8.

Пенрик гледаше червеното куче, което припкаше след коня на дякона. Не беше не-куче, нито анти-куче, нито изглеждаше адски свръхестествено. Беше просто... по-куче, с висока кучешка плътност.

„Можеш ли да ми покажеш повече?“ — попита той Дездемона.

„Виждаш горе-долу същото като мен — отвърна тя. — Сега разбираш как се чувствам аз през повечето време.“

„Хм.“

Освил подкара коня си до неговия по нарязания от коловози каруцарски път и попита тихо:

— Наистина ли виждате духове?

— Дездемона ги вижда. Когато поискам изрично, ми дава и аз да ги видя. И добре че не е постоянно, иначе е голяма досада, особено на стари места, където много хора са починали през годините. — Когато това умение се пробуди у него, няколко месеца след като Дез се нанесе, Пен постоянно се спъваше в стремежа си да заобиколи неща, които никой друг не вижда. Разни хора решиха, че получава припадъци, толкова чудато беше поведението му. Обяснението за какво всъщност става въпрос не подобри нещата. Дездемона намираще това за особено забавно, докато Пен не я принуди да изключи уменията.

— Всички магьосници ли го могат?

— Предполагам, че варира. Онези, чиито демони са по-млади и неопитни, вероятно не могат.

— Чудя се защо моят орден не използва по-често хора с такива умения. Възможността да разпиташ мъртвите... би била изключително полезна в случай на убийство.

— Мм, не толкова, колкото изглежда. Повечето души преминават към своя бог веднага щом се отделят от тялото. На погребението присъства богът, а не покойникът. Нещо като представител или куриер със съобщение. — Не го беше поглеждал под този ъгъл и му се стори странно, че толкова велико Присъствие би се нагърбило с толкова дребна задача.

Освил се намръщи отново, физиономия, която Пен се бе научил да свързва с пристъпите му на професионално разочарование. Не че дознателят не се мръщеше и по десетина други причини.

— Във всеки случай — побърза да го успокои той — би било трудно за усещащите да разтълкуват и докладват видяното. Дори пресен дух, който все още пази формата на тялото си, не може да говори. А безпризорните духове са силно объркани, като старец, който е изгубил и ума си заедно със зъбите. Способността им да отидат при бога не надживява способността им да откажат това единение. И точно това ги прави безпризорни, предполагам. — Безразлични, отвъд обичта и болката, изтъняващи до бледи петна, а накрая... накрая просто изчезваха. Не мислеше, че би могъл да обясни колко болезнено е да видиш такъв избледняващ дух. Не плашещо, а просто... болезнено. Добре де, първия път си беше доста плашещо.

„Ти се разпищя от страх“ — каза Дез.

„Не е вярно — отвърна й Пен. — Онова беше тих вик на изненада.“ Беше се уплашил, че халюцинира или полудява. Духовете, щом веднъж разбереш какво представляват, не бяха и наполовина толкова страшни, колкото самия страх, че губиш разсъдъка си. Кое то не означаваше, че се чувства удобно в тяхно присъствие.

Галин подкара коня си по пътечка, която се отделяше от коларския път, толкова тясна, че Пен и Освил подкараха конете си един зад друг. Известно време яздиха ходом през влажния лес, после Кръв хукна напред със скимтене и гората внезапно отстъпи пред стръмно скално свлачище.

Скално свлачище — меко казано, осъзна Пен. Площта му надхвърляше сто крачки на ширина и три пъти по толкова на височина, ветрило от отломки, включително канари с размерите на каруци, кал, изкоренени и прекършени дървета. При широката му основа в ниското потокът се беше отдръпнал да заобиколи свлачището, а при по-тесния му край горе една голяма прясна рана в скалната гръд бележеше мястото, откъдето се беше отчупила първата канара, преди да повлече със себе си целия отслабен склон. Пен си представи какво е да те настигне ревът на лавина от камъни, да не знаеш дали да тичаш напред, или назад, земята да се тресе под краката ти, дървета да препречват погледа ти... и твърде късно да разбереш, че всеки опит за бягство е бил предварително обречен.

Тримата конници спряха в края на свлачището, но Кръв продължи със скокове напред, драпаше по неравния терен, душеше и скимтеше жално. В първия момент Пенрик не видя какво търси кучето, но после Дездемона му го показва.

„О!“

Старецът седеше на една скала близо до центъра на свлачището, малко под пътеката, която каменната лавина беше отнесла. Облечен беше с типичните за този район работни дрехи, ботуши, панталони, грубо тъкана риза и кожухче. Шапка с тясна периферия и няколко птичи пера под панделката се беше плъзнала ниско на тила му. Пенрик не различи цвета на перата, нито на дрехите, нито на мъжа, който ги носеше, защото всичко се беше сляло и избеляло до безцветна прозрачност.

След няколко погрешни завоя Кръв намери пътя до стареца и взе да обикаля в кръгове около него, лаеше и скимтеше като куче, надушило дупка на язовец, твърде малка, за да влезе вътре. Мъжът се усмихна едва доловимо и посегна да погали кучето по главата. Животното се успокои и клекна, копринената му опашка се вееше като сигнално флагче. Пен слезе от коня и връчи юздите на Освил.

— Задръжте коня ми, моля.

— Виждате ли нещо? — попита нетърпеливо Галин.

— О, да. — Пен се обърна и тръгна предпазливо през камънаците.

— Внимавайте! — извика след него дяконът. — Сигурно е нестабилно!

Пен махна, че е разбрал.

Отвеян като старец на пейка край пътя, мъжът го гледаше как се приближава. Ако не беше с ръкавици, Пен здравата щеше да си ожули ръцете, докато лазеше на четири крака по стръмнината — приел бе, че всеки камък и захват по пътя към стареца само чака да се търколи под тежестта му. Съвсем беше останал без дъх, когато се добра до големия камък и стъпи на малко по-стабилен терен. Сведе поглед към призрака, който вдигна глава да го погледне на свой ред, преди отново да насочи вниманието си към неспокойното куче.

— Учителю Скуола — пробва Пен. — Господин шаман... сър.

Не личеше старецът да го е чул. Но го беше видял, а и извън всяко съмнение си общуваше с кучето. Безпризорна душа, отделена от

тялото преди... колко, два месеца?... би трябвало да е изгубила плътността си в много по-голяма степен. Да е много по-недостижима.

„Духът му е като на човек, мъртъв най-много от няколко дни“ — съгласи се Дез.

„Виждала ли такава нещо преди?“

Дез поклати главата му.

„Единственият шаман, когото познавам, си беше съвсем жив.“

„Можеш ли да стигнеш до него по по-пряк път?“

„Повече от това ли? Не.“

С пълното съзнание колко грубиянска е постъпката му Пен прокара предпазливо ръката си през главата на стареца. И да имаше неестествена студенина, тя се сливаше с мразовития планински въздух. Мъжът вдигна лице, сякаш усетил повей на вятър, после погледна отново към кучето, заето с напразни опити да се отърка в краката му.

Дез се беше умълчала. Пен направи крачка назад и се замисли. Мислите му бяха от крайно притеснително естество. Най-притеснителната беше, че тази ситуация изисква намесата колкото на магьосник, толкова и на свещен. Направи петорния свещен знак и положи усилие да настрои ума си за молитва. Да се обърне с молба за знак към своя бог — или към който и да било от боговете — беше изключително опасно, а вероятността да го получи — минимална. В проточилото се мълчание Пен зарея поглед към Галин, разсъждавайки върху обезпокоителната мисъл, че ролята на молител не е била отредена на него, а на добрия дякон. А на Пен е отредено да бъде *отговорът*.

„Да, но старият Скуола има нужда от шаман, а не от магьосник.“ И макар дознател Освил да преследваше своя избягал шаман от седмици, засега оставаше с празни ръце.

От друга страна, щом покойникът се беше задържал на свлачището два месеца, едва ли щеше да иде другаде през идните дни. Макар че времето определено не му беше приятел. Пен извика Кръв, който не му обърна никакво внимание, и пое с препъване и хлъзгане обратно към конете.

— Доловихте ли нещо? — попита дякон Галин.

— О, да. Там е, и още как. Общува си с кучето, но на мен не обърна внимание.

Освил примигна насреща му и погледна към Кръв, който ближеше въздуха близо до празната — в очите на дознателя — скала. Всъщност ближеше призрачната ръка на Скуола и езикът му пропадеше изнервено през студените ѝ очертания.

Галин направи свещения знак. Изглеждаше отчаян.

— Значи духът му е осиротял.

— Тъ... — смотолеви Пен. — Не е задължително.

— Казвате, че още има надежда?...

— Не твърдя, че разбирам какво се случва. Ако трябва да гадая, може би шаманските сили му помагат да се храни от света, макар да е отделен от тялото си. Но е минало много време. Старецът ми се стори... трудно е да се обясни... уморен. Отпада, да, но по-бавно от обичайното.

— Значи още има шанс да го спасим? Ако намерим шаман?

— Ако намерим шаман, поне ще опитаме.

Галин изпуктя шумно и се загледа в кучето, което все така клечеше до стария си приятел.

— Ако другаде в тези планини се крие човек с необходимите способности — каза той, — все някой щеше да отговори на писмата ми и да ми съобщи за това.

„Не на писмата ти е отговорено. А на молитвите.“ Точно *това* обаче Пенрик не би изрекъл на глас.

Лицето на Освил се разкривяваше в съвсем нов вид гримаса, докато дознателят нареждаше в главата си парченцата, които Пенрик вече бе наредил в своята. Или това, или най-малкото бе забелязал необичайното струпване на съвпадения. Като дознател, Освил със сигурност не обичаше съвпаденията. Като свещен, Пенрик също не ги обичаше, макар и по различна причина. Сети се за умните сиви очи на светеца от Идау и за белия бог, който го беше погледнал през тях. „Погледна към нас.“ Спомнила си заедно с него, Дездемона потръпна.

— Така или иначе, тук не можем да направим нищо повече. — Пен взе юздите на коня си от Освил и се метна на седлото.

Галин повика кучето, но то не помръдна, докато Скуола не му махна с ръка да върви. После дяконът им предложи гостоприемството на храма — село Ручей си нямаше странноприемница, но Галин каза, че лесно ще им намери легла по къщите, за да не спят в обора. Хвърли

поглед през рамо, когато поеха обратно по пътеката, и прошепна колебливо:

— Значи не е съвсем безнадеждно?

Пенрик не беше сигурен, че въпросът е насочен към него, но все пак отговори:

— Не съм сигурен. Дознателю, може би е време да разкажем по-подробно на дякона за човека, когото търсим.

Освил кимна в знак на съгласие, но изчака да стигнат до коларския път, така че да язди рамо до рамо с Галин. Пенрик изостана на няколко крачки зад тях, наострил уши. Чу как дяконът възкликва на всички очаквани места, докато Освил, приближаващ края на разказа си, не изпусна едно „просветен Пенрик“.

Галин се завъртя в седлото и го зяпна невярващо. Пенрик му отвърна с уморена усмивка и помахаше с пръсти. Не се изненада, че след края на разказа дяконът изостана да се изравни с него. Не се изненада и на въпросителния му поглед. Стана му неловко обаче, че човек с двойно по-голям жизнен опит очаква отговори от *него*, особено отговори, с каквито той не разполагаше.

— Наистина ли сте магьосник? И пълноправен свещен?

Пен се изкашля смутено.

— Дълга история. Както знаете, всички храмови магьосници трябва да преминат обучение за свещен и да положат клетвите. Но рядко се нагърбваме със задълженията на редовите свещени.

Галин се замисли, после го стрелна с кос поглед.

— Вашият орден има ли редови задължения?

Пен се засмя.

— Добър въпрос. Да го кажем така — отиваме там, където сме необходими.

— И въпреки това твърдите, че не са ви изпратили при мен? — попита Галин тъкмо когато Освил също изостана и подкара коня си от другата страна на Пенрик, превръщайки го в център на общото им внимание. Дяконът погледна към него покрай Пен. — И двамата?

Освил поклати глава.

Пенрик каза бавно:

— Мисля, че ловът ни се превърна в нещо друго. В залагане на капан. Ако онзи ханджия е казал истината, значи Инглис кин Вълчаскала търси друг шаман. Ако ние намерим такъв, той сам ще

дойде при нас. Ще дойде, ще бъде доведен или принуден да се яви... — Пенрик започваше да подозира, че точно този дивеч не би могъл да избегне капана, щом в лова участват *такива* Викачи.

— Но защо му е на шаман да търси друг шаман? — попита Галин. — Какво би могъл да иска един кралски шаман, пък макар и изпаднал в немилост, от някакъв самоук селски шаман?

„Още един добър въпрос.“ Бяха стигнали дотук с презумпцията, че Инглис търси точно такъв човек. Може би Пен бе трябвало да се замисли по-рано за следващия си ход?... Дез изсумтя.

Освил явно разсъждаваше върху същия въпрос, от своя гледна точка, защото след миг каза предпазливо:

— Иска да се скрие при човек, който ще е склонен да му предложи убежище?

Пенрик добави:

— Или планира да се самоубие, но не иска да остане безпризорен като бедния Скуола. — Мда, самоубийството беше проблем за такива хора. Някои самоубийци се стремяха към окончателния край между световите, но повечето се надяваха да получат подслон под крилото на своя бог. Храмът полагаше сериозни усилия да обезкуражи този подход към божественото.

Освил мълчеше, докато предъвкваше последното, и по всичко личеше, че вкусът не му допада особено.

— Това е извън моите прерогативи — каза накрая той.

„Но не е извън моите... по принцип.“ Още една обезпокоителна мисъл. Днес тези мисли изобилстваха.

Тропот на копита го изтръгна от мислите му и Пен вдигна глава. Някакъв конник препускаше към тях. След миг позна един от стражарите, Хейве.

— Господа! — извика той и дръпна юздите на коня си. — Слава на Дъщерята, че ви намерих. Госпожа Госа и сержантът молят да се върнете по най-бързия начин. В селото се появи странник, който може да е човекът, когото издирваме. Тъмна коса и лесовнишки акцент, макар че е облечен странно и не можах да преценя възрастта му.

— Видял си го? — възкликна Освил и се изправи на стремената от вълнение. — Не сте се опитвали да говорите с него, нали?

— Не сме, сър — побърза да отговори Хейве. — Дойде в къщата на дякона да го търси. Госпожа Госа му каза, че дяконът е излязъл, и го

прати да изчака в храма, а мен прати да ви намеря. Сержантът и Баар наблюдават сградата от разстояние. Докато да тръгна, онзи не беше излязъл.

— По-добре да побързаме — каза Галин със задавен от тревога глас и смуши коня си. Освил го последва по петите, Пенрик и Хейве яздеха след тях, Кръв тичаше последен. Добре че беше взел лъка със себе си, помисли си Пен, вместо да го остави при дисагите в храмовата конюшня.

С риск да изморят конете почти до смърт, тримата стигнаха за рекордно време до селото и завариха улицата празна. Спряха на няколко къщи от храма. Сержантът им махна иззад една градинска вратница и посочи към вратата на светилището.

— Още е там — каза тихо и бавно, за да прочетат по устните му. Освил му махна мълчаливо в отговор. Слязоха от конете.

Кръв, задъхан и кален, хукна към вратите на храма. Галин успя да го хване за козината на врата и го задърпа към своята къща. Госа надничаше през прозореца и му махаше енергично. Пен отвърза лъка си от седлото, сложи му тетивата и метна колчана на гърба си. Другите двама стражари дойдоха при тях. Въоръжената им групичка тръгна бавно към входа на храма.

Освил махна на Пенрик да мине напред и прошепна:

— Хайде, магьоснико. Действай.

„Чакай, какво, сам ли?“

— Няма ли да е по-добре, ако всички го нападнем едновременно?

Ако се съдеше по израженията им, четиримата не бяха съгласни с него.

— Ако не е нашият човек — каза Освил, — единствен ти сред нас можеш да разбереш това от пръв поглед.

Галин и Госа излязоха от къщата и застанаха на прага, хванали се за ръце и вперили разтревожени погледи в Пен. Пен преглътна, запъна стрела в лъка си и влезе в сумрачната вътрешност на храма.

„Светлина, Дез“ — помисли си той и в същия миг сенките се разбягаха и погледът му се проясни.

Мъжът лежеше ничком на дървения под отсам постаментата с незапаления огън, разперил ръце в поза на най-дълбоко смирение, само дето главата му не сочеше към нито една от молитвените ниши.

Пенрик не можа да реши дали мъжът е легнал на пода, за да се моли, или е паднал от изтощение. Беше небръснат и със странно облекло — градски дрехи в комплект със селски ботуши от плетени върбови пръчки и планинска шапка от овча кожа. Едната му ръка стискаше дълга сопа. До него лежеше грамадно куче с козина в черно и кафяво, положило глава върху предните си лапи в израз на върховно кучешко отегчение. Кучето вдигна глава, усетило Пенрик, и триъгълните му уши щръкнаха. Опашката му тупкаше разсеяно по пода в контраст с предупредителното ръмжене, което излезе от гърлото му. Може би и кучето, като Пенрик, беше смутено и объркано?

Ако Кръв беше по-куче, за този пес това важеше в още по-голяма степен: плътността на присъствието му се усещаше като юмрук между очите. „Това е Велик звяр. Нали така, Дез?“

„Впечатляващо“ — съгласи се тя.

— Седни — каза Пен на непознатия с надежда да е докарал достатъчно авторитетен глас. — Но не ставай.

Мъжът се надигна рязко на четири крака и посегна към сопата да се подпре. Ръкавът му се смъкна и разкри грозни следи от порязване. Ножът на колана му грееше с някаква странна енергия, разноцветно, преливащо сияние, видимо не за зрението на Пен, а за това на Дездемона. Мъжът го зяпна трескаво, пое си внезапно дъх, устата му остана отворена. Кучето се изправи и изръмжа с много по-авторитетен тон от онзи, който Пен беше докарал преди малко.

— Инглис кин Вълчаскала — каза Пен. Вече знаеше кого има насреща си. Само дето не знаеше какво да каже по-нататък. Сцената нямаше нищо общо с предварителната му представа за шамана, дотолкова, че дори да беше репетирал някакви реплики, те щяха да се окажат безполезни. Понеже нито човекът, нито кучето се хвърлиха към гърлото му, Пен свали лъка, но без да го пуска. — Търсехме те.

9.

Инглис се изправи в пълния си ръст с помощта на сопата, макар че десният му крак, изтормозен от планинския преход сутринта, беше на път да откаже окончателно. Мъжът пред него приличаше на русо привидение.

— **Върви си** — пробва Инглис.

Натрапникът само кривна глава.

— Добър опит, вълчо. Макар и адресиран погрешно. А и дали „Дай ми коня си“ не би било по на място?

Откъде знаеше!... А после, макар и сосакатени способности, Инглис най-после разбра какво представлява човекът насреща му. И то какъв, петима богове... или трябваше да избере друга ругатня? „На Копелето зъбите“ например? Плътноста на духа му беше забележителна.

— Магьосник. — Беше като обездвижен от надежда и страх. А също от болка, мъка и изтощение след това дълго и безуспешно бягство. — Храмов или самоук? — Или, петимата богове да помагат, ездач или язден? Толкова силен демон със сигурност трябваше да е взел връх, нали така? Дали Инглис не би могъл да го убеди да...

— Храмов. И изненадата ми не отстъпва на твоята. — Погледна Стрела, който се беше преместил отдясно на Инглис. — Как си се сдобил с едно от кучетата на Скуола?

— То ме намери. Горе в планината. Бях се изгубил в опит да прекося направо към пътя за Карпагамо. Оттогава ме следва неотлъчно. — Чакай, този откъде знаеше за Скуола?

— А. Хм. — Устните на русия се извиха в усмивка, която изразяваше... смут и страх? — Дали то те е довело тук, как мислиш?

— Аз... не зная. — То ли го беше довело? Инглис сведе поглед към голямото куче, което му правеше компания от дни. Сметнал бе, че се е лепнало за него, защото е усетило, че е шаман, и го е сбъркало някак с предишния си господар. „Създател.“ — Дойдох да търся... — Вече не знаеше какво.

— Разбрах, че си дошъл да търсиш дякон Галин. Защо?

— Една възрастна жена в летните кошари ми каза, че е познавал Скуола. Реших, че дяконът може да знае... нещо.

— А ти знаеш ли, че Скуола е загинал под скално свлачище преди два месеца?

— Казаха ми, да.

— А казаха ли ти, че е бил самоук шаман?

— Не. За това се досетих сам. По кучето.

— Хм. — Магьосникът, изглежда, стигна до някакво решение.

— Отвън чака старши дознател, който те преследва чак от Изтокдом. Предаваш ли се? Без повече шамански трикове и опити за бягство?

Какво можеше да направи този тип, ако Инглис му откажеше?

— Никъде няма да избягам — каза Инглис и смръщи чело. — Нараних си лошо крака в планината.

— А. Разбирам. Да, в планината често се случват такива неща.

Инглис се опря тежко на тоягата си. Наистина се чувстваше зле.

— В Изтокдом ме търсят за убийство, така ли?

— Дознател Освил държи на прецизността. Ако питаш него, ще каже, че те търси като *заподозрян* в убийство. С други думи, никой няма да те обеси тук и сега, не и преди разните му там правни дивотии, на които орденът му толкова държи. Всички трябва да са облечени подобаващо и прочие. А и в твоя случай може да възникнат и някои сериозни теологични усложнения. — После добави: — Но на първо време ще е добре да ми дадеш ножа си.

— **НЕ.**

Онзи си продължи обаче преспокойно, че и ухилен даже:

— В него е духът на Толин кин Глиганскиброд, нали? Значи Освил е бил прав. По-късно непременно трябва да ми обясниш как го правиш това. Говоря като професионалист. От името и на двете си професии всъщност.

— Няма да намушкам никого с него — каза Инглис с предрезгавял глас. — Никого другиго.

— Да, само че моите колеги едва ли ще ти повярват. След като нещата се поуспокоят, ще се опитам да ти върна ножа. Досега си му бил верен, нали? Извървял си дълъг път с него. — Гласът му беше станал тих и мек, убедителен. Разумен. — Защо?

— Търсех шаман.

— Ти си шаман.

Инглис се изсмя горчиво.

— Вече не.

Русият го изгледа. Не просто преценяващо, а... проникващо?

— О, определено си шаман.

— *Опитах се. Не мога.* Не мога да изпадна в транс — Гласът му набра сила за миг, после излиня отново. — Мисля, че е наказание. От боговете навярно.

Магьосникът вдигна вежди.

— Тогава защо не сподели проблема си със своите шамански началници в Изтокдом? Бая път щеше да си спестиш.

— Аз убих Толин — каза той през зъби. — Не можех да се върна в столицата и да ги погледна в очите.

Магьосникът хвърли бърз поглед през рамо. Да, някакви хора се мотаеха от другата страна на вратата. Единствената врата. „Попаднал съм в капан? Как се случи това?“

— О? Аз пък разбрах, че е бил изкормен от диво прасе. Ти кога го намушка, преди или след това?

— След. Беше... беше проява на милост. — Инглис потръпна под напора на спомените. Отново усети ножа в ръката си, съпротивлението на плътта, откат в дръжката, и всичко това смесено със собствените му видения, докато се спускаше от плоскостта на символичното действие, развълнуван, задето е извършил първата си инвестиция, първото посвещение, задето е създал истински свиреп душевоин. Агонизиращото лице на Толин... — Той пищеше. — „Беше непоносимо. Трябваше да го накарам да млъкне.“

— Раните от глигана са били фатални?

— Да. Боговете са ми свидетели, да.

— Защо не потърси помощ?

— Всичко беше много объркано. Явно Толин е забил ножа си в шията на глигана, докато той е разпарял корема му. Улових духа на животното и го прехвърлих в Толин, преди да... преди да се върна във... в кочината. При кръвта... — Вълкът вътре в него се беше превъзбудил почти до лудост от мириса на кръв. Правдоподобно оправдание, което Инглис беше обмислял неведнъж по време на

дългото си бягство — че в онзи момент е изгубил контрол над силите си. „Но не стана така. Не стана.“

„Това се случи по-късно.“

— Върнал си се? Имаш предвид от транс си?

— Да.

— Целта ти е била да обвържеш духа му към ножа?

— Не! Да... Не зная. Дори не зная как съм го направил. — Е, знаеше какво е направил. Учили го бяха за знаменосците, свещени старолесовнишки воители, натоварени със задачата да отнесат от бойното поле душите на своите паднали в боя другари. И душите на онези, които още не били мъртви, но умирали. Сред смъртноранените сигурно е имало роднини, приятели, учители. Дали онези прояви на последна милост, които отделяли душата от тялото, за да я свържат към знамето, са изпълвали и тях с ужаса, който бе преживял той? „Така трябва да е било.“

— Тази инвеститура чия идея беше? Твоя или на Толин?

— Негова. Тормозеше ме от седмици. Но всичко това нямаше да се случи, ако не се бях съгласил да извърша ритуала. Искан да изпробвам способностите си. А и... а и мислех за Тола.

— Сестра му? Освил спомена нещо за нея. Явно си я ухаждал, но без особен резултат. Защо не приложи върху нея заповедния си глас?

Инглис го изгледа с възмущение. Стрела изръмжа.

— Аха, ясно. — Магьосникът махна с ръка. — Ти си романтик по сърце, разбирам. — Инглис продължи да се блещи насреща му и той добави: — Аз съм просветен Пенрик от Мартенмост, между другото. Храмов свещен от ордена на Копелето, понастоящем на служба в двора на принцесата-архисвещена, която ми възложи да съдействам на Сивата сойка отвън... — И кимна с глава към изхода.

Този младок да е храмов свещен? Е, да, иначе не биха му поверили демоничния пътник. Инглис видя над рамото му някакъв тип да влиза в храма. Трима други мъже се бяха скупчили зад него, двама въоръжени с къси мечове, третият — с кавалерийски арбалет, а зад тях пристъпяше още един — на средна възраст, с по-обикновени дрехи и видимо разтревожен.

— Защо се забави толкова? — Въпросът на Пенрик беше отправен към мъжа начело, макар самият той да не се обърна. Държеше Инглис под око, макар собственият му ловджийски лък да

висеше забравен в ръката му. Младият свещен върна стрелата в колчана на рамото си.

— Не исках да ви прекъсвам — отговори мъжът начело. — Справяш се доста добре с разпита. — Говореше като столичанин. Под плаща му се виждаше сив плат и лъскави копчета. „Дознателят.“ Тримата въоръжени мъже бяха храмови войници, предположи Инглис, разнообразили синята си униформа с местни вълнени плетива.

Пенрик най-после погледна към входа.

— Ето го и дякон Галин, пастир на тази долина — продължи той и кимна към по-възрастния мъж, който зяпаше Инглис с необяснимо вълнение. — Него си търсил. Е, намери го. Сега какво?

— Исках да го питам кой шаман е очистил душата на Скуола — каза Инглис и преглътна с усилие. — И дали не би освободил Толин. Да го очисти, така че да отиде при своя бог. Направихме голяма глупост, но Толин не заслужава да остане сиротен.

Галин пристъпи напред ококорен.

— Молих се за шаман. И ето те теб, тук!

Пенрик, явно забелязал неразбирация поглед на Инглис, побърза да обясни:

— Скуола не е бил очистен, защото не са намерили друг шаман. Но за него още има надежда. Не съм сигурен какво го поддържа, но... Предполагам, че черпи някаква духовна храна от кучетата си.

Инглис се изсмя горчиво.

— Изглежда, че молитвите ви са били чути от Копелето, дякон Галин. Защо иначе ще ви водят шаман, който *не може да упражнява занаята си!*...

Магьосникът-свещен стисна устни, сякаш се питаше дали в черния хумор на Инглис няма нещо вярно.

— Може и да си прав. Копелето наистина е богът на убийците и отхвърлените, покрай другите неща. — И добави под нос: — Гадните шегички. Мръсните песни.

— *Не мога да очистя никого.* — Омърсен непоправимо от собственото си престъпление?...

— Не и в момента, очевидно — каза магьосникът. Говореше с усмивка, дружелюбно. Глух ли беше, или тъп? — Мисля, че...

Всички в храма затаиха дъх да чуят какво ще каже.

— Мисля, че всички трябва да хапнем. Да вечеряме, а после да се наспим добре. Да.

Освил и стражарите го зяпнаха шашардисани, сякаш току-що е предложил да си отгледат криле и да отлетят до Карпагамо или нещо също толкова шантаво.

— Това звучи разумно — каза Галин, но нещо в треперещия му глас противоречеше на думите му. — Слънцето вече залезе.

— Няма ли да го омагьосате? — попита сержантът и кимна притеснено към Инглис. Не стана ясно дали държи да присъства на „омагьосването“, или да е някъде далече от него.

— Мисля, че няма да се наложи. Нали? — Усмивнат, Пенрик подаде ръка на Инглис с дланта нагоре. Подканяше го да му даде ножа си, което би означавало да се предаде окончателно. — Между другото, как пазиш Толин от избледняването?

Инглис вдигна мълчаливо ръце, така че ръкавите му да се смъкнат.

— О — възкликна тихичко Пенрик.

— Кръвта поддържа живота дори след като е напуснала тялото — каза Инглис и усети, че гласът му неволно имитира мелодиката на неговите учители. Добави с гласа на собственото си отчаяние: — За кратко.

— Мм, да, разбирам защо дартакийските ти предци са се бояли от горските магове — промърмори Пенрик. — Писано е, че старите шамани умеели да работят с кръв и постигали странни неща. Но има голяма разлика дали използваш чужда кръв или своята собствена, предполагам. От теологична гледна точка. — Усмивката му не трепна и за миг.

За разлика от уморената воля на Инглис. Той посегна слепешком към колана си, развърза ивиците необработена кожа, които държаха канията там, и подаде ножа си на магьосника. Пенрик докосна челото, устните, пъпа и слабините си, после разпери ръка върху сърцето, свещения знак на петимата богове в традиционния ред — *Дъщерята-Копелето-Майката-Бащата-Сина*, — преди да го вземе. Може и да беше магьосник със страховити способности, но в този момент свещеният в него беше взел връх. Държеше ножа не като оръжие, а като реликва.

„Той вижда.“

Освободил се от смъртоносния си товар, Инглис усети как главата му олеква, а краката му се подгъват. Падна на колене и зарови лицето си в гъстата козина на Стрела. Дишаше бързо с надежда да спре сълзите. Кучето изскимтя и се опита да го близне.

Женски глас извика откъм улицата:

— Кръв, глупак неден! Върни се веднага!

Червеникаво куче с кални лапи влетя в храма. Инглис едва не падна, когато Стрела се изтръгна от ръцете му. В първия миг се уплаши, че кучетата ще се сбият, но двете животни се поздравиха с радостен лай; обикаляха се в кръг и се душеха по съответните части. Явно бяха стари приятели.

И червеното куче ли беше оцеляло при свлачището? Духовната му плътност беше голяма, макар и не колкото на Стрела. Преполовило пътя към Велик звяр, обречено да го принесат в жертва в края на живота му, за да премине в някое кутре и да добави нови пластове към способностите си. Дали Скуола е щял да се грижи добре за червеното куче, дали е щял да му осигури дълъг и щастлив живот? Дружелюбният характер на двете кучета говореше много за стопанина им.

Двете животни насочиха вниманието си към Инглис, душеха го, ближеха го и едва не го събориха на пода в ентусиазма си. Кръв толкова упорито се буташе да го близне по лицето, че Инглис неволно се засмя.

Някаква жена дотича в храма и спря до Галин. На средна възраст, похабена от грижи, вероятно съпруга и помощница на дякона.

— Изскочи щом отворих вратата — каза тя задъхано.

Просветен Пенрик, загледан в нетърпеливите за ласка кучета, потърка устни и каза тихо:

— Забелязваше ли поведението на кучетата, дознателю?

Освил поклати глава с раздражение.

— Този трижди проклет случай е най-странното нещо, с което съм си имал работа. Даваш ли си сметка, че като се прибера, ще трябва да докладвам подробно?

Просветен Пенрик се ухили широко и сините му очи се присвиха.

— Е, значи ще е добре да помолиш боговете за красноречие.

10.

Освил и преди бе разчитал на помощ от местните храмове по време на разследванията си, но съдействието им обикновено се изчерпваше с безплатна постеля и храна в палатата на някой от ордениците или в прилежащото ѝ общежитие за поклонници, или — в най-лошия случай — да му препоръчат добра странноприемница. Село Ручей не можеше да се похвали с нито едно от гореспоменатите, освен това нямаше затвор, нито подходящо за арест място в прилежащите на храма сгради, нито дори окови в мазето на укрепена сграда. С други думи, по необходимост затворникът им се превърна в денонощна отговорност на магьосника. В резултат на това цялата им група се натресе на Галин, Госа и тяхното гостоприемство. Е, предимно на Госа, както се оказа.

На Освил му беше крайно неудобно да вкара в дома им един заподозрян в убийство маг, но дяконът и съпругата му не се впечатлиха особено. Галин и синовете му набързо спретнаха за шестимата гости допълнителна маса от рендосани дъски върху дървени магарета. Госа впрегна експедитивно на работа децата си и слугинчето, което Освил помнеше от погребалната церемония като гледачката на бялото пони. Личеше си, че стопанката на дома неведнъж е приютявала по спешност бежанци, подгонени от едно или друго бедствие. Много скоро впрегна на работа и стражарите, което облекчи донякъде гузната съвест на Освил. Разни ястия взеха да се появяват от само себе си почти като в приказка за омагьосан замък, а всъщност бяха тави и купи с храна, изпращани от добронамерени комшии.

Целият този хаос се преобрази в ред за нула време, трапезата се оказа наредена за дванайсет души, плюс двете кучета, които дебнеха под масата, било за да са близо до Инглис, било с надежда да се облажат с огризки. Просветен Пенрик се смути сякаш, когато дяконът го помоли да благослови храната, но все пак изрецитира правилните фрази с точките и запетайките, сякаш четеше от учебник в

семинарията, което много се хареса на домакините. Супата беше гъста и вкусна.

Сред тази жизнерадостна компания Инглис беше като петно от мълчаливо униние. Вероятно усетил контраста, той полагаше усилия да се държи любезно, нищо че видът му беше на крайпътен разбойник. Явно знаеше как да се държи на маса. Освил забеляза, че Галин също наблюдава зорко шамана. Нещо в мрачното униние на Инглис стряскаше сътрапезниците и никой не се опита да го въвлече в разговора — за облекчение на Освил. Вероятно за да компенсира това, Пенрик, който седеше от другата страна на Освил, разказа няколко историйки, особено след като жените разбраха, че служи в двора на принцесата-архисвещена в Мартенмост, който те очевидно смятаха за място далечно, екзотично и романтично. Женорята се дивяха на магьосника колкото и на убиеца, което изтика Освил на трето място. Не беше свикнал дознателската му тежест да бъде така затъмнена.

Когато приключиха с вечерята и след кратка консултация с Освил дяконът и съпругата му пратиха децата да спят при комшиите, така че групата на дознателя да не се дели, Госа се сблъска със социална дилема — на просветен Пенрик безспорно се полагаше най-хубавата спалня, само дето Инглис по принуда трябваше също да спи в нея. Освил пък искаше да държи под око и двамата, а отгоре на всичко кучетата отказваха да се отделят от затворника. Госа беше склонна да изгони кучетата с ритници, но Пенрик я разубеди с чаровна усмивка и с обещанието, че няма да напълнят чаршафите ѝ с бълхи.

На стълбите към горния етаж Освил дръпна Пенрик настрана.

— Мислиш ли, че Инглис може да контролира кучетата? Те могат да се превърнат в оръжие по-лошо и от ножа.

— Подозирам, че кучетата си имат свой план. Или на някой друг... — отвърна Пенрик, също снишил глас. По-рано беше вързал вървите на канията около врата си, а ножа беше скрил под ризата си. Сега се докосна леко по гърдите. — Колкото до ножа, Госа има по-големи в кухнята си. Този тук е заложник, а не оръжие.

— Дали Инглис ще се опита да избяга? Твърди, че е загубил шаманските си способности, но дали не лъже?

— Или греша — промърмори Пенрик. — Или е подходил погрешно към силите си. Бих заложил на последното, но... рано или късно ще се разбере кое е. А и с този ранен крак няма да избяга далече.

— Освен ако не открадне кон.

Странна усмивчица изкриви устните на Пенрик.

— Мисля, че подобна езда не би му донесла нищо добро. Успокой се, Освил. Подозирам, че Инглис ще е най-добре охраняваният затворник, който си имал.

Ако питаха Освил, магьосникът се отнасяше твърде небрежно към този въпрос, но пък тримата храмови стражари щяха да легнат в спални чували на различни места между тяхната стая и входната врата. А и шаманът очевидно беше изтощен. Реалната опасност би могла да възникне по-късно, след като се наспи и възвърне силите си. Освил поклати глава и последва Пенрик по стълбите.

Спалнята, в която ги заведе Госа, беше чиста и приветлива, но и малка, като всички стаи в къщата. А сега, когато освен умивалник, гардероб и легло вътре имаше походно легло, спален чувал, трима мъже и две големи кучета, изглеждаше още по-малка. Госа връчи на Освил свещта, посочи му свещника на умивалника, пожела им лека нощ, излезе и затвори вратата. Освил подобри осветлението, като запали останалите свещи, но не и миризмата, защото свещите бяха лоени.

Пенрик любезно отстъпи умивалника най-напред на Освил. Затворникът се изми трети. Магьосникът, който се движеше като котка в сенките, изпревари Освил в разпределянето на леглата, като се изопна на походното, а кучетата решиха окончателно въпроса, като избутаха Инглис към спалния чувал, преди да се настанят собственически от двете му страни. Инглис се настани с мъка на пода, като пъшкаше от болка. Ако зависеше от Освил, би пратил магьосника със спалния чувал пред вратата, а затворника — на походното помежду им.

— Е, Инглис — подхвана Пенрик. — Аз съм нещо като лекар, макар още да не съм положил клетвите. Мисля, че ще мога да направя нещичко за крака ти, ако ми дадеш да го погледна.

— Разумно ли е? — попита стреснато Освил. В неговите очи нараняването на Инглис беше равносилно на окови.

— О, да — бодро рече Пенрик. — Убихме достатъчно бълхи в този дом, за да балансираме цяла седмица лечение. — Погледна към Инглис, махна с ръка и добави: — Въшки също.

Инглис май се засегна и каза:

— Спах в няколко евтини странноприемници. А и от цял месец не съм се къпал като хората.

„Добре де, *той* ще спи на пода“ — преосмисли плана си Освил. А после се запита дали Пенрик нарочно се е направил, че не разбира подтекста на въпроса му.

Инглис прокара пръсти през рошовата си коса, после отвори уста да изпсува. Освил не видя дъждеца от мъртви гадинки — светлината беше лоша, — но чу шумоленето им, докато падаха на пода.

Пенрик се намести преспокойно с кръстосани крака вдясно от Инглис, като избута безцеремонно Кръв. Инглис го изглежда колебливо, но не възрази, а само примижа, когато магьосникът нави крачола му. Кракът отдолу беше син-червен и отеكل. Магьосникът взе да напява нещо без мелодия под нос и да мести ръце над ранения крак. Инглис видимо се отпусна.

— О — промълви той, без да крие изненадата си. Пенрик се беше навел над работата си, но Освил видя как устните му се извиха нагоре.

— Има малка пукнатина в едната кост, но не се е влошила, макар да си натоварил крака. Останалото са разтеглени мускули и няколко почти скъсани сухожилия. При други обстоятелства бих те посъветвал да си държиш крака нависоко и да не стъпваш на него три седмици.

Инглис изсумтя. Освил се намръщи.

— Мдааа. По пътя ще погледна отново крака ти и ще се опитам да ускоря оздравяването — добави Пенрик и изправи гръб. В крака нямаше видима промяна, ако питаха Освил, но когато Инглис се намърда в спалния си чувал, това незнайно защо го подсети за детските приказки, в които героят вади трън от лапата на вълк и така печели доверието му. Дали Пенрик и Инглис знаеха тези приказки? Май да, ако се съдеше по замисления поглед, с който шаманът стрелна магьосника.

Пенрик добави небрежно:

— Дали шаманите от Старите Лесове са разбирали от лечителство, знаеш ли?

— Да, поне според легендите. — Инглис сви рамене. — Но и тези им умения са се изгубили като повечето неща. Учението на шаманите е било устна традиция, предавало се от учител на ученик и е умряло заедно с тях. Малкото писмени документи са били изгорени от

дартакийците. Каквото е оцеляло скрито, е станало жертва на влагата, насекомите и липсата на хора, които да разбират написаното. Една от задачите, които си поставя обществото на кралските шамани, е да възстанови поне в някаква степен тези умения.

— И имат ли успех?

— Ами, изглежда, че лечителството се е практикувало основно от жени. Те или са оставили по-малко писмени паметници, или писанията им са били преписвани по-рядко, защото повечето оцелели оригинали и преписи от онова време разказват за душевоини, бойната магия и ритуалите, свързани със свещения крал.

Пенрик... или беше Дездемона?... изсумтя презрително.

— Защо ли не се учудвам.

— Малкото, което знаем, е от случайни бележки в полетата на текстове, посветени на други неща. Неколцина кралски шамани се опитват да възстановят уменията, като разчитат повече на нови практики, отколкото на стари документи. В крайна сметка тези умения са се появили по същия начин — чрез проба и грешка. Само дето грешките... представляват за столичния шаман проблем, с какъвто старите горски племена не са се сблъскали. — Инглис се бе оживил, сякаш забравил за тегобите си. — Двама от старшите шамани експериментират с лечението на животни, за да избегнат въпросните проблеми. И последните им резултати са много обнадеждаващи.

На Освил изведнъж му хрумна, че причината Инглис да се представя така убедително за беден учен в хановете по пътя има съвсем просто обяснение — той наистина беше такъв. Е, не беден може би. А Пенрик си беше учен най-официално. „Стават двама. Богове пет, помагайте.“

— Ордент на Майката проявява ли интерес към работата им? — попита Пенрик.

— В известен смисъл.

— Тоест... интересът им е услужлив или враждебен?

Устните на Инглис трепнаха с разбиране и ирония.

— По малко и от двете, но откакто обществото реши да работи с животни, отношението към експериментите им стана по-добронамерено.

— А самият ти проявяваш ли интерес към тази страна на шаманското изкуство?

Инглис се усмихна отново.

— Какво значение има? Вече не мога да го практикувам.

— А когато още можеше? — настоя Пенрик, пренебрегвайки този изблик на отчаяние. — Какъв е подходът? Как изобщо изпадате в шаманския си транс? С медитация, дрога, дим, звънчета, миризми?... Песни, молитви, въртите се като алтави?...

От устните на Инглис се откъсна нещо подобно на смях.

— Всичко изброено или нищо от изброеното. Моите учители казваха, че това са патерици, които помагат да се създаде полезен навик, и в този смисъл не са задължителни. Трансът не може да се предизвика насила. Нито възниква безотказно. Опитните шамани почти не използват такива трикове. Влизат и излизат от плоскостта на символичното действие тихо като риба във вода и понякога също толкова лесно, без видимо усилие. — Въздишката му прозвуча като израз на завист. Или на загуба може би.

— И как ви обучават? С подробности, моля. Интересът ми е професионален.

Освил нямаше представа какво цели Пенрик с този разпит — свещеният се оказваше по-хитър от очакваното, — но Инглис май не намираще във въпросите му нищо подозрително. Което говореше доста за самия него.

— Всеки урок започваме с кратка молитва — започна шаманът.

— Като зов към боговете или за да успокоите колебанията на храма?

Инглис го погледна замислено.

— Като зов? Едва ли.

— Мда, всички говорят на боговете, но никой не очаква отговор от тях... Почти никой. И после какво?

— Пробвахме различни неща и накрая се спряхме на напев, който ми отваря вратата. Патерица, която винаги носиш със себе си, не можеш да я загубиш, нито да я забуташ някъде, както се случва с отключващите предмети например. Учителят Фъртуит най-напред ме научи на диалога — като двама поети, които се редуват в рецитацията на дълго стихотворение. Само дето моето беше късо, само четиристишие. Сядахме един срещу друг със запалена свещ между нас. Взирах се в пламъка и повтарях четиристишието отново и отново. Отново и отново, и *отново*, докато умът ми не се прочистеше или пък

не се отегчеше до смърт, не знам. Случваше се да изгорим цяла кутия скъпи восъчни свещи. Истинско прахосничество. Не знам как издържаше Фъртуит. След няколко дни с тези упражнения, помня, че беше следобед, толкова дълго бяхме повтаряли стихчето, че вече ме болеше гърлото, изведнъж... пробих. Озовах се на плоскостта, макар и само за няколко мига. Но беше такова откровение... Знаех, че именно към това сме се стремили, аз и моят вътрешен вълк, през цялото време. Бяха ми го описвали с думи и тези описание не бяха... не бяха погрешни, но и не ми бяха дали дори наполовина реална представа за усещането. Нищо чудно, че трансът така дълго ми убягваше. След това ми стана по-лесно. Вече не ми беше нужен пламъкът на свещта. Пробивах все по-бързо, скоро стана достатъчно да рецитирам четиристишието сам, без диалога с учителя. Упражнявах се да го казвам наум, когато... — Инглис изведнъж млъкна и след миг добави смутено: — Учителят ми твърдеше, че се справям много добре.

— И какво е усещането? Да си в онова духовно пространство?

Устните на Инглис се отвориха, затвориха се, стиснаха се на черта. Той протегна ръце с дланите нагоре.

— Мога да ти го опиша с думи, но те ще са безсилни да те научат, както бяха безсилни за мен. Не знам как би могъл да го *разбереш*.

— Инглис. — Казано с мек тон, но и безапелационно в същото време. — След най-странния миг в живота ми край един път преди четири години деля ума си с двестагодишен демон, който се състои от дванайсет личности, говорещи на шест езика, и изпитва трудно удържим стремеж да унищожава всичко по пътя си. И по всичко личи, че ще съм на този хал до края на живота си. Слушам те.

Инглис видимо се стресна. А Освил се запита кога точно и как така Пенрик е започнал да му се струва *нормален*.

Магьосникът въздъхна и пробва от друг ъгъл:

— Това състояние на транс... приятно ли е?

— То е място на чудеса — каза Инглис и след кратко колебание добави: — Някои го намират за плашещо.

— А ти?

— Аз бях в екстаз. Може би прекалено. — Смръщи вежди. — Не губех от поглед материалния свят, но го губех от фокус, сякаш другото полягаше върху него и го избутваше настрани. Нематериалните неща

изглеждат материални, символи на самите себе си, но не като обикновени халюцинации, защото във вълчата си форма... там аз съм вълк или понякога хибрид между вълк и човек... защото във вълчата си форма аз мога да ги докосна. Да им въздействам. Да ги подчинявам на волята си. И промените се проявяват в материалния свят. Не си представяй, че това е като да въздействаш на материята в истинския смисъл на думата, така, както го правят демоните на хаоса. Не, въздействието е само върху неща от ума и духа, ала умът и духът имат силно въздействие върху тялото, което ги носи. Умът, който движи материята, *той* е обект на въздействието. Шаманът може да накара човек да направи едно или друго, или да свърже умовете на двама в едно, така че единият да знае къде е другият. Би могъл да убеди тялото, че се възстановява по-бързо от болест или рана. Да прати видения на друг шаман, да споделя мисли. А пълноправният шаман може да прехвърли духа на жертвено животно в друго тяло и да го свърже с него така, че тялото да храни новия дух. Прехвърлят се животно в животно, за да се създаде постепенно Велик звяр, а после прехвърляш него в човек, за да се сдобие той със свирепата му сила... — Поколеба се за миг. — Смята се, че създаването на душевоин е най-трудният от всички ритуали, ако не броим прехвърлянето на свещения кралски дух, и понастоящем е забранено.

Значи не само орденът на Бащата щеше да потърси сметка на този млад човек, когато Освил го върнеше в столицата. Явно и собствените му хора щяха да се наредят на опашката.

— В онази кочина за пръв път успех да вляза, напаяйки четиристишието си наум. Толкова се развълнувах, че едва не загубих пътя си. И понеже приемам вълча форма, обикновено възприемам нещата... символично, по вълчи. Духовете на жертвения глиган и на кин Глиганскиброд вече се бяха харесали. Подгоних ги както вълк гони плячката си, докато Толин се опитваше да убие глигана, а после те се приплъзнаха един върху друг и се сляха в едно. А когато излязох от трансa и видях... о, богове... — Инглис скри лице в шепи. Стрела изскимтя и го близна, а Кръв се претърколи и положи скръбно глава на коляното му. Инглис посегна несъзнателно да погали копринената козина.

— Хайде стига толкова — твърдо каза Пенрик. Инглис преглътна и вдигна поглед. Пенрик обхвана с ръце коленете си и изгледа шамана

с присвити очи. — Мисля, че трябва...

Инглис и Освил го изгледаха с еднакво объркване.

— Трябва да лягаме да спим — довърши Пенрик. — О, да. Определено. *Лягай си*, Пенрик.

Магьосникът стана и отиде до походното легло, като духна пътъом миризливите свещи.

„Това беше Рухия“, помисли си Освил. Разпозна енергичния й стил, а после се ужаси от факта, че е успял. Но пък съветът й беше разумен, нали?

— Трябва да поговорим — прошепна той на Пенрик, който вече лягаше на ниското походно легло до неговото в мрака.

— Да, но не сега. Утре сутрин. Трябва да помисля. — Пенрик придърпа завивките си. — И с помощта на белия бог, да измисля поема. Само Мира от Адрия е била поетеса, но не е знаела лесовнишки, ако не броим няколко нецензурни стихчета, които е научила от клиентите си. Била е прочута куртизанка, това споменах ли го? Приказки преди заспиване да искаш... Макар и неподходящи за детска стая. Добре де, все ще измислим нещо. — Обърна се на другата страна и Освил не видя дали е затворил очи.

Е, Инглис не би могъл да излезе от стаята, без да се спъне в някое куче, реши след кратък размисъл дознателят. После тъмнината му натежа като топло одеяло и той се унесе в сън.

11.

В сивкавата светлина на зазоряване Инглис се надигна умърлушено в спалния си чувал и се примили на Пенрик:

— Позволи ми да накървавя ножа си.

Пен го изгледа колебливо.

— Правил си го всеки ден? Откакто бягаш?

— Да.

Това необходимо ли беше? Призракът на Толин все още беше тук, макар и под странна форма, увит около ножа като вълна около хурка. И не по-избледнял от призрака на Скуола, приседнал тъжно на камъка наред свлачището. „Наистина *не по-малко* избледнял.“ Пенрик нямаше търпение да види отблизо този шамански ритуал. „Да кажеш нещо, Дез?“

„Не съм в свои води тук. Шаманът на Рухия ни показва само заповедния си глас, не че това му помогна особено. Другите му умения в «заклинателството» бяха изцяло човешки. Пък макар и подсилени, може би, от свръхчовешки възприятия...“

Пен я прекъсна, преди да се е отнесла в подробни и неприлични спомени. Явно трябваше да прецени сам.

— Добре, действай.

Освил, който се бръснеше пред умивалника, изведнъж се обърна, сгъна бръснача и го прибра в джоба на панталоните си. После грабна късия си меч, който кротуваше подпрян на таблата на леглото, стисна Пен за ръката и като заобиколи едното куче, го измъкна в тесния коридор и затвори решително вратата. Дръпна го към стълбите и му прошепна гневно:

— Ти откачи ли? Искаш да му дадеш оръжие, *това* оръжие? Което, освен всичко друго, е важно доказателство, ако позволиш да ти припомня.

— Важно е, но не само като доказателство. Той не лъже за ножа. Оръжието наистина служи като котва за духа на Толин. — Освен това да държи почти отхвърления призрак на младежа толкова близо до

гърдите си причиняваше на сетивата му доста неприятен сърбеж. — Искам да видя как го прави, защото така ще науча повече.

Гневът в очите на Освил лумна.

— Учени! — изсъска той с омраза. — Бихте си пъхнали ръката във ведро с пепелянки, за да проверите дали наистина хапят.

Пен понечи да се ухили, но успя да отвърне сериозно:

— Видя ли как го прави, ще знам дали наистина е необходимо да го прави всеки ден, за да поддържа духа на Толин. Ако е така, значи ще трябва да се примириш с тази процедура всяка сутрин по пътя до Изтокдом, така както ще го търпиш да си мие лицето или да се бръсне.

— Абсурд да му дам бръснач в ръцете.

Пен кимна сериозно.

— Тук съм съгласен с теб. За всеки случай бъди нащрек, става ли?

— Става. Ако съм разбрал правилно, дори магьосниците не са защитени от стоманата.

— Всъщност Дез има един много як номер за такива случаи, макар че още не разбирам как приравнява стоманата към дърво. — А и точно този нож Пен не би й позволил да превърне в облаче ръжда. — Мисля обаче, че ако ще наранява някого, ще е самия себе си. — И понеже Освил продължи да се мръщи, добави: — Едва ли ще ти е приятно да обясняваш защо затворникът ти се е самоубил, отколкото защо е избягал.

— Доста по-неприятно би било всъщност.

— Има и друго. Ако изгубим Инглис, било чрез бягство, било чрез бягство в смъртта, ще изгубим също и Толин, както и всяка надежда да помогнем на Скуола. А и душата на Инглис също ще бъде под въпрос. Представи си ги като трима планинари, които се катерят по ледник и висят на едно и също въже. Ако Инглис не може да удържи другите двама, всички ще паднат в пропастта.

Освил се замисли над казаното, докато пяната по половината му лице се спичаше на коричка.

— Не виждам как Инглис ще спаси когото и да било, ако няма достъп до силите си.

— И той не вижда, но аз имам една-две идеи по този въпрос.

— Богове пет, искаш да възстановиш способностите му?! Не! — повиши глас Освил. — Това ще е по-лошо, отколкото да му връчим

едновременно ножа, бръснач и кучетата. Като си започнал, да му дадем оседлан кон и кесия злато, а?

— Нямам кесия злато — спокойно отвърна Пенрик и бе възнаграден с ясна гледка към оголените зъби на полуобръснатия дознател. — А и в земя, така изобилна откъм пропасти, човек няма нужда от специални инструменти, за да сложи край на негодите си. — Ако се съдеше по изражението на Освил, тази представа също не се нареждаше в списъка с любимите му. — Колкото до кучетата... не спирам да мисля за тези кучета.

Освил тръгна след него към спалнята, все така настръхнал от възмущение.

— Така — каза Пен и седна с кръстосани крака на спалния чувал срещу Инглис. Посегна зад главата си да развърже вървите, заплели се през нощта в плитката му. Намръщи се, когато се наложи да откъсне от корен няколко упорити косъма, после извади канията изпод дрехата си, остави я в скута си и изтегли ножа. Беше истинско произведение на оръжейното изкуство, смъртоносни извивки, разкрасени със старо злато и кървавочервени скъпоценни камъчета. Протегна го с дръжката напред към Инглис. — Направи каквото трябва.

Инглис взе предпазливо ножа, сякаш се боеше, че Пен ще го дръпне в последния момент като някое жестоко дете. Кучетата се довякоха по корем и се настаниха от двете му страни като космати възглавнички. Ръката му се сви спазматично около костената дръжка, а Освил, надвиснал над тях с оголен меч, трепна. Но Инглис само нави ръкави да огледа ръцете си.

Пен не можеше да откъсне поглед от тях. Почти не беше останала здрава кожа, плътта беше подпухнала и нарязана от червени белези, кафеникави корички и подлютени резки. Още толкова порязвания по обратния път към столицата и резултатът щеше да е трагичен. Инглис избра едно място и вдигна ножа, а Пенрик помисли: „Дез, дай ми да видя.“

Треперещото острие срязва кожата, която се раздели червена, и Пен стисна зъби до болка от съчувствие. Видяното с помощта на Дез не се различаваше особено от онова, което би възприел със собственото си зрение, само дето сбиращата се в раната кръв имаше странен сребрист отблясък, като лунна светлина по вълча козина. Инглис плъзна плоската страна на ножа напред и назад по раната, от

двете страни, докато острието не се покри изцяло с кръв. Закотвеният дух се движеше заедно с ножа и точеше опашка от дим, която възви и се слегна върху кръвта. Пен побърза да прогони аналогията с мухи, които се спускат връз парче леш. Само че духът сякаш наистина се хранеше, уплътняваше се, докато кръвта изсъхваше и сребристото ѝ сияние угасваше.

„Даа — промърмори Дез, — боя се, че нашата кръв не би могла да послужи за същото.“ Пръстите на Инглис върху дръжката на ножа побеляха. Пен се наведе към него и хвана ръката му.

— А сега ми го дай. Аз ще ти го пазя.

След кратък миг Инглис отпусна хватката си и Пен откопчи дръжката от пръстите му. Освил все така стоеше нащрек с меча си.

Инглис каза задавено:

— Не го прибирай в канията преди кръвта да е изсъхнала напълно. Бързо става. И изтъркай острието със суха кърпа.

— Добре — каза Пен и зачака. Опашката от дим се оттегли в ядрото на закотвения дух. Лепкавата кръв изсъхна и започна да се рони. Пенрик я изтри в панталоните си и прибра лъскавата стомана на сигурно място. Дез оттегли помощта си, видението на Толиновия дух изчезна и Пен си отдъхна с облекчение.

Закуската премина по-кратко, защото децата още бяха при съседите, само слугинчето се беше върнало. Нагостиха шестимата гости, или по-скоро петимата гости и техният затворник, с овесена каша, подправена с масло, сирене, ечемичен хляб и миналогодишни ябълки. Кучетата се мотаеха при вратите, безразлични към безмесните ястия. Разговорите бяха от практическо естество. Галин и Госа обаче току хвърляха погледи към Инглис, но не както се гледа престъпник.

Пенрик също смяташе, че Инглис се справя много зле като престъпник. Не му идваше отвътре *изобщо*. Каквито и представи за героично залавяне да бе хранил Пен по пътя насам, реалността го беше разочаровала. „Е, ако си се надявал на глупава паника, той е твоят човек“ — промърмори Дез.

„Аз едва ли бих се справил по-добре, ако неволно съм убил най-добрия си приятел с новопридобитите си способности“ — отвърна Пен.

„Аз не бих ти позволила. Нищо такова не се е случвало на мой ездач... — Дез сякаш се поколеба, после добави: — От много, много време.“

„Аргументът ти сам си ухапа опашката май, а?“

„Хм“ — изхъмка Дездемона и се кротна отново.

Сержантът се обърна към Освил.

— Да се готвим ли вече за път, сър? Ще ни трябва още един кон.

Освил остави лъжицата си и каза:

— Ако няма какво повече да направим тук, значи е време да тръгваме, да.

— Добре дошли сте да останете още — вметна дякон Галин. — Още ден-два едва ли ще са от значение.

— Благодаря, дяконе, но не мога да се съглася с вас. С всеки ден забавяне опасността снеговете да ни хванат в капан нараства.

Пен не беше съгласен и с двамата. Възможно бе още ден-два тук да са от огромно значение... за някои.

Галин прехапа устна.

— Просветен Пенрик, бих искал да поговорим насаме. За храмови въпроси, които ме тревожат.

Като Сива сойка, Освил беше точно толкова служител на храма, колкото Пенрик или Галин, но не възрази, а само хвърли сух поглед на магьосника, когато двамата с дякона станаха от масата. Стражите сякаш се притесниха, че остават лишени от магическата защита, която Пен уж им осигуряваше с присъствието си, но дори Инглис да... боговете знаят какво... да ги приспи със заповедния си глас и да изкуцука нанякъде, Пен щеше да го настигне преди да е стигнал до обора дори.

Галин отведе Пен в салона-кабинет до кухнята и затвори вратата. Седнаха и дяконът каза без предисловия:

— Молих се за помощ. Вие ли сте тази помощ?

Пен въздъхна и каза смутено.

— И да е така, никой не ме е уведомил. Не ме спохождат пророчески сънища. — Би добавил „слава на боговете“, но това попадеше в категорията, която майка му наричаше „да си търсиш белята“.

— Да, но нали казват, че боговете са пестеливи.

— Струва ми се, че разбирам какво ви мъчи. Сива сойка, която мрази да закъснява, се появява тук и води мен, за да заловим шаман беглец. Всеки би си помислил, че това не е случайно и че от нас се очаква да направим нещо. — Ако Инглис владееше способностите си, ролята му щеше да е очевидна, но от друга страна, ако ги владееше, щеше да е очистил душата на Толин още там, в кланицата край Изтокдом, и сега щеше да е... е, това само боговете го знаеха. Колкото до собствената му роля, Пен я оприличаваше на онези търговски охранители, чиято задача не беше да се бият с крайпътните разбойници, а да ги респектират с присъствието си и така да предотвратят нападението. Което, ако питаха него, беше най-добрият начин да се използва една въоръжена сила.

— Инглис наистина ли е загубил силите си?

Пенрик се поколеба.

— На мен силите му ми се струват непокътнати. Но дълбокото объркване и чувството за вина му пречат да стигне до тях.

— А вие можете ли да му помогнете? С магията си?

— Естествената склонност на моите способности е да развалят, а не да поправят. Освен това действат върху неща, а не върху умове. В общия случай. — А силите на Инглис действаха върху умове, а не върху неща. Интересна реципрочност, като си помислиш.

Галин се начумери.

— Значи не способностите ви на магьосник са нужни тук, а уменията ви на свещен. Може би от вас се очаква да му дадете духовна утеха, съвет?

Пенрик се стресна.

— Това... това не беше сред уменията, на които посвещавах времето си в семинарията. Нищо не разбирам от духовни съвети. Да ги очаквате от мен звучи като лоша шега.

Галин се засмя.

— Което не е доказателство, че заръката не идва от *вашия* бог. По-скоро обратното.

Ето как фукнята, че е бил петорно посветен в свещенство, която така лекомислено беше хвърлил в лицето на Освил, сега се връщаше да го ухапе. Когато бе потеглил на този лов със Сивата сойка, знаеше, че тръгва в качеството си на магьосник или най-много на умел стрелец с

лък, но и за миг не му беше хрумнало, че ще опре до уменията си на съветник по душевните въпроси.

„Е — обади се Дез, — вече ни е ясно защо с такава готовност прибра ширитите си в дисагите.“

„Не беше така!“ — понечи да възрази той, но се спря. Погледна отново Галин в очите.

— Вие сте служили тук много години. Познавали сте Скуола като приятел и като шаман. Нима не сте подходящ за тази задача повече от мен?

Галин поклати глава.

— Като приятел — да, познавах го добре. Но така и не разбрах какво прави с онези свои кучета, освен че в делата му нямаше нищо зловредно. Но вие и Инглис кин Вълчаскала, вие сте братя в свръхестественото. Виждате неща, които са скрити за мен. Може би ще видите и начин да решим тази главоблъсканица?

Пенрик се изкашля смутено.

— Да, хрумнаха ми едно-две неща, признавам. Само че те са неща от практическо естество, експерименти, ако щете. А не някаква мъдрост. А и Освил категорично отказа да участва в такива върховни глупости.

— Дознател Освил иска да тръгвате, доколкото разбирам. Не можете ли да го спрете?

— Принцесата-архисвещена прикрепи мен към него, а не обратното. Задачата си е била негова от самото начало, преди да стане... — Пен се поколеба — преди да се усложни толкова.

— Дознателят може ли да удържи Инглис без вашата помощ?

— Ами... — Пенрик се замисли за възможностите на заповедния глас, ако бъде приложен без ограничения. Да не говорим за другите шамански умения на Инглис. — Не.

— Значи вие сте ключът към успешната му мисия. Ако решите да останете, той няма как да тръгне със затворника.

— Това... описва ситуацията доста точно, да.

— Тогава ви моля да останете. Да пробвате идеите си. Или да опитате с духовни съвети. Или с мъдрост, глупост или както там го наречете. — Галин си пое шумно дъх. — Трябва поне да *опитате*.

Пен си представи как отправя молитва... или жално скимтене. И двете биха свършили еднаква работа за пред белия бог. „Ако не Ти

харесва това, дай ми нещо по-добро.“

Уви, мълчанието в главата му беше бездънно. Дори Дез беше спряла да мрънка.

Пенрик кимна бавно и неохотно. С надеждата, че е прикрил колебанията си добре, се върна на масата и подкара Инглис и двете кучета към стаята, в която бяха прекарали нощта.

Седнаха един срещу друг на спалния чувал. Кръв се просна при вратата и въздъхна издълбоко; Стрела седна до Инглис с очевидното намерение да проследи разговора им в подробности.

— Така — каза Пен и си пое дъх. — Нека направим следното. Ще ти дам нов напев, който да ти отвори портата към твоето духовно пространство.

Инглис го изгледа с изненада и негодувание.

— И защо си мислиш, че имаш някакъв шанс? Магьоснико.

— Ами, само аз съм тук, а понастоящем това ми се струва достатъчно красноречиво. — И без да обръща внимание на пренебрежителния поглед на Инглис, Пен продължи: — Ето какво измислих. Аз ще казвам: „Татко, Майко, Сестро, Братко, Другий“. А твоят отговор ще е: „Благослови туй дело и нека спася другиго тук“.

— И това ти е благословията?

— Не, това е твоят отговор. Реших да комбинирам двете и да спестя време.

Инглис отвърна на широката му усмивка с мрачен поглед.

— Стихчето е тъпо.

— Аз съм магьосник, а не поет.

— Това се вижда от пръв поглед. И дори не е четиристишие.

— Като го повторим, ще стане четиристишие.

Инглис изглеждаше готов да се разбунтува. Или поне да откаже съдействие. А Пен нямаше представа какво би правил тогава.

Дез си присвои за кратко устата му и каза сладко-сладко:

— А би могъл да използваш следната молитва: „Другий, Майко, Татко, Братко, Сестро, по главата ме цапнете и бастуна от задника ми извадете“. — След което се оттегли, а Пен не успя да скрие съвсем усмивката си.

След дълго навъсено мълчание Инглис каза:

— Ще използваме първото.

— Добре — каза Пен, а към Дез отправи строго предупреждение да не го прекъсва повече. Тя се оттегли с престорена скромност. — Аз ще започна. Татко, Майко, Сестро, Братко, Другий...

Започнаха да повтарят призива и отговора, така както вероятно го беше правил Инглис със своя учител преди... е, не преди много време. Простичката („или просташката“ — вметна Дез) молитва наистина стана скучна и досадна след първите двайсетина повторения. Скоро след това сричките загубиха значението си и връзката помежду си и се превърнаха в монотонно и успокоително каканижене на два гласа. Пен издържа, докато и двамата не започнаха да плетат езици, после обяви почивка.

Нищо не се получаваше. Не че го беше и очаквал, каза си Пен. Добре де, очаквал го беше в някаква степен. Хранил бе *надежда*.

— Колко често провеждахте тези занимания с твоя учител? — попита Пен.

— Различно, според неговите и моите задължения. Понякога по един-два пъти дневно. Друг път и по десет пъти.

— А колко продължаваше всяко занимание?

— Колкото сега горе-долу. Докато езиците ни не се уморяха толкова, че да се оплетат. Но и това варираше.

— Хм. — Пенрик се плесна по коленете и стана. — Дай почивка на езика си тогава. И на крака си.

Срещу това Инглис не възрази.

Пен излезе и завари един от стражите да стои на пост при стълбището.

— Къде е Освил?

— Мисля, че отиде до храма, сър.

— Благодаря.

Пенрик мина през къщата и излезе на улицата. Храмът изглеждаше точно толкова тих и тъмен като предния ден, когато бяха изненадали шамана вътре. И пак като преди в залата имаше само един богомолец. Освил беше коленичил пред олтара на Бащата при отделената за него една пета част от дървените стени. Чу стъпките на Пенрик и обърна глава.

— О. Ти ли си?

— Не искам да те прекъсвам — каза Пен, а после, победен от любопитството, добави: — За какво се молиш?

— За напътствие.

— О? Аз пък си мислех, че всичко, с което се сблъскахме тук, крещи до небесата коя е правилната посока. Или просто се надяваш да получиш различен отговор?

Освил отново се обърна към олтара. Вдървеният му гръб красноречиво говореше, че повече няма да се занимава с глупостите на Пенрик.

Пен отиде в другия край на залата и плъзна поглед по нишата на своя бог. Всички олтари бяха с богата дърворезба, характерна за селските храмове в тази част на страната. Върху хоризонталната греда резбарят беше изобразил ято гарвани в полет, а в долния ъгъл — плъхове със сериозни физиономии. Олтарът на Дъщерята вдясно от Пенрик беше разкрасен с дървени цветя и малки животинки, всички оцветени в реалните си цветове, пъстро сияние в сумрака. Човек се моли *пред* олтара, като бяха повтаряли до изнемога учителите на Пен, а не *на* него. Той се смъкна на колене. И да искаше, не би могъл да опразни ума си, а и нямаше нужда да тормози боговете с проблемите си. Затова просто зачака.

След малко гласът на Освил се чу през залата:

— Докъде стигна с частния си ученик?

Пен отговори, без да се обръща:

— Засега — доникъде.

Отвърна му само сумтене.

След минутка Пен каза:

— Нали ти е ясно, че Инглис не е убиец.

Пауза, после:

— Моята работа е да изправя беглеца пред правосъдието. А не да го съдя.

— И все пак трябва да използваш преценката си. Както си го направил на Сврачи път.

Замислено мълчание.

— Имам нещо наум — продължи Пенрик. — Искам да заведа Инглис при свлачището, да погледне стария Скуола. — И Скуола да го погледне?

Отвърна му дълбока въздишка и нищо повече. Какво, да не би Освил най-после да беше вдигнал ръце от него? После му хрумна, че може би дознателят не е чак такъв буквояден сухар, какъвто изглеждаше заради суровите си гримаси. Така де, човек не се моли за напътствие, ако не изпитва съмнения. Надяваше се Освил да получи своя отговор от Бащата на зимата. Каза, все така обърнат към своята част от стената:

— Днес Инглис е по-добре. Не го боли толкова и е по-спокоен, макар и не по-ведър. Мисля да вземем и Галин. И кучетата. Ще ни трябва някой от конете на стражите. Искаш ли да дойдеш с нас? Предвид че нямаш усет за свръхестественото.

Освил отвърна с глас глух и далечен:

— Предвид че пропилях толкова време и стигнах толкова далеч, докато го намеря, нямам намерение да го губя отново от поглед.

— Хубаво.

Пенрик сведе глава и направи свещения знак. После двамата станаха почти едновременно.

12.

За свой ужас Инглис не успя да се качи сам на коня. Наложил се да стъпи на един пън при вратата на обора и двама от стражите да го повдигнат. Сопата му също се оказа проблем. Накрая той я подпря изправена върху пръстите на крака си — наложи се един от стражите да нагласи крака му в стремето — и я хвана като прът на знаме. Трябваше да държи и юздите някак. Магьосникът се метна на седлото си като с магия, макар че сръчността му сигурно се дължеше на тънката снага и ездаческите му умения, а не на никакви свръхестествени способности. Виж, дякон Галин също се възползва от пъна. Макар че, предвид възрастта му, това едва ли можеше да се брой за утеха. Дознател Освил се мръщеше от висотата на своето седло към Стрела и Кръв, които се мотаеха превъзбудено около коня на Инглис, който явно не се впечатляваше особено от това.

Галин ги поведе покрай храма. Щом излязоха на улицата, учен Пенрик вдигна ръка да ги спре.

— Нека първо тръгнем към моста — каза той на дякона. — Искам да видя нещо от другата му страна.

Галин вдигна рамене и свърна наляво вместо надясно. Кучетата, които бяха хукнали напред в обратната посока, спряха и взеха да скимтят объркано. Когато конниците продължиха към моста, без да им обърнат внимание, те изляяха няколко пъти и хукнаха след тях.

Пенрик поведе групата през моста и това явно не се хареса на кучетата. Те минаха на бегом по дървените дъски, спряха от другата страна, обърнаха се и започнаха да лаят неистово. Конете почнаха да се дърпат.

— Успокой ги — каза Пенрик на Инглис.

— Тихо! — опита Инглис. — Седни! — Кръв и Стрела, видимо побеснели, продължиха да лаят; препречваха пътя на конниците. — **Тихо!** — опита отново Инглис. — **Седни!**

Двете кучета се свиха, сякаш обрулени от бурен вятър, но после отново залаяха, напрегнати и настръхнали.

— Достатъчно! — извика Пенрик и неясно защо се засмя, а после даде знак да обръщат. Галин, който местеше поглед между него и кучетата, дръпна юздите на коня си и ги поведе обратно към долината. Тук-там разтревожени от врявата селяни стояха при вратниците на дворовете си. Кимаха на дякона, поглеждаха безразлично гостите му и се връщаха към своите си неща.

Двамата стражари се изравниха с Инглис, единият — отляво, другият — отдясно, но не твърде близо, и току му хвърляха боязливи погледи. Освил смуши коня си към магьосника и попита:

— Ти ли направи нещо при моста?

— Не — ведро отвърна той. — Нищо. Специално внимавах да не направя съвсем нищо.

— Тогава защо изобщо отидохме там?

— Имах три теории какво ръководи кучетата. Сега едната отпадна. Остават още две. — Кимна доволно и пришпори коня си в тръс след Галин.

Освил бе озадачен от думите му, както и Инглис, поне ако се съдеше по физиономията му.

След малко Пенрик изравни коня си с този на Инглис, като изкъшка един от стражите, който побърза да се дръпне — явно нямаше нищо против да отстъпи поста си другиму.

— Е — каза жизнерадостно Пенрик, — дали да не използваме ездата за още едно занимание с нашите неща?

— Не! — възкликна Инглис, ужасен от тази перспектива. И ако не знаеше, че „**Не!**“ не действа на магьосника, би прибягнал и до него. — Искаш и двамата да изглеждаме като последните глупаци?

— Нима това все още има значение за теб на този етап от кариерата ти? — попита Пенрик. Доста саркастично. — Е, вярно е, от друга страна, че при мен този вид тревога беше изкоренена много бързо и издъно, както се случва с посветените в моя бог. — Сарказмът се преля в още по-вбесяващ израз на съпричастие.

— Не знам какво планираш, но няма да се получи.

— Щом не знаеш първото, как би могъл да знаеш второто? — отвърна Пенрик. — Макар че „планиране“ ми идва твърде грандиозно като термин. Експеримент по-скоро. Като онова при моста.

Инглис изгърби рамене. Пенрик го гледа още миг, после, за огромно негово облекчение, се отказа от идеята си.

Денят сивееше, въздухът беше влажен, планините — прибулени, но поне вятърът беше слаб и не ги обстрелваше с дъжд. Инглис плъзна бавен поглед по долината, докато язدهа по дясното разклонение на Студен ручей. Високите върхове отпред и на изток водеха към още върхове в далечината. За да стигнеш до пътека на запад, към високопланинските проходи и главния път за Карпагамо, трябваше да заобиколиш и да се върнеш назад поне няколко мили. И още половин ден езда надолу по реката, преди да завиеш на юг към пътя, по който Инглис беше дошъл тук. Предвид катастрофалния му опит да изкатери стените на долината това май беше най-безопасният маршрут. Стига да имаш бърз кон и достатъчна преднина. Уви, мисълта да се върне по стъпките си чак до Сврача река и оттам да поеме на изток към Саон, докато зимата се превръща от заплаха в реалност, беше ужасяваща.

Галин отби от пътя и продължи през гората, което принуди конниците да се разтеглят в колона по един. Магьосникът яздеше непосредствено зад Инглис като трън в гърба, а един от стражарите мина пред него и току поглеждаше през рамо. Гората беше гъста, но не и непроходима. Селяните от векове събираха дърва за огрев тук, по относително достъпните ниски склонове на планината, и това беше поразредило леса, макар че обраслите стръмни дерета и стърчащите тук-там гранитни канари превръщаха района в истински лабиринт.

Накрая пътеката ги изведе до страховито свлачище, много по-голямо, отколкото си го беше представял Инглис, и групичката им спря. Двете кучета хукнаха напред.

Пенрик се взря след тях и попита Инглис:

— Какво виждаш?

— Когато не съм в транс, виждам каквото и ти. Тъ, каквото виждат обикновените хора. — В момента това не беше съвсем вярно обаче, осъзна той. Усещаше някакъв натиск в главата си, все едно се е гмурнал дълбоко под водата. И тръпки по гръбнака — духът на Толин, увит около ножа под ризата на магьосника, беше така превъзбуден, че Инглис го усещаше въпреки разстоянието. — А ти какво виждаш?

— Когато Дез ми заеме зрението си, виждам духовете така, както ги виждат светците. Материя и дух едно връз друго, все едно гледаш двете страни на монета едновременно. Скуола е като безцветен образ, като отражение в стъкло. Преместил се е, между другото. Сега седи на друга скала. Явно може да се движи в някаква степен. И май е малко

по-прозрачен от вчера. Или пък аз си го въобразявам, защото се боя, че губи опората си в материалния свят... — Пенрик гледаше към скалата, която Кръв и Стрела обикаляха със скимтене. — Гледа към нас. Към теб май. Явно ни усеща на някакво ниво. Ако можеше да... когато си можел да изпадаш в транс, виждаше ли духове? И те говореха ли ти, или оставах безмълвни?

— Не съм срещал много духове. Старите винаги мълчат. А с нов не съм си имал работа.

— Толин.

Инглис примижа.

— Толин е вързан към ножа и не говори. Поне на мен не говори, когато съм в нормалното си състояние. Не знам дали... — Млъкна смутено. Ако беше в състояние да се издигне до духовната плоскост, дали биха могли да си говорят въпреки обвързването? Не знаеше дали би се ядосал на Толин заради нещастията, което беше предизвикал, или би го молил за прошка, или нещо друго. Дали щеше да открие, че е загубил приятеля си окончателно, или двамата биха могли да постигнат някакъв мир помежду си в този така късен час? Дали Толин го мразеше?...

Пенрик, Освил и един от стражарите слязоха от конете и последният пое юздите на трите животни. Галин не свалеше очи от кучетата. Вторият стражар извади краката си от стремената, вероятно с мисълта да помогне на Инглис. Лъкът на магьосника беше вързан за седлото, със свалена тетива, до колчана. За пръв път от седмици тежестта на ножа беше свалена от раменете на Инглис.

„Ако ще си пробвам късмета, трябва да е сега, в този момент.“

Инглис отметна глава и нададе **ВОЙ**.

Всички коне се изправиха на задните си крака в паника и хукнаха накъдето им видят очите, неговият включително. Инглис захвърли сопата си, стисна здраво юздите и успя да насочи уплашеното животно нагоре по стръмнината през рядката гора. Зад него се чуваха проклетия, някой тупна на земята, друг, все още на конски гръб и редящ затихващи псувни, се отдалечаваше в галоп по пътеката. През първата минута всички усилия на Инглис бяха насочени към една задача — да стиска юздите и да се задържи на гърба на полудялото животно. Приведе се да избегне клоните, които се опитваха да го обезглавят или най-малкото да го катурнат на земята.

Целта му беше да се придвижи нагоре и наляво, да заобиколи свлачището от горната страна и да продължи през гората надолу, после да намери някакъв изход от капана на долината... откраднатият кон беше ключов за плана му, беше патерицата за изкълчения му глезен и за нищо на света не биваше да пострада... при тази скорост животното бързо щеше да се умори и тогава Инглис щеше да си върне контрола над него...

Само дето не беше включил в сметките си кучетата. Те го подгониха, лаеха и скимтяха по петите му и се придвижваха между дърветата по-бързо от коня. Много скоро Инглис зърна червеникава козина с периферното си зрение, миг по-късно и *пред* себе си чу дълбокия лай на Стрела. Кучетата насочваха коня му през стръмния лес, както се насочва сърна по време на лов, и умореното животно се сгърчи в нов пристъп на ужас — по вина на Инглис, който беше напълнил глупавия му мозък с образи на вълци, намерили сега своето отражение в кучетата. За разлика от сърните обаче конят не беше създаден за толкова пресечен терен.

Вляво от Инглис гората внезапно просветля, конят рязко спря, копитата му се хлъзнаха във влажната почва и животното едва не полетя през скалата при върха на свлачището. После запъна крака, намерило опора.

Инглис обаче продължи напред, изхвърлен от седлото. Светът се завъртя диво около него. За миг натрошените скали долу го приканиха като мека постеля, където да намери покой след този невъзможно дълъг ден. Клон забърса ръката му и Инглис го стисна инстинктивно. Дървесна кора и човешка кожа се остъргаха взаимно като под натиска на ковашка пила. Клонът се счупи, Инглис се превъртя във въздуха, размаха отчаяно ръце, хвана се за нещо, после то се изплъзна от пръстите му, още половин превъртане и накрая той падна тежко на една страна. Болката в гърдите беше ужасна, причерня му... а после най-сетне успя да вдиша.

Дишаше жадно въпреки болката. След малко успя да надигне глава и да се огледа. Току пред него имаше откъртена скала, която пречеше на погледа му. Обърна се на другата страна и плъзна поглед по долината. Паднал беше на нещо като корниз кажи-речи по средата на пропада в горния край на свлачището. Корнизът беше тесен и дълъг само няколко крачки, а под него зееше празен въздух.

Нямаше как да се изкатери нагоре. Надолу... е, надолу имаше само един път. Той огледа натрошените камъни на двайсетина метра под корниза и се зачуди дали скачането върху тях ще го убие. Сигурната смърт си имаше своите плюсове. Несигурната — не толкова. *И сега* го болеше достатъчно.

Дланите му бяха ожулени, едното рамо — почти извадено, а изкълченият му глезен... още си беше изкълчен. Със сигурност щеше да се сдобие с безброй синини и отоци. Не беше за вярване, но вратът, гърбът и кокалите му изглеждаха относително непокътнати.

На петдесетина стъпки над него се чуваше жален вой. Лай също, макар и не ожесточен като преди, а по-скоро... по-скоро като смутено скимтене. Сякаш казваше: „Какви ги вършиш там долу?“.

„И аз не знам, честно. Вече не знам нищо за нищо.“

Лежеше на корниза, съсредоточен върху дишането си, и това му се струваше постижение само по себе си.

След известно време долови някакво движение долу. Надигна се и погледна през ръба. Спомни си как с Толин пълзяха по покрива на столичното имение на кин Глиганскиброд, пет етажа над павираната улица, след като Толин го бе предизвикал. И видя магьосника — бе вдигнал бледото си лице към него. Явно се беше задъхал, но иначе изглеждаше относително спокоен.

— Богове пет, Инглис, ти имаш талант за катастрофи, кълна се... А това не е добър талант, имай предвид. От друга стана, подозирах, че получаваш помощ, и вече го знам със сигурност.

Инглис не можеше да тръгне нито нагоре, нито надолу, наляво или надясно. Чувстваше се открит като вълча кожа, закована за вратата на обор, и също толкова празен. Не се сещаше какво да отговори — не че магьосникът очакваше отговор.

На стотина крачки от другата страна на свлачището, там, където свлеклият се камънак беше прекъснал пътеката, Галин сви шепи около устата си и извика:

— Баар хвана един кон! Отиваме за въжета!

Просветен Пенрик махна разсеяно с ръка, че е чул. Като цяло изглеждаше много по-спокоен, отколкото можеше да се очаква предвид обстоятелствата.

— Това ще отнеме известно време — каза той сякаш на себе си. Неестествено острият слух, който Инглис беше получил заедно с

вътрешния си вълк, явно още работеше. Пенрик смъкна тежкото си палто, нави ръкавите на ленената си риза, раздвижи рамене, протегна ръце, стисна пръсти в юмрук, после ги тръсна. — Тъй — измърмори. — Понеже не ща да крещя духовни съвети от дъното на кладенец, по-добре да се хващам на работа.

И започна да се катери, като намираще опипом почти невидими захвати и неравности в нацепения камък.

Устата му се отвори и оттам излезе глас с остра и напрегната мелодика, каквато Инглис не беше чувал:

— Пенрик! Мога разни неща, но не и да *летя*!

Пенрик се ухили, напрегнат до откат.

— Тогава по-добре мълчи и не ме прекъсвай следващите няколко минути, става ли?

Погледнат от разстояние, приличаше на паяк, който лази по скалата. Скоро илюзията се развали — беше си човек, при това по-висок и по-едър, отколкото внушаваше ухилената му дружелюбност. Жилите по ръцете му изпъкваха релефни от напрежението. Мърмореше си под нос с дълги паузи:

— Признавам... минало е... доста време...

Най-после стигна до ръба на корниза и се прехвърли през него с последни сили и свирещи дробове — нищо общо с показната лекота, с която яхаше коня си.

— Благодаря, Дрово — изпъшка той, надигна се на колене и тръсна отново ръце.

Бавно и предпазливо Инглис се надигна, седна и се отдръпна назад, докато гърбът му не опря в камъка. Протегнатите му стъпала висяха над бездната. Задъханият Пенрик се настани до него и също провеси крака. Приличаха на момчета, седнали едно до друго на дънер над поток. Същата мисъл явно бе спходила и Пенрик, защото той взе едно камъче и го метна през ръба, после кривна глава, заслушан. Мина доста време преди да чуят тихия звук от срещата на камъчето с дъното.

Закопчани накриво високо вляво върху елечето на магьосника, скрити доскоро под палтото, се мъдреха ширитите, обозначаващи ранга му на храмов свещен — три клупа от преплетени бели, кремави и сребърни нишки със сребърни мъниста в краищата. Бяха твърди и чисти, сякаш Пенрик рядко ги е носил след полагането на клетвата. Което едва ли беше било много отдавна, вероятно по времето, когато

Инглис беше посветен за шаман. Само дето церемонията на Пенрик едва ли беше била толкова кървава.

От друга страна, предвид как се сдобиваха хората с демони, инвеститурата на Пенрик едва ли бе включвала по-малко смърт и по-нисше жертвоприношение. „Хм.“

Гласът на Освил прозвуча откъм камънака в ниското:

— Той добре ли е? Или си познал за пропастите?

Пенрик легна по корем и подаде глава през ръба, действие, от което Инглис потръпна зиморничаво. Самият той проточи врат и успя да зърне дознателя, който гледаше към корниза така, както Пенрик беше гледал преди малко.

Пенрик му махна.

— Не е пострадал много. Е, поуплашил се е, но това можеше да се очаква.

— Глупци и откачалки — измърмори Освил, после седна на един голям камък и въздъхна уморено. По-едър от Пенрик, дознателят явно нямаше намерение да поеме пълзешком по стръмната скала след свещения. Магьосника. Какъвто беше там. Освил вдигна отново глава и извика: — Помниш ли какво ти казах за идеята да му дадем кон?

Пенрик се ухили и извика в отговор:

— А помниш ли какво казах аз по въпроса? Че няма да стигне далеч?

— Ха. — Освил изкриви лице като човек, надигнал шише с оцет. — Да, да, говори си, учени човече...

— Точно това смятам да направя. Нима всеки храм свещен не копнее за жадна публика?

— Само не забравяй, че като приключиш с уроците си, аз ще трябва да го отведа.

— Е, тогава моли се за нас.

Жестът, с който Освил отговори на това, не беше никак благоприличен. Пенрик, все така ухилен, се настани на предишното си място, а гърбът на Инглис се залепи отново за скалата.

Усмивката на магьосника отстъпи на замислена физиономия.

— Скуола е тук — тихо каза той.

— Затова ли... — Инглис притисна с пръсти слепоочията си, — затова ли усещам такова напрежение в главата?

— Удари ли я като падна? — Загриженост от медицинско естество се изписа на лицето му, после Пенрик се наведе към него и сложи длан на челото му. Инглис се дръпна инстинктивно.

— Не много — отвърна Инглис, а Пенрик измърмори едновременно с него:

— Не...

Магьосникът дръпна ръката си и отново вбеси Инглис, този път с гатанка:

— Значи трябва да е от другия ти гост.

Инглис потисна яда си и попита:

— Как изглежда Скуола? В твоите очи?

Пенрик погледна към празното пространство помежду им.

— Обикновен планинец, възрастен, с елече от овча кожа, прекъснат по най-грубия начин, докато ловувал, за да осигури храна на животинките си. Много далече от представата ми за човек с велика душа, любимец на боговете. Полезен урок.

— Велика душа? Мислех, че това се отнася до крале и... и генерали.

— Не, те са просто велики хора. — Пенрик продължаваше да се взира в нищото. — Много е търпелив. Е, така и трябва, като си помислиш, щом изкуството ти изисква повече от един живот... Другият, който чака тук, май не е толкова търпелив обаче. — Тъпа пулсираща болка се добави към напрежението в главата на Инглис; Пенрик направи свещения знак и добави: — Нека се помолим.

— Да се молим? Ти сериозно ли?

Пенрик разпери ръце.

— Това ми е работата. Другата ми работа, както ми напомниха неотдавна. Още от времето на първата ми клетва, три години преди да ми окачат тези — каза той и посочи ширитите на рамото си.

— И за какво да се молим? За въжета, за макара?

— Тези материални неща са от хората, не от боговете. — Вдигна ръка и разпери пръсти. — Учиха ни, че петте теологични предназначения на молитвата са служба, смирение, благодарност, пророчество и изкупление. Тук, горе, лесно можем да се възползваме и от петте едновременно. — Отпусна ръка в скута си и се загледа в долината с лека усмивка. Мрачната гледка едва ли заслужаваше такова въодушевление.

— А *ти* за какво се молиш? — попита Инглис, за да му го върне. Започваше да му писва от този недоизречен... хумор, ако изобщо беше хумор. Шегата, без съмнение, беше за негова сметка. В момента се чувстваше напълно изоставен.

— Опитвам се да не досаждам на боговете, освен в най-краен случай — отвърна преспокойно Пенрик. — Веднъж получих отговор. Преживяването беше... от онези, които те правят предпазлив.

— И то много — изръмжа Инглис.

Облегна глава на камъка и изрецитира:

— Другий, Майко, Татко, Братко, Сестро...

Пенрик изви устни.

— Чувстваш ли се... ами, пребит?

— По-пребит от това — тури му пепел. — Инглис въздъхна. — Давай, свещени, кажи си скъперническата молитва.

— А защо да не упражним твоята? Давай ти.

— Смяташ, че така ще е по-безопасно?

— Знам, че няма да е. Хайде, аз ще започна. Татко, Майко, Сестро, Братко, Другий...

Неохотно, но и някак по навик, Инглис отвърна:

— Благослови туй дело и нека спася другиго тук. — Погледна към празното пространство между себе си и Пенрик. Възможно ли беше думите на молитвата да не са чак толкова глупави, колкото си мислеше?

— А сега продължи сам.

— Татко, Майко, Сестро, Братко, Другий...

Беше глупаво. Той беше глупак. Пенрик — също. Всички те бяха пълни тъпаци. По-добре да се откаже, и толкоз. Да се примири. Другият вариант водеше към камънаците, които вече бяха убили един шаман, идеален завършек за живот, изтъкан от глупост. Боговете приемаха ли и глупави души, или само велики? Не, не биха могли, защото глупаците бягаха от тях. Богове пет, така уморен беше да бяга.

След петото повторение внезапно проби. Неочаквано и удивително като при първия си пробив, Инглис просто се озова *там*. Но този път, вместо да се плъзне назад, се задържа с лекота, като сокол, чиито разперени криле улавят въздушното течение и го понасят напред и нагоре без усилие.

Корнизът, скалната стена отзад и долината отпред, материалният свят... още бяха тук, но някак незначителни, изместени от великото неопределено пространство, което се отвори около него. Неопределено, ала кипящо от потенциал. Пространство, в което Инглис не беше сам.

До него седеше стар планинец с кожухче и килната назад шапка с пера. Но не беше отражение в стъкло, а цветен и много по-плътен от смътната сивкава долина около него. Духовната му плътност беше съвсем доловима, непрозрачна. Красивото Велико куче, което носеше в себе си, живееше там толкова отдавна, че двамата се бяха превърнали в плетеница, в едно. Старецът се усмихна дружелюбно на Инглис, с чиста доброта, незагрозена от ирония или негодувание. В очите му нямаше дори намек, че Инглис твърде много се е забавил, макар това да беше чистата истина.

Пенрик седеше от другата му страна, килнал глава настрани, и гледаше с тревога тялото на Инглис. Беше посивял и изгубил доста от плътността си като всичко друго в материалния свят, но Инглис за пръв път успя да надникне под жизнерадостната му външност. *Отвътре* магьосникът беше страховит, страшен, сложен, пластове му се протягаха назад във времето като пещера, която се спуска надълбоко в земята и чернее от тайни. Демонът му. „И той живее с това? Ден след ден?“

А после Инглис погледна покрай него, нататък.

Висок човек се беше облегал небрежно на скалата зад Пенрик. Млад ловец сякаш, облечен като местните селяни, досущ като онези, които бяха пренесли Инглис в хижата онази първа сутрин, или като Скуола. Конусовидна шапка от овча кожа захлупваше лъскавите му къдрици, медни на цвят като козината на Кръв. Лицето му беше светлина, която не можеш да погледнеш направо, и Инглис засенчи духовните си очи с духовната си ръка, а после покри с тях лицето си. Всичко друго изчезна, но не и ослепителната светлина. Той отпусна ръце. Беше се задъхал като след дълго тичане.

Стори му се, че мъжът се усмихва, като слънце през хладния въздух на планински склон, усмивка топла, доброжелателна. И много, много по-страшна от демона.

Фигурата махна небрежно с ръка.

Действай.

— Как, господарю?

Повикай го, за да излезе от него. Теб ще те послуша. Беше много добро куче.

Наистина ли беше толкова просто? Възможно ли беше? „Тук — да. Това е простичко място.“ Дори не беше сигурен чия е последната мисъл.

Вдиша дълбоко да поеме въздух, който не беше въздух, протегна ръка, както се протяга на непознато куче да я подуши, и извика:

— **Ела, мънък.** — И веднага се почувства глупаво заради обръщението. Кучето със сигурност беше много по-старо от него...

Престани — каза меко гласът на фигурата, като човек, който мъмри домашния си любимец. — **Сега е времето за моята присъда, не за твоята.**

Откликът дойде бавно, така, както старо куче или стар човек се изправя бавно, на части. Вдървено, но послушно, *формата* се изля от Скуола. Изсипа се през пръстите на Инглис като шепот от козина. Кучето се измъкна от хватката му... и изчезна. Къде? Не се беше стопило напълно и окончателно, нали?

— То добре ли ще е? — попита плахо Инглис.

Всичко ще бъде добре в ръцете ми. Но сега ти разбираш защо всеки лов, дори най-вълнуващият, трябва да свърши с уважение към пляката. Това, в крайна сметка, е и твоята надежда.

Инглис нямаше представа как да отвърне. От страх, че фигурата ще изчезне, сякаш е... не, не би могъл да я оприличи на призрак, когото призоваваш и освобождаваш по своя воля... но все пак избълва:

— Господарю, има още един.

Не съм забравил. Но сега това е твоя задача.

По някое време Пенрик беше извадил ножа от канията и сега той лежеше в скута му. Взираше се примижал в тялото на Инглис, облеганато на скалата — твърде неподвижно, за да е сън, твърде напрегнато, за да е смърт. С цената на гигантско усилие Инглис протегна ръка и Пенрик сложи внимателно ножа в нея. Пръстите на Инглис се свиха конвулсивно около костената дръжка, а Пенрик бавно премести ръката с ножа в скута му.

Инглис изведнъж осъзна, че за пръв път е влязъл в плоскостта с човешката си форма — не като вълк и дори не като човек с вълча глава. Сигурно беше добър знак. Изтормозеният дух на глигана, макар и все

така свиреп, беше и силно уплашен. Инглис го повика тихо, нежно. Мразил го бе заради това, което бе направил на Толин, а чрез Толин и на него самия, но глиганът си беше просто глиган, едно от безбройните създания на Сина. Предаде го на чакащия бог, сведе глава в уважение и разпери ръка върху сърцето си в Неговия знак.

Толин, увит допреди миг около ножа, сега се разгъна, объркан и замаян. Цветовете му бяха по-избелели от тези на Скуола, който седеше и наблюдаваше доволно като човек, който слуша любима приказка около лагерен огън. Като видя Инглис, Толин отвори уста, но звук не излезе, после погледът му се вдигна към фигурата до скалната стена и лицето му се изопна в изумление.

За миг и за ужас на Инглис Толин сякаш се стресна. Вина, скръб? Страх, че не е достатъчно добър, достатъчно силен... така де, едва ли беше настоявал толкова упорито за духа на глигана, воден единствено от младежка арогантност. Смес от съмнителни мотиви, които се струваха сега на Инглис толкова, толкова разбираеми. Толин стоеше и мълчеше засрамено.

Синът на есента протегна ръката си към Толин, но без да го докосва. Толин извърна лице, изкривено от най-дълбоко нещастие, но ръката му помръдна — веднъж, два пъти. На втория път Богът я хвана и в същия миг тревогите се отляха от лицето на младежа, защото страхопочитанието и удивлението не оставиха място за тях.

А после той изчезна.

Ловецът се обърна, наведе се и протегна ръка към Скуола. Който, за изненада на Инглис, проговори, и то с радостния глас на човек, който се обръща към свой отколешен приятел:

— Ще има ли хубава бира?

Гласът на Ловеца му отвърна със същото чувство:

— Ако има бира, ще е от най-добрата. А ако няма, то ще е защото ще има нещо по-добро. Точно този облог не можеш да загубиш. Хайде, старче.

Докато Ловеца му помагаше да стане, старецът каза:

— Доста време ти отне да дойдеш.

— Направих всичко по силите си предвид наличните ресурси — отвърна му богът.

— Тъй ще да е. — Скуола сведе топъл поглед към Инглис. — Грижи се добре за кучетата ми, момко.

Инглис кимна, останал без дъх.

— Ще го направя.

Скуола кимна доволно.

— Е, сега вече мога да тръгна.

— Време беше — измърмори с усмивка неговият Приятел. — Кой се мотае сега?

Инглис осъзна, че е коленичил с вдигнати ръце и разперени пръсти. Не знаеше какво иска да каже. „Това ли беше, изпълних ли своето?“ Вместо това от устата му излезе друго:

— Ще се видим ли пак?

Ловеца се усмихна.

Поне веднъж — със сигурност.

А после Инглис се пусна и дълго пропада към света, смееше се толкова силно, че плачеше, или плачеше толкова горко, че се давеше от смях, или нещо друго, някаква друга емоция, която бе твърде голяма за крехкото човешко тяло.

За щастие просветен Пенрик го хвана, преди да се е търкулнал през ръба на корнизата, за който беше забравил напълно.

— Спокойно, спокойно, всичко е наред... — Пенрик го прегърна в опит да овладее треперенето му, тупаше го лекичко по гърба, все едно успокоява истерично дете, и го придърпваше към стената, подалече от ръба. — Видял си някой от боговете, знам, знам — каза с утешителен глас. — Дни наред ще си като пиян. А Освил несъмнено ще е много сърдит, което само по себе си е забавно...

Останал без дъх, Инглис се превъртя в скута му и го стисна за яката.

— Ти какво, какво видя? Преди малко?

Пенрик откопчи нежно пръстите му от яката си.

— Видях как изпадна в транс. Беше страшничко, да ти кажа. Приличаше на човек, който получава удар. Добре ще е да предупреждаваш спътниците си за в бъдеще. Потече ти кръв от носа. Видях Толин да се отделя от ножа и след това да изчезва. Както и Скуола. Друго не видях, защото Дез се скри. И понеже няма къде другаде да иде, освен навътре, обикновено се свива на малка и напълно *безполезна* топка. — В края на изречението гласът му се извиси, но не заради Инглис, очевидно, защото след миг добави като един вид обяснение: — Демоните се ужасяват от боговете. Те са

единствената сила, която може да ги унищожи. Разбираемо е. — Инглис нямаше представа кой какво трябва да разбере. Пенрик се колеба дълго. После вдигна ръка и разпери пръсти все едно ги е опрял в стъкло, само дето това напомни на Инглис за петте вида молитви, които се учеха в семинарията. „Смирение“ — помисли си той. Иначе... иначе беше като да стоиш пред прозорец отвън в дъжда, да гледаш как вътре хора празнуват на топло и да знаеш, че не си поканен.

— О — каза Инглис глуповато. А после в главата му отекна споменът за едно „Престани“ и той се ухили широко въпреки всичко. Потри горната си устна — кръв полепна по пръстите му, но вече не течеше.

Пенрик отметна косата му и се взря в лицето му с любопитство... медицинско? Теологическо? Магическо? Или просто с научен интерес? Някъде отдолу долетяха гласове и еквив лай. Пенрик проточи врат.

— Така. Виждам Галин и цял куп развълнувани мъже с въжета. Дано са донесли достатъчно. Стрела и Кръв тичат да ги посрещнат или да ги пришпорят може би. Или да ги изпохапят, с кучетата никога не се знае. Ти планираш ли да ни създадеш *още* неприятности?

— В ръцете ви съм — каза Инглис смутено. И честно. И благодарно.

Спасение. „Спасен съм.“ От всички хора, губили се в тези планини, той сигурно беше най-изгубеният и най-спасеният. Скуола се беше занимавал със спасяването на хора, нали? Той и храбрите му кучета. Последното спасение на шамана и спасеният шаман, ръка за ръка, за ръка, в дълга, дълга верига от взаимопомощ, когато всяка надежда е изгубена. Колко назад във времето стигаше тази верига?... И колко напред?

13.

Мина повече от час, докато ги свалят от скалния корниз. Също като ранения шаман, магьосникът изчака да го смъкнат с въжената мрежа; за разлика от шамана обаче излезе от мрежата със самочувствието на принц, който слиза по стъпалата на дворец. Когато Освил го притисна, Пенрик се оправда, че било много по-трудно да слезеш, отколкото да се изкатериш, защото на слизане не виждаш къде стъпваш. Понеже не беше планинец, Освил бе принуден да му повярва. А и това беше най-малкото от нещата, които се наложи да приеме на доверие, предвид купищата свръхестествени дивотии, които магьосникът-свещен му бе разказал в качеството си на свидетел. Дякон Галин изгълта жадно безумната им история, нетърпелив като прегладнял човек, когото са поканили на богата трапеза, и си поиска допълнително. Войниците и хората от долината слушаха ококорени. Така или иначе, поеха назад към Ручей по здрач.

Инглис определено приличаше на човек, претърпял сериозна промяна, освен ако не си беше ударил лошо главата при падането и в резултат не беше загубил разсъдъка си. Повече отпреди тоест. След като се измиха и се преоблякоха Пенрик в третото си качество — на лечител — огледа новите синини на затворника, после всички слязоха на вечеря, където Галин и Госа ги посрещнаха с многословни благодарности, отправени... към *Инглис*, моля ви се. Госа се опита да го натъпче с храна, както се тъпче гъска за празнична трапеза, а кучетата му да нахрани като хора. Останал временно встрани от всеобщото внимание, Пенрик се зае да обясни с подробности на слугинчето — което се оказа щерка на местната дойка — какви възможности предлага за една енергична млада жена копринената промишленост в Мартенмост, процъфтяваща под строгия надзор на принцесата-архисвещена.

Накрая Освил разтури вечерята, като обяви, че на следващия ден трябва да потеглят рано. Докато се качваха по стълбите, каза на Инглис:

— Ти още си мой затворник. Още си арестуван. И се връщаме в Изтокдом.

— О, да — каза замислено Инглис. — Всичко вече е добре. А ако не е, значи ще има нещо още по-добро.

Ако питаха Освил, зората щеше да донесе снежна буря.

В най-черния час на нощта Освил сънува сън.

Дълбок и бавен глас, разтърсващ сякаш света из основи, каза спокойно:

— **Не закъсня твърде много. Добре се справи, дете.** — И след замислена пауза добави с по-лековат тон: — Утре няма да има сняг. Но до три дни ще е добре да сте далече оттук.

Освил се събуди с вик и скочи в леглото. Не знаеше дали викът му е породен от ужас или от радост, но със сигурност беше силен.

Кучетата се разскимтяха, завивки се отметнаха, а Пенрик извика от сенките:

— Дез, светлина, светлина! — После писна уплашено: — Той ще ми изгори очите! — И отвърна сам на себе си: — Ти нямаш очи. Аз имам и са си съвсем наред. Или щяха да са, ако имаше *светлина* в стаята. *Благодаря* ти — добави, щом двете лоени свещи на умивалника се запалиха самички.

Освил, стиснал до болка одеялото си, избълва:

— Той... Той...

— Добре ли си? — попита го загрижено Пенрик. — Гласът ти е като на туберкулозен кон.

— Нищо. Нищо — успя да промълви Освил, останал без дъх. — Извинявай.

— Ако се съди по реакцията на Дез, не ще да е било „нищо“. — После добави: — Излизай, хайде. Мисля, че вече е приключило. — Обърна се към Инглис, който оправяше сънено спалния си чувал и мамеше Кръв да легне до него в ролята на възглавница. — Ти усети ли нещо?

— Не... май не е било за мен. — Гушна кучето, което бързо се успокои и отпусна глава на предните си лапи. Стрела прескочи тромаво походното легло на Пенрик, който се възмути с едно: „Охх,

какъв си грамадан! Прегази ме!“, протегна влажния си черен нос към Освил и почна да го души любопитно.

— Просто сън — каза той. — Или нещо като халюцинация може би. Денят беше дълъг. — Поредният дълъг ден от едно дълго и странно преследване.

— Кошмар?

Освил не знаеше какво да отговори, само дето ъгълчетата на устните му упорито се кривваха нагоре, несвикнали и не по негова воля.

— Как се разбира дали... Как да различиш истински глас от обикновен сън?

— Щом трябва да питаш, значи е било само сън. Другото се случва рядко, но, хм... не толкова рядко, колкото си мислят хората. Чувал съм, че през деня умовете ни са твърде пълни със самите себе си и затова не могат да пуснат Тях. Е, моят е твърде пълен непрекъснато. Нощем портите ни се откряват понякога, и това е достатъчно.

Освил свъси вежди.

— Това... не помага особено.

— Ти какво послание чу?

Добре де, не се чувстваше *неловко*. Не точно. Но...

— Предпочитам да не казвам. Ще прозвучи нелепо.

Пенрик, подпрян на лакът, го изгледа замислено. После каза:

— Ще ти дам един безплатен теологически съвет. Не отказвай на боговете. И те няма да ти откажат. — Освил го изгледа сърдито и магьосникът добави: — Опасен навик, между другото. Пуснеш ли ги веднъж през пролуката, стават по-нахални и от мишки. Няма отърване.

Вече напълно объркан, Освил повиши глас:

— Защо говориш толкова непочтително за боговете? Точно ти, който си свещен, с ширитите и всичко?

Пенрик вдигна рамене в знак че съжалява, но не особено.

— Извинявай. Семинарска шега. Имаме ги стотици. Вършат работа, когато си под стрес. Един от учителите ми често казваше, че щом имаме безрезервна вяра в боговете, значи е безопасно да вярваме в способността им да различат добронамерената шега от богохулството.

— Не съм толкова сигурен за *твоя* бог — чу се гласът на Инглис откъм спалния чувал.

— Да бе. То понеже твоят е по-добър. Бог, чиято реколта от души включва всички, чиито последни думи са били, цитирам: „Еха, пичове! Дръжте ми бирата и гледайте какво ще направя!“... Семинарска шега — добави той настрани към Освил, който и сам се беше сетил.

Инглис се изкиска в козината на кучето, после каза замислено:

— Щеше да е по-смешно, ако не беше толкова вярно.

— Ако не беше вярно, изобщо нямаше да е смешно.

Двамата млади учени изглеждаха готови да дебатираат теологията на хумора или хумора на теологията до зори, така че Освил каза:

— Вече можеш да угасиш свещите. Добре съм.

Пенрик се усмихна, присвил очи.

— Щом казваш.

— Искаш ли куче? — предложи Инглис. — Действат много успокояващо.

— В леглото при мен? Не, благодаря.

Стрела, който душеше съсредоточено одеялото на Освил, изведнъж въздъхна с нескрито разочарование, сякаш някаква интригуваща миризма внезапно е изчезнала.

— Какво толкова — каза Пенрик. — Нямаат бълхи... не е нужно да ми благодарите, не се претрепвайте... а и Госа накара децата да им измият лапите.

— Вземи го ти тогава, отстъпвам ти го — каза Освил и избута кучето към походното легло. — Ти, иди да седнеш върху господаря си.

После, вдигнал ръце, се надигна от леглото си и отиде сам да угаси свещите.

Тежкият снеговалеж ги настигна в сигурното и топло убежище на Мартенмост чак след три дни.

14.

На вратата на кабинета се почука и Пен вдигна поглед от ръкописа и каза:

— Влез.

Вратата се отвори предпазливо и на прага застана момиче от дворцовата прислуга.

— Храмовият куриер донесе писма за вас, просветен Пенрик.

Пен остави перото, махна на момичето да влезе и взе писмата.

Момичето хвърли един последен любопитен поглед на стаята и си тръгна.

Пенрик прегледа набързо пощата си. По-тънкото писмо носеше храмовия печат на столичния орден на Бащата; по-големият пакет, увит в стар плат и покрит с восък срещу влагата, идваше от канцеларията на лесовнишкия кралски двор. Той отвори първо него. Вътре имаше писмо и книга без корици. Книгата беше съвсем нов препис, още миришеше на мастило. И двете бяха от Инглис. Ха!

Минал бе повече от месец, откакто Освил и затворникът му, заедно с енергичните домашни любимци на последния, бяха потеглили за Изтокдом. Пенрик си беше спестил пътуването благодарение на седмицата, през която бяха останали в Мартенмост под снежна обсада, дала му време да напише подробни показания под клетва относно събитията в долината на Студен ручей, показания изцяло в полза на Инглис. Обикновено не би устоял на едно пътуване до столицата на Лесовите на разноски на храма, но не и в разгара на зимата, въпреки приказките на Освил какъв страхотен фестивал организирали властите за Деня на Бащата по слънцестоене. „Зимата не е моят сезон.“

„И моят не е — въздъхна Дез. — Разказвала ли съм ти как танцуват слънчевите лъчи по повърхността на морето край бреговете на Седония?“

„Сто пъти.“ Самият той никога не беше виждал море, нито студено, нито топло. Възможно ли беше демонът му да страда от носталгия, запита се Пенрик и счупи печата на писмото от Инглис.

Шаманът му благодареше за показанията под клетва, които явно бяха свършили своето — Инглис очевидно не беше писал писмото си от затворническа килия. „Прав беше, че опиянението от срещата с бога отминава — пишеше Инглис, — защото бях съвсем трезв, когато стигнахме Изтокдом. Кралското общество ме порица строго и сега съм на изпитателен срок, каквото и да означава това, но не ми отнеха способностите. Всъщност нямам представа дали това е възможно, най-малкото не са открити текстове, които да разказват за подобна практика в древни времена. Има данни, че увесвали надолу с главата провинилите се шамани, докато не им изтече кръвта, но това началниците ми не го предложиха даже като експеримент. След дълги дискусии съдиите на Бащата се разпоредиха да платя кръвнина на семейството на Толин, според старите традиции. Наложих се родителите ми да вземат заем от нашия кин, което не се хареса особено на никого, но сигурно щеше да им хареса още по-малко, ако началството ме беше провесило с главата надолу и с прерязано гърло. Освил казва, че трябва да се откажа от надеждите си за Тола и да забравя за нея, но аз не съм толкова сигурен. Тя изслуша с внимание разказа ми, впечатли се от белезите ми освен това. Втората церемония при гроба на Толин донесе утеха на семейството му, макар да беше съвсем излишно, поне според мен, защото аз съвсем ясно видях кой бог отнесе душата му и им го казах. Май не ми повярваха, докато свещените животни от местния им храм не потвърдиха думите ми, като посочиха Сина на есента. Платих да направят копие на една книга върху шаманските практики, доколкото Кралското общество ги разбира на този етап. Знаем, че ще ти е интересно да я прочетеш. Надявам се до няколко години да издадем и втори том. Не е достатъчно като благодарност, но само това мога да направя. Изпращам ти я заедно с писмото.“

Подписал се беше със замах като *Инглис кин Вълчаскала*, член на *Кралското общество на шаманите (в изпитателен срок)*. На края на страницата беше добавил сгъчкан послепис: „Кучетата са добре, свикват с новия си дом. Тук имаме нещо като менажерия и те са най-новата ни придобивка. Харесват Тола.“

Пен нямаше търпение да разгърне книгата, но вместо това отвори по-тънкото писмо. Както и очакваше, то беше от Освил.

„Сигурно ще ти е приятно да научиш, че показанията ти под клетва бяха приети от съда, макар че непосредствено след това някакви теолози ги изискаха и ги отнесоха. От правна гледна точка, явно никой не държи да се явиш в столицата лично. За другата гледна точка не мога да кажа нищо. Инглис се отърва леко, но у мен не остана горчивият вкус за невъздадена справедливост.

Предишният ми магьосник и хората му се върнаха в Изтокдом две седмици след нас, измръзнали, с подбити крака и празни ръце. За щастие така и не подадоха официално оплакване от мен — така де, мисията ми все пак се увенча с успех. Колкото до личното им негодувание, с него не мисля да занимавам ума си.

Направих приношение в храма на олтара на твоя бог.“

Подписът му беше четлив, с красиво изписани букви: „Освил, старши дознател към ордена на Бащата в Изтокдом“.

И той като Инглис беше добавил сгъчкан послепис: „Не знам какво мислят демоните за благословиите, така че просто предай много поздрави от мен на Дездемона.“

Дез така се шашна, че мълча цяла минута.

Пенрик се усмихна и посегна към новата си книга.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.